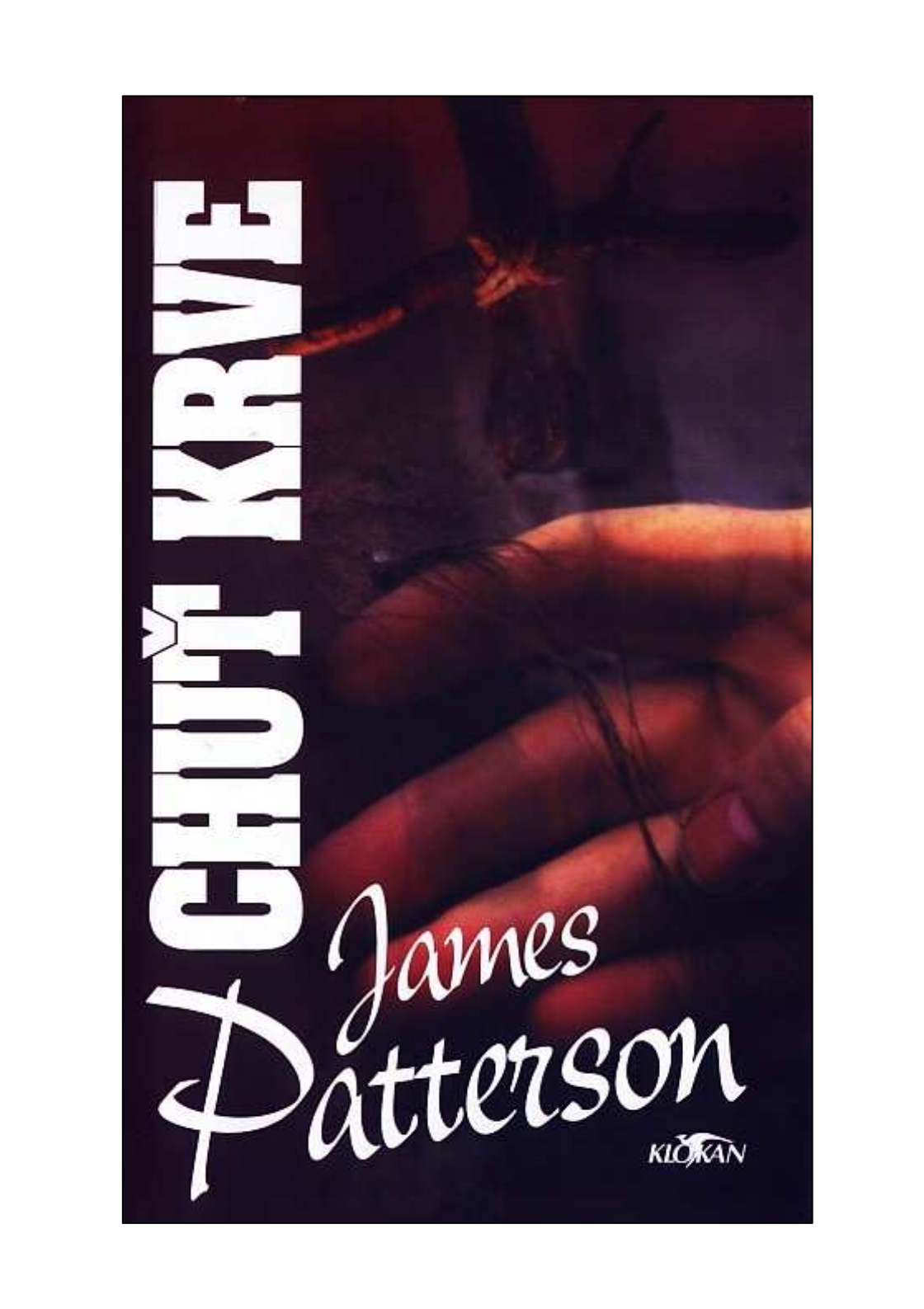




CHUŤ KRVE

James
Patterson

KLOKAN

Z anglického originálu
Violets Are Blue
přeložil Ondřej Duha.
Vydalo nakladatelství **ALPRESS**, s. r. o.,
Frýdek–Místek,
v edici **Klokan 2003**.
Vydání první.

Copyright © by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2002

ISBN 80–7218–790–2

*Mému příteli Kylu Craigovi, který sice nepracuje
pro FBI, ale má, jak myslím, patřičné jméno.
Měl bych se také zmínit o několika dalších patronech
tohoto díla: Jimu Heekonovi, Mary Jordanové,
Fern Galperinové, Marii Pugatchové, Ireně Marhockiové,
Tony Peyserovi a mé sladké Suzii.*

Prolog

Bez varování

Kapitola 1

NIC NIKDY NEZAČÍNÁ TAM, kde si myslíme. Proto ani tohle nezačalo krutou a zbabělou vraždou agentky FBI a mé dobré přítelkyně Betsey Cavalierové. To jen já si myslel, že je to začátek. Zmýlil jsem se a tento omyl se mi patřičně vymstil.

K Betseyinu domu ve Woodbridge ve státě Virginia jsem dorazil uprostřed noci. Nikdy předtím jsem tam nebyl, ale našel jsem ho snadno. Na místě už byla FBI a záchranná služba. Žluté a červené majáky vrhaly na trávník před domem a verandu nebezpečně vypadající záblesky.

Zhluboka jsem se nadechl a vešel dovnitř. Točila se mi hlava. Poznal jsem vysokou, blondatou agentku FBI Sandy Hammondsovou, Betseyinu kamarádku. Bylo vidět, že plakala.

Na stole v hale jsem spatřil Betseyin služební revolver. Vedle něj ležela pozvánka na kvalifikační střelby na střelnici FBI. Palčivá ironie.

Přinutil jsem se projít dlouhou chodbou vedoucí k obývacímu pokoji v zadní části domu. Dům mohl být dobře sto let starý a naplňovalo ho venkovské harampádí, které Betsey milovala. Hlavní ložnice se nacházela na konci chodby.

Okamžitě jsem poznal, že k vraždě došlo tam. Kolem otevřených dveří se hemžili technici FBI a místní policisté jako podrážděné vosy kolem ohroženého hnízda. Dům byl strašidelně tichý. Nic horšího se nemohlo stát.

Další z mých parťáků zemřel.

Za poslední dva roky druhý brutálně zavražděný.

Jak se to mohlo stát? Co to znamenalo?

Uviděl jsem Betseyino štíhlé tělo ležet na dřevěné podlaze a po

zádech mi přeběhl mráz. Ruka mi vylétla k obličejí, reflex, který jsem nedokázal ovládnout.

Vrah jí svlékl noční košili. Nikde v ložnici jsem ji neviděl. Spodní část těla pokrývala krev. Použil nůž, aby jím Betsey potrestal. Zoufale jsem zatoužil ji něčím zakrýt, ale věděl jsem, že nemohu.

Betseyiny hnědé oči na mě upřeně hleděly, ale nic neviděly. Vzpomínal jsem, jak jsem tu sladkou tvář líbal. Vzpomínal jsem na Betseyin smích, zvonivý a melodický. Dlouho jsem tam stál a truchlil za Betsey. Chtěl jsem se odvrátit, ale nemohl jsem. Prostě jsem ji tam nemohl takhle nechat.

Jak jsem stál v Betseyině ložnici a snažil se soustředit na fakta související s její vraždou, zazvonil mi v kapse mobilní telefon. Nadskočil jsem. Sáhl jsem po něm, ale pak jsem zaváhal. Nechtělo se mi ho zvedat.

„Alex Cross,“ pronesl jsem nakonec do mikrofonu.

Do ucha se mi zabodl elektronicky upravený hlas. Otrásl jsem se.

„Já vím, kdo jsi, a vím dokonce, kde jsi. U té chudinky podříznuté Betsey. Nepřipadáš si trochu jako loutka na šňůrkách, detektive? Měl bys,“ řekl Génus. „Protože nic jiného nejsi. Jsi má oblíbená loutka.“

„Proč jsi ji zabil?“ zeptal jsem se té zrůdy. „Neměl jsi pro to žádný důvod.“

Zasmál se kovovým smíchem, až se mi zježily vlasy na krku. „Na to bys měl umět přijít sám, ne? Jsi přece ten slavný detektiv Alex Cross. Na tvém opasku visí všechny ty slavné skalpy. Chytil jsi Garyho Sonejiho a Casanovu. Vyřešil jsi případ Jacka a Jill. Páni, ty jsi ale frajer.“

„Proč se se mnou neutkáš hned teď?“ promluvil jsem potichu. „Co takhle dnes v noci? Sám říkáš, že víš, kde jsem.“

Génus se znovu polohlasně zasmál. „A co kdybych dneska v noci zabil tvoji babičku a tři děti? I o nich vím, kde jsou. Nechal jsi u nich svého parťáka, vid’? Myslíš, že mě dokáže zastavit? John Sampson proti mně nemá šanci.“

Zavěsil jsem a vyběhl z domu. Zavolał jsem Sampsonovi do Washingtonu a ten to vzal při druhém zazvonění.

„Je tam všechno v pořádku?“ vyhrkl jsem.

„Všechno v pohodě, Alexi. Žádný problém. Ale ty mluvíš nějak

divně. Co se stalo?“

„Řekl, že půjde po tobě, Naně a dětech,“ oznámil jsem Johnovi.
„Génius.“

„Nic se nemůže stát, Zlatíčko. Přese mě se nikdo nedostane. Moc bych si přál, aby to zkusil.“

„Bud’ opatrný, John. Okamžitě jedu zpátky do Washingtonu. Prosím, dávej pozor. Je to šílenec. Nejen že Betsey zavraždil, on ji *znesvětil*.“

Ukončil jsem hovor se Sampsonem a rozběhl se ke svému starému porsche.

Než jsem se dostal k autu, telefon zazvonil znovu.

„Cross,“ ohlásil jsem se, aniž bych se zastavil.

Byl to znovu on. Smál se jako blázen. „Oddychni si, Crossi. Slyším, jak funíš. Dnes v noci jim nic neudělám. Jenom jsem si z tebe dělal legraci.

Ty běžíš, vid’? Jen utíkej, Crossi. Jsi ale příliš pomalý. Mně neutečeš. Chci dostat tebe. Jsi další na řadě, Crossi.“

První část

Kalifornské vraždy

Kapitola 2

PORUČICE ARMÁDY Spojených států Martha Wiattová a její přítel seržant Davis O'Hara běželi přes park Golden Gate v San Francisku, do něhož se právě začínala valit večerní mlha.

Martha zaslechla tiché zavrčení a pomyslela si, že to musí být pes, který pobíhá bez vodítka po té krásné části parku, jež se rozkládá mezi Haight-Ashbury a oceánem. Ozvalo se tak daleko za nimi, že ji ani nevystrašilo.

„Velkej pes!“ zamrkala na Davise cestou do strmého kopce, ze kterého byl nádherný výhled na odvážnou konstrukci visutého mostu, spojujícího San Francisco a okres Marine. „Velkej pes“ bylo označení, jaké mezi sebou používali pro všechno, co bylo nadměrné velikosti – od trysek přes pohlavní orgán po skutečné velké psy.

Hustá mlha měla brzy zcela zahalit most i zátoku, ale v tom okamžiku si mohli ještě plně vychutnávat svůj oblíbený výhled, jednu z věcí, která se jim na San Francisku líbila nejvíce.

„Miluju tuhle vyhlídku, ten krásný most, západ slunce – celou tuhle nádheru,“ řekla Martha klidným, nezadýchaným hlasem. „Ale dost laciný poezie. Přišel čas, abych ti natrhla ten tvůj atletický zadek, O'Haro.“

„To zní jako laciný ženský šovinismus,“ zamračil se Davis na oko, ale pak se usmál a ukázal ty nejbělejší zuby, jaké kdy viděla nebo jakých se kdy dotýkala jazykem.

Martha trochu zvýšila tempo. Na Pepperdineské univerzitě bývala hvězdou v přespolním běhu a stále se udržovala ve skvělé formě. „A tohle zase zní jako poraženecký řeč,“ opáčila.

Škádlení dvou běžců náhle přerušilo mnohem hlasitější zavrčení, přicházející z větší blízkosti.

Zdalo se nemožné, aby nějaký pes uběhl takovou vzdálenost za tak krátkou dobu. Možná po parku pobíhalo Velkejš psů víc.

„Nejsou tady v parku nějaký kočky?“ zeptal se Davis. „Myslím kočky velikosti pumy.“

„Ne. Jasně že ne. Neblázni, člověče. Jsme v San Francisku, ne uprostřed Montany.“ Martha zavrtěla hlavou, až jí z krátkých hnědých vlasů odlétlo pár kapek potu. Pak jako by zaslechla kroky. *Běžec s velkým psem?*

„Vypadneme tady z toho lesa, co ty na to?“ navrhl Davis.

„Dobřej nápad. Nerada bych skončila jako žrádlo pro psy.“

„To nebyl dobřej vtíp, poručice. Je to tady čím dál strašidelnější.“

„Že by velkej a silnej seržant dostal strach?“

Další hlasité zavrčení – a tentokrát opravdu blízko. Přímo za jejich patami.

„Pohni! Měli bychom sebou hodit,“ zavelela Martha Wiattová. Strach ji popohnal kupředu, běžela už, jak nejrychleji uměla, a to bylo hodně rychle.

Houstnoucí večerní mlhu prořízlo další strašidelné zavrčení.

Kapitola 3

PORUČICE MARTHA WIATTOVÁ podstatně zrychlila a vzdálenost mezi ní a Davisem se začala zvětšovat. A to dělala triatlon *pro zábavu*. Jinak pracovala v kanceláři, i když se muselo přiznat, že na účetní vypadá dost dobře.

„No tak, poběž. Drž se mě, Davisí. Nezůstávej pozadu,“ zavolala přes rameno.

Její přítel neodpověděl. Budou si asi muset promluvit o tom, kdo je v lepší formě, kdo je opravdový sportovec. Martha to samozřejmě věděla už dávno.

Další zavrčení a těžké kroky v listí zazněly snad ještě blíž. Doháněly ji.

Ale co ji to dohánělo?

„Martho! Něco je za mnou. Proboha! Utíkej! *Běž, Martho!*“ vykřikl Davis. „Zmiz odsud!“

Tělo jí zaplavil adrenalin. Natáhla hlavu kupředu, jako by se blížila k cílové pásce. Její paže a nohy se pohybovaly jako dobře synchronizované písky. Přenesla váhu dopředu, jak to dělají dobří běžci.

Za sebou zaslechla další výkřiky. Ohlédla se, ale Davise už neviděla. Výkřiky byly tak strašidelné, že se skoro zastavila. Davise napadlo něco hrozného. Martha si uvědomila, že musí sehnat pomoc. Policii. Kohokoliv.

Křik jejího přítele jí zněl v uších a ona se řítla dál, aniž by se starala, kam vlastně míří. Zakopla o kámen a skutálela se z příkrého svahu. Na jeho úpatí narazila do stromu, který aspoň zastavil její pád.

Ztěžka se postavila na nohy. Bože, určitě si zlomila pravou ruku. Levou si ji přitiskla k tělu a klopýtavě se rozběhla dál.

Narazila na silnici, která se vinula parkem. Davisův křik umlkl. Co se mu stalo? Musí sehnat pomoc. Martha uviděla blížící se reflektory a postavila se na dělicí čáru. Připadala si jako blázen. *Proboha, tohle je přece San Francisco!*

„Zastavte, prosím, zastavte! Hej, hej, hej!“ křičela z plných plic a mávala zdravou rukou. „Zastavte! Potřebuju pomoc.“

Bílá dodávka se řítla přímo na ni, ale pak se jí naštěstí podařilo smykem zastavit. Vyskočili z ní dva muži a doběhli k ní. Na kapotě dodávky bylo napsáno Červený kříž.

„Pomozte mi, prosím,“ vypravila ze sebe Martha. „Můj přítel je zraněný.“

Zlý sen však pokračoval. Jeden z nich ji udeřil pěstí. Dříve než si Martha vůbec uvědomila, co se děje, ležela na zemi. Hlavou udeřila o asfalt a málem ztratila vědomí.

Vzhledla, pokusila se zaostřit a pak si přála, aby se jí to vůbec nepodařilo. Dívala se do planoucích rudých očí a doširoka rozevřených úst. *Dvou úst.* Takové zuby

v životě neviděla. Řezáky vypadaly jako ostře nabroušené dýky.

Ucítila, jak se jí ty zuby zarývají do tváří a pak do krku. *Co to má znamenat?* Zuby do ní pronikaly a Martha křičela, dokud neměla úplně sucho v krku. Kroutila se, zmítala a kopala po útočnících, ale nebylo jí to nic platné. Byli neuvěřitelně silní. Oba hlasitě vrčeli.

„Extáze,“ pošeptal jeden z nich Marthě do ucha. „Není to nádherna? Máš takové štěstí. Bylas vybrána ze všech krásných lidí v San Francisku. Ty a Davis.“

Kapitola 4

VE WASHINGTONU BYLO zářivě modré ráno – skoro dokonalé. Z mého mobilu promlouval Génus. „*Ahoj, Alexi. Chyběl jsem ti? Ty mně ano, parťáku.*“

Už týden mě ten parchant každé ráno děsil svými telefonáty. Někdy mi jenom pár minut nadával; tohle ráno mluvil skoro zdvořile.

„*Jaký máš dneska den? Máš něco v plánu?*“ ptal se.

Ano, vlastně jsem měl něco v plánu – chytit ho. Seděl jsem v dodávce FBI, která už byla v pohybu. Snažili jsme se vystopovat jeho telefonát a očekávali jsme, že budeme brzy mít přesné místo, odkud volal. Byl vydán soudní příkaz a do akce se zapojila telefonní společnost. Seděl jsem vzadu v dodávce se třemi agenty FBI a svým parťákem Sampsonem. Jakmile telefon zazvonil, vyrazili jsme od mého domu na Páté ulici směrem k I-395 Sever. Mým úkolem bylo udržet ho na lince, dokud se nezjistí, odkud volá.

„Vyprávěj mi o Betsey Cavalierové. Proč sis ji vybral místo mě?“

„*Je přece o tolik hezčí,*“ odpověděl Génus. „*Tys mi nikdy nepřípadal sexy.*“

V pozadí mluvil jeden z techniků. Snažil jsem se sledovat oba rozhovory. Agent říkal: „Už se nedivím, že dostal tuhle přezdívkou. Neměl by být žádný problém ho vystopovat, ale z nějakého důvodu se

to nedaří.“

Proč ne, sakra?“ zeptal se Sampson a přistoupil k technikovi.

„Nevím přesně. Získali jsme už několik poloh, ale ty se stále mění. Možná sedí v autě a volá z mobilu. Mobily se hůř stopují.“

Viděl jsem, že vyjíždíme z dálnice směrem k ulici D. Pak jsme zamířili k tunelu na Třetí ulici. Kde může být?

„*Je všechno v pořádku, Alexi? Jako by ses nemohl soustředit,*“ ozval se Génius.

„Ne, ne, poslouchám tě, partáku. Užívám si náš pravidelný ranní rozhovor.“

„Nemám tušení, proč to nejde,“ stěžoval si znovu technik FBI.

Protože je to Génius, chtělo se mi na něj křiknout. Po pravé straně jsem zahlédl Washingtonské kongresové centrum. Dodávka se kolem něj mihla dobře stovkou.

Projeli jsme kolem hotelu Renaissance. Odkud sakra ten Génius volá?

„Myslím, že už ho máme. Jsme docela blízko,“ vyhrkl vzrušeně jeden z agentů.

Dodávka FBI zastavila a uvnitř nastal chaos. Samson a já jsme tasili zbraně. Měli jsme ho. Nemohl jsem tomu uvěřit.

Náhle začali všichni v dodávce klít a nadávat. Pohlédl jsem ven a bylo mi jasné proč. Znechuceně jsem potřásl hlavou.

„Prokristapána, věřil bys tomu?“ zavyl Sampson a uhodil pěstí do stěny dodávky. Stáli jsme před číslem 935 na Pennsylvania Avenue, budovou J. Edgara Hoovera, ústředím FBI.

„Jak je tohle možné?“ obrátil jsem se na velícího agenta. „Kde sakra je?“

„Kruci, ten zdroj signálu se už zas pohybuje z místa na místo. Teď cestuje kolem Washingtonu. Fajn, je zpátky ve městě. Proboha, teď vyskočil ven ze státu.“

„*Nashle, Alexi. Aspoň prozatím. Jak už jsem ti říkal, jsi další na řadě,*“ pronesl Génius a zavěsil.

Kapitola 5

ZBYTEK DNE BYL DLOUHÝ, těžký a depresivní. Víc než cokoliv jiného jsem si potřeboval od Génia trochu odpočinout.

Na večer jsem měl domluvenou schůzku s právničkou z kanceláře oblastního prokurátora tady ve Washingtonu. Elizabeth Moorová byla proklatě chytrá a jejímu milému úsměvu jsem nedokázal odolat. Měli jsme se sejít na večeri U Marcela ve Foggy Bottom, což je přesně to pravé místo pro podobné schůzky. Kuchyně je francouzská s vlámským přídechem. Čekal mě skvělý večer a byl jsem si jistý, že si Elizabeth myslí totéž.

Jakmile číšník odešel s našimi objednávkami na dezert a kávu, Elizabeth položila zlehka ruku na mou. Náš stůl ozařovala malá svíčka v křišťálovém svícnu.

„Tak fajn, Alexi. Všechny přípravné fáze máme za sebou. A moc se mi líbily,“ řekla. „A teď, v čem je háček? Musí v tom být nějaký háček. Všichni dobří chlapi už jsou rozebraní. Vím to z vlastní zkušenosti. Tak proč si pořád hraješ na randění?“

Věděl jsem přesně, co Elizabeth myslí, ale předstíral jsem překvapení.

„Háček?“ pokrčil jsem rameny a pak se konečně usmál.

Rozesmála se. „Kolik ti je – třicet devět, čtyřicet?“

„Čtyřicet dva, ale díky,“ řekl jsem.

„Prošel jsi všemi zkouškami, kterým jsem tě vystavila...“

„Jako například?“

„Jako například výběr skvělého místa na večeri. Romantické, ale ne příliš. Také jsi pro mě přijel přesně na čas. Posloucháš, o čem mluvím. A kromě toho jsi fešák – ne že by mi na tom nějak zvlášť záleželo.“

„Kromě toho mám rád děti a vůbec by mi nevadilo mít další,“ dodal jsem. „Přečetl jsem všechny romány Toni Morrisonové. Jsem slušný řemeslník. A umím i vařit, když není zbytí.“

„A ten háček?“ zeptala se znovu. „Nechme to být.“

Náš číšník se vrátil s kávou a dezertem, a právě když naléval kouřící

kávu do Elizabethina šálku, ozval se operátor na mém opasku.

Ksaku!

Pohlédl jsem na ni přes stůl a omluvně pokrčil rameny.

„Nebude vadit, když to vyřídím? Je to důležité. To číslo znám – FBI z Quantika. Nepotrvá to dlouho.“ Odešel jsem na toaletu a zavolal z mobilu Kylu Craigovi ve Virginii. Kyle byl už léta můj dobrý přítel, ale od doby, kdy jsem se stal styčným důstojníkem mezi FBI a washingtonskou policií, vídal jsem ho až příliš často. V jednom kuse mě zatahoval do případů těch nejodpornějších vražd, jaké FBI řešila. Měl jsem jeho telefonátů už plné zuby. Co to asi bude tentokrát?

Kyle věděl, kdo volá. Ani se neobtěžoval pozdravit. „Alexi, pamatuješ se na ten případ, co jsme na něm pracovali před čtrnácti měsíci? Tu holku, co utekla z domova a našli ji viset na lustru v jejím hotelovém pokoji? Patricii Cameronovou? V San Francisku došlo ke dvěma vraždám, které se téhle podobají. Stalo se to v parku Golden Gate. Je to ošklivá záležitost – nejoshišklivější, o jaké jsem v poslední době slyšel.“

„Kyle, právě večeřím s krásnou, milou a zajímavou ženou. Promluvíme si o tom zítra. Zavolám ti. Dneska večer nejsem ve službě.“

Kyle se zasmál. „Nana už mi to řekla. Máš rande s tou *právníčkou*, vid’? Znáš tohle? Dábel se sejde s právníkem a nabídne mu, že z něj udělá svého staršího partnera, když mu právník dá svou duši a duše všech členů své rodiny. Právník se na d’ábla podezíravě podívá a zeptá se: ‚A v čem je háček?‘“ Hned po vtipu mi Kyle vysypal o podobnostech mezi vraždami v San Francisku a tou ve Washingtonu víc, než jsem si přál slyšet. Dobře jsme se na Patricii Cameronovou pamatoval. Vybavil jsem si její obličej a rychle ten obraz zahnal.

Poté, co Kyle dokončil svůj podrobný výklad, jsem se vrátil k Elizabeth.

Smutně se na mě usmála a potřásla hlavou. „Myslím, že už vím, v čem je ten háček,“ řekla.

Zasmál jsem se, ale uvnitř mi moc do smíchu nebylo. „Není to tak zlé, jak to vypadá.“

Je to mnohem horší, Elizabeth.

Kapitola 6

RÁNO JSEM CESTOU na letiště odvezl děti do školy. Jannii je osm a Damon právě oslavil desáté narozeniny. Jsou to moc hodné děti, ale pořád jen děti. Podáš jim prst a vezmou celou ruku a pak i tu druhou. Nepamatuji si přesně, kdo řekl: „Americké děti si užijí příliš mnoho matky a příliš málo otce.“ U mých dětí je to přesně naopak.

„Na tohle bych si dokázala zvyknout,“ řekla Jannie, když jsme zastavili před školou Sojourner Truthové.

„Tak si nezvykej. Máš to do školy pět bloků. Když jsem byl kluk v Severní Karolíně, musel jsem do školy chodit osm kilometrů přes tabákové pole.“

„Jo, jasně,“ ušklíbl se Damon. „Zapomněls říct, žeš chodil *bos*.“

„To je fakt. Díky, žeš mi to připomněl. Chodíval jsem přes to hnusné tabákové pole do školy *bos*.“

Děti se rozesmály a já se k nim připojil. Jsou většinou moc fajn a já si je často natáčím na video. Dělán to, abych si mohl pouštět něco pěkného, až na ně přijde puberta. Kromě toho se bojím, že na mě jednou přijde nemoc NSN – nic si nepamatuju. V poslední době to řadí jako epidemie.

„V sobotu mám velký koncert,“ připomněl mi Damon. Už druhý rok zpíval ve Washingtonském chlapeckém sboru a vedl si moc dobře. Jednou z něj bude druhý Luther Vandross nebo A1 Green, nebo prostě jenom Damon Cross.

„Do soboty budu doma, Damone. Věř mi, tvůj koncert bych si nenechal ujít.“

„Pár už jsi jich propás,“ rýpl si do mě Damon.

„To bylo moje staré já. Díváš se na nového, lepšího Alexe, který nikdy nepropásne žádný tvůj koncert.“

„Je s tebou legrace, tati,“ zasmála se Jannie. Mé děti nejsou žádní hlupáci.

„Na Damonův koncert budu doma,“ slíbil jsem. „Pomáhejte

babičce. Víte, že jí je skoro sto.“

Jannie obrátila oči v sloup. „Nana je osmdesát let mladá, nebo to aspoň tvrdí. *Miluje* vaření, mytí nádobí a uklízení,“ řekla a napodobila Nanino pot'ouchlé zachichotání.

„Takže v sobotu. Nemůžu se dočkat,“ řekl jsem Damonovi. Byla to pravda pravdoucí. Chlapecký sbor je jeden z washingtonských tajných pokladů. Jsem nadšený, že je pro něj Damon dost dobrý, ale hlavně že ho to baví.

„Pusy,“ zavelel jsem. „A pomazlit!“

Damon a Jannie si něco brumlali, ale pak se ke mně naklonili a mě napadlo, jak dlouho je ještě bude bavit líbat mě na tvář.

„Mám vás rád,“ řekl jsem, než jsem je vypustil do školy. „Co vy na to?“

„My tebe taky, tati,“ zazpívali Damon a Jannie unisono.

„Jenom proto ti dovolíme, abys nám tady dělal ostudu před kamarádama,“ řekla Jannie a vyplázla na mě jazyk.

„To bylo *naposled*, co jsem vás svezl do školy,“ opáčil jsem. Pak jsem na ně vyplázl jazyk, oni se obrátili a rozběhli se za svými přáteli. Na můj vkus rostli až moc rychle.

Kapitola 7

ZAVOLAL JSEM KYLU CRAIGOVI Z letiště a on mi řekl, že jeho elitní tým v Quantiku pátrá po podobných vraždách, spáchaných na území Spojených států. Zopakoval, že tenhle případ je stejně významný jako strašný. Přemýšlel jsem, co ještě ví. Obvykle věděl víc, než mi řekl.

„Vstal jsi časně, Kyle, a pracuješ jako o život. Tenhle případ si získal tvou plnou pozornost. Čím to je?“

„Máš pravdu. Je to něco naprosto unikátního. Ještě jsem neviděl nic

ani vzdáleně podobného. Inspektorka Jamilla Hughesová tě vyzvedne na letišti. Je to její případ a má moji plnou důvěru. Je jedna ze dvou žen na oddělení vražd v San Francisku, takže by měla být dobrá.“

Cestou z Washingtonu jsem si v letadle znovu přečetl faxy o těch strašných vraždách v parku Golden Gate, které mi přišly ráno. Poznámky inspektorky Hughesové z místa činu byly tak přesné a podrobné, že se z nich zvedal žaludek.

Na základě jejích poznámek jsem si vytvořil vlastní: použil jsem svůj vlastní těsnopis, který mi pomáhal při řešení případů.

Muž a žena nalezeni mrtví ve 3.20 v parku Golden Gate, San Francisko. Proč tam? Navštiv park, bude-li možno.

Oběti pověšeny za nohy na dubu. Proč pověšeny? Aby vykrvácely? Proč? Obřadná očista?

Těla nahá a pokrytá krví. Proč nahá.? Sexuální zločin? Nebo jen brutalita? Vystavení obětí světu?

Rány na nohou, pažích a hrudi muže – oběť jako by byla pokousaná. Muž na pokousání zemřel!

Žena také pokousaná – ale ne tolik. Také pořezána nějakým ostrým nástrojem. Zemřela na velkou ztrátu krve stupně IV: žena ztratila více než 40 % krve.

Malé tečky u kotníků, za které byly oběti pověšeny. Odborně zvané petechie.

Stopy zubů na těle muže vypadají jako od velkého zvířete. Je to vůbec možné? Jaké zvíře by mohlo napadnout běžce ve velkém městském parku? Nepravděpodobné.

Bílá látka na nohách a břiše muže. Možná semeno. Jakou hru vrazi hráli? Sadistická erotika?

Vybavil se mi podobný případ ve Washingtonu. Jak bych mohl zapomenout?

Šestnáctiletá dívka, která utekla z domova v Orlandu na Floridě, byla nalezena mrtvá a zohavená v hotelovém pokoji v centru. Jmenovala se Patricia Cameronová. Podobnost s kalifornskými vraždami byla příliš výrazná, aby bylo možné ji ignorovat. Ona dívka byla pokousána po celém těle. Někdo ji pověsil za nohy na hák od lustru v jejím hotelovém pokoji.

Objevili ji, když hák povolil a tělo dopadlo na podlahu s hlasitým

úderem. Patricia Cameronová také zemřela na vykrvácení stupně IV. Ztratila skoro 70 procent krve.

První otázka byla nasnadě.

Proč někdo potřeboval všechnu tu krev?

Kapitola 8

KDYŽ JSEM VYSTUPOVAL z letadla na přeplněném mezinárodním letišti v San Francisku, stále jsem měl plnou hlavu těch podivných, strašných kousanců a krve. Rozhlížel jsem se po inspektorce Jamille Hughesové. Šly fámy, že je to atraktivní černoška.

U východu jsem si všiml byznysmena, který četl *Examiner*. Na titulní straně jsem zahlédl titulek: HOROR V PARKU GOLDEN GATE, DVA MRTVÍ. Neviděl jsem, že by na mě někdo čekal, takže jsem se začal rozhlížet po šípkách k městské hromadné dopravě. Nesl jsem jen lehkou tašku; slíbil jsem přece Damonovi, že budu doma na jeho sobotní koncert, a měl jsem v úmyslu slib dodržet.

Když jsem zamířil k východu z letiště, přistoupila ke mně nějaká žena. „Promiňte, jste detektiv Cross?“

Všiml jsem si jí dříve, než mě oslovila. Měla na sobě džínsy a černý kožený kabát přes modré tričko. Pak jsem zaznamenal podpažní pouzdro pod kabátem.

Mohlo jí být kolem pětatřiceti, byla pohledná a na detektivku z oddělení vražd vypadala docela sympaticky.

„Inspektorka Hughesová?“ zeptal jsem se.

„Jamilla.“ Podala mi ruku a usmála se. Příjemný úsměv. „Ráda vás poznávám, detektive. Obyčejně jsem proti každému nápadu, který pochází od FBI, ale vaše dobrá pověst mě přesvědčila. Kromě toho, ta vražda ve Washingtonu byla strašidelně podobná, že? Takže vítejte v San Francisku.“

„Jsem rád, že jsem tady.“ Opětoval jsem úsměv a potřásl jí rukou. Její stisk byl přiměřeně pevný. „Právě jsem přemýšlel o té vraždě ve Washingtonu. Připomněly mi ji vaše poznámky z místa činu. S vraždou Patricie Cameronové se nám nepodařilo pohnout. Můžete to přidat k mé takzvané dobré pověsti.“

Jamilla Hughesová se znovu usmála. Nebylo na ní nic strojeného, vlastně ani nevypadala jako z oddělení vražd, což bylo docela dobře. Na policajtku se zdála být až příliš normální.

„Fajn, měli bychom sebou hodit. Spojila jsem se s veterinářem – specialistou na zuby – a dohodla si s ním schůzku v městské márnici. Je to dobrý přítel našeho policejního patologa. Co říkáte exkurzi po sanfranciských pamětihodnostech?“

Usmál jsem se. „Kvůli tomu jsem vlastně přijel. Myslím, že jsem to četl v nějakém průvodci: Když přijedete do San Franciska, nenechte si ujít příležitost shlédnout tamní márnici.“

„V průvodcích to nepíší, ale měli by,“ řekla Jamilla. „Je to mnohem zajímavější než projížďka tramvají.“

Kapitola 9

ANI NE ZA PATNÁCT MINUT jsem stál s Jamillou Hughesovou v márnici proslulé sanfranciské Budovy spravedlnosti. Setkali jsme se tam s hlavním patologem Walterem Leem a dentálním specialistou doktorem Pangem.

Doktor Allen Pang si dal na čas s průzkumem obou těl, než se obrátil k nám. Už dříve si prostudoval fotografie pokousaných míst, které byly pořízeny na místě činu. Byl to pomešší, plešatý muž se silnými brýlemi s černou obroučkou. V jednom okamžiku jeho prohlídky jsem si všiml, jak inspektorka Hughesová mrkla na patologa. Myslím, že jim doktor Pang připadal trochu zvláštní. Mně

také, ale byl velmi pečlivý a zjevně bral svou práci vážně.

„Dobře, dobře. Ted' už mohu být konkrétnější, co se týče povahy ran,“ promluvil konečně. „Chystáte se pořídit jejich otisky, že ano, Waltere?“

„Ano, poprášili jsme je práškem na snímání otisků prstů. Budou hotové za den nebo dva. Samozřejmě jsme z nich vytřeli zbytky slin.“

„Výborně. Řekl bych, že to je správný postup. Jsem připraven pronést svůj odborný soud.“

„To je skvělé, Allene,“ odvětil Lee potichu. Na sobě měl bílý plášť s přezdívkou Drak na jedné z kapes. Byl vysoký asi metr devadesát a mohl vážit dobrý metrák. Vyzařovala z něj sebedůvěra. „Služeb doktora Panga jsem využil už dříve,“ vysvětlil mi. „Je veterinární dentální specialista z Veterinárního centra v Berkeley. Allen patří ve svém oboru mezi nejlepší na světě a máme velké štěstí, že nám pomůže s tímhle případem.“

„Děkujeme za váš čas, doktore Pangu,“ řekla inspektorka Hughesová. „Je od vás moc hezké, že nám pomáháte.“

„Děkujeme,“ přidal jsem se k halasným projevům vděčnosti.

„Nemáte vůbec zač,“ odpověděl. „Nevím přesně, kde začít, jen bych rád poznamenal, že mě tyhle dvě vraždy velice zajímají. Muž byl vážně pokousán a jsem si poměrně jistý, že útočníkem byl tygr. Kousance na těle ženy byly způsobeny dvěma lidmi. Vypadá to, jako by oba lidé a tygr zaútočili společně. Podivné a neobvyklé.“

„Tygr?“ vyjádřila Jamilla úžas nás všech. „Jste si jistý? To zní dost nepravděpodobně, doktore Pangu.“

„Allene,“ řekl Walter Lee, „vysvětlíte nám to, prosím.“

„No, jak víte, lidé jsou heterodonti; to znamená, že mají zuby různých velikostí a tvarů, které slouží rozličným funkcím. Nejdůležitější jsou naše špičáky, které jsou umístěny mezi laterální řezáky a první premoláry na obou stranách čelisti. Špičáky se používají k trhání jídla.“

Walter Lee přikývl a doktor Pang pokračoval. Mluvil ted' výhradně k patologovi. Zachytil jsem Jamillin pohled a ta na mě mrkla. Potěšilo mě, že má smysl pro humor.

Doktor Pang se zcela ponořil do vlastního světa. „Na rozdíl od lidí jsou některá zvířata homodenti. Jejich zuby mají stejnou velikost a

tvár a plní v zásadě stejné funkce. To ovšem *neplatí* o velkých kočkách a zvláště o tygrech. Tygří zuby se přizpůsobily jejich stravovacím návykům. Každá čelist obsahuje šest špičatých řezáků, dva velmi ostré, zahnuté špičáky a stoličky, které se proměnily na ostré břity.“

„Souvisí to nějak s těmito vraždami?“ zeptala se Jamilla Hughesová. Sám jsem měl na jazyku podobnou otázku.

Mužik nadšeně přikývl. „Ano, samozřejmě. Zajisté. Tygří čelist je mimořádně silná, schopná drtit kosti. Dokáže se pohybovat jen nahoru a dolů, ne do stran. To znamená, že tygr může potravu jen trhat a drtit, ne žvýkat.“ Předvedl to vlastními čelistmi.

Ztěžka jsem polkl a zavrtěl nedůvěřivě hlavou. *Je možné, aby byl do těchto vražd zapletený tygr?*

Doktor Pang se odmlčel a podrbal se na pleši. Pak řekl: „Nejvíc mě na tom mate, že někdo poručil tomu tygrovi, aby opustil svou kořist hned po útoku – a tygr poslechl. Kdyby se tak nestalo, kořist by sežral.“

„Naprosto neuvěřitelné,“ poznamenal patolog a poplácal doktora Panga po rameni. Pak pohlédl na Jamillu a mě. „Jak se to říká – chyt' tygra za ocas? Nemělo by být těžké najít tygra v San Francisku.“

Kapitola 10

VELIKÝ BÍLÝ TYGR vydával syčivý zvuk, který se dral z hloubi jeho širokého hrdla. Ten zvuk jako by pocházel z jiného světa. Ptáci sedící na blízkém cypřiši se poplašeně rozlétli do všech stran.

Tygr byl samec, dva a půl metru dlouhý, svalnatý a vážil něco přes dvě stě šedesát kilogramů. Za normálních okolností by jeho kořistí byla prasata, vysoká, antilopy a vodní buvoli. V Kalifornii však normální okolnosti nebyly. Byla tam ale spousta lodí.

Kočka zaútočila rychle, její pružné tělo se pohybovalo bez nejmenší námahy. Mladý blondák se ani nepokusil bránit.

Tygr rozevřel doširoka čelisti a pak v nich stiskl mužovu hlavu. Čelisti byly dost silné, aby rozdrtily lebku.

Muž vykřikl: „Přestaň! Přestaň! *Přestaň!*“

Tygr ho kupodivu poslechl.

Jen tak. Na slovní příkaz.

„Vyhráls.“ Blondák se zasmál a poplácal tygra, který pustil jeho hlavu.

Muž se pak obrátil doleva. Jeho pohyby byly stejně rychlé a hladké jako tygří. Zaútočil na bílé břicho šelmy a zakousl se mu do masa.

William Alexander stál opodál a sledoval mladšího bratra se směsicí zvědavosti a bázně. Michael byl krásný mladík, urostlý a neuvěřitelně silný. Na sobě měl černé tričko a modré kraťasy. Měřil už metr devadesát a vážil přes osmdesát kilo. Jeho vzhled byl dokonalý, stejně jako v případě jeho bratra.

William poodešel a zahleděl se na zelené kopce v dálce. Miloval to tam, tu krásu a samotu a svobodu dělat, cokoliv chtěl.

Uvnitř byl velice klidný – v tomhle umění byl stále mistrem.

Když byli on a Michael mladí, celá tahle oblast byla osídlena komunou. Jejich rodiče byli hippies, milovali svobodu a brali drogy. Vysvětlovali chlapcům, že vnější svět není jen nebezpečný, ale také špatný. Matka učila své syny, že milovat se s kýmkoliv, i s ní, je správné, pokud k tomu dojde po vzájemné dohodě. Bratři spali se svou matkou, otcem a mnoha dalšími členy komuny. Jejich pojetí osobní svobody se ukázalo jako špatné a nakonec jim vyneslo dva roky v nápravném zařízení čtvrtého stupně. Zatkli je za držení drog, ale za mříže je dostalo ozbrojené přepadení. Byli podezřelí z mnohem vážnějších zločinů, ale žádný z nich se nepodařilo dokázat.

Když William hleděl do dálky, vychutnával si myšlenku *nespoutané mysli*. Den za dnem se zbavoval zátěže své minulosti. Brzy ho nebude tížit žádná morálka, vžitá etika a další a další pitomé návyky civilizovaného světa.

Blížil se k pravdě. Stejně tak Michael.

Williamovi bylo dvacet. Michaelovi jen sedmnáct.

Vraždili společně už pět let a byli v tom čím dál lepší.

Byli nepřemožitelní.
Nesmrtelní.

Kapitola 11

TOHO VEČERA LOVILI BRATŘI V městečku Mill Valley v okrese Marin. Okolní krajinu tvořily nízké kopce porostlé jehličnany a eukalypty. Roubený dům stál několik set metrů před nimi na vrcholku příkrého svahu, do kterého bez námahy stoupali. Ke dvoukřídlým dveřím vedla cihlami dlážděná cesta.

„Budeme muset na chvíli odjed,“ oslovil William Michaela, aniž by se na něj ohlédl. „Máme poslání od Knížete. San Francisco byl jen začátek.“

„To je paráda,“ usmál se Michael. „Ta práce, co jsme tam udělali, se mi moc líbila. Kdo jsou ty lidi v tom velkém parádním baráku?“

William pokrčil rameny. „Jenom kořist. Nic neznamení.“

„Proč mi nepovíš, kdo jsou?“ nedal se odbýt Michael.

„Otec poručil nemluvit a nechat kočku doma.“

Michael už se na nic neptal. Jeho poslušnost ke Knížeti byla naprostá.

Kníže ti říká jak myslet, cítit a jednat.

Kníže se nezodpovídá nikomu, je nejvyšší autoritou.

Kníže pohrdá konvenčním světem stejně jako oni.

To nahoře rozhodně vypadalo jako „konvenční svět“. Velký dům obsahoval všechny nástrahy: upravenou a denně zalévanou zahradu, rybníček s okrasnými kapry, terasy stoupající k rozlehlé budově s více než desítkou pokojů – a to všechno jen pro dva lidi. Jak může být někdo tak hnusně rozmařilý?

William zamířil přímo k hlavnímu vchodu a Michael ho následoval. Ve vstupní hale byl vysoký strop, podivný křišťálový lustr a točité schodiště, vedoucí do nebe.

Muže a ženu našli v kuchyni, kde si rukou společnou a nerozdílnou připravovali večeři.

„Snobové si hrajou,“ řekl William a usmál se.

„Cože!“ vykřikl muž a obrátil se k nim. Měřil skoro metr devadesát a byl dobře stavěný. Čistil právě ve dřezu zeleninu. „Co tady sakra děláte? Koukejte vypadnout.“

„Tak ty jsi ta právnička, co dělá problémy,“ ukázal William na ženu. Bylo jí něco přes třicet, měla krátké blond vlasy, výrazné lícní kosti a malá prsa. „Přišli jsme na večeři.“

„Já jsem také právník,“ prohlásil muž panovačně. „A nevím, že bychom vás dva pozvali. Víím jistě, že ne! Vypadněte! Slyšeli jste? Ať už jste pryč, vy pobudové.“

„Ohrozila jsi Knížete,“ mluvil William dál k ženě. „A ten nás poslal sem.“

„Arthure, zavolám policii,“ promluvila konečně žena. Bylo vidět, že má strach, bradavky pod tričkem se jí rychle zvedaly a klesaly. V ruce náhle držela malý mobilní telefon a Williama napadlo, že si ho vytáhla ze zadku. Musel se té představě usmát.

Okamžitě po ní skočil a Michael současně srazil k zemi muže. Oba bratři byli neuvěřitelně rychlí a silní a dobře to o sobě věděli.

Hlasitě vrčeli, ale byla to jen zastrašovací taktika.

„Máme doma peníze. Proboha, neubližujte nám,“ zaječel muž vysokým, skoro ženským hlasem.

„Kašleme vám na vaše hnusný prachy – k ničemu je nepotřebujeme. A nejsme ani něco tak obyčejného jako sérioví zabijáci,“ odpověděl William.

Zakousl se do šťavnatého růžového hrdla zmítající se ženy – a ta se okamžitě přestala bránit. Strnule se mu zahleděla do očí a omdlela. Po tváři jí stekla slza.

William nezvedl zrak, dokud se nenakrmil. „Jsme upíři,“ oznámil nakonec zavražděnému páru.

Kapitola 12

DRUHÝ DEN V SAN FRANCISKU jsem pracoval v malé kóji poblíž stolu Jamilly Hughesové v Budově spravedlnosti. Byl jsem svědkem několika jejích brífinků, týkajících se vražd v parku Golden Gate. Pracovala velmi profesionálně a udělala na mě dojem.

Všechno v tom případě však bylo podivné a matoucí. Nikdo zatím nepřišel s jediným dobrým nápadem; neměli jsme se čeho chytit. Věděli jsme zatím pouze, že ti lidé byli zavražděni mimořádně hrozným způsobem. V poslední době se to stává čím dál častěji.

Kolem poledne zazvonil můj mobil. „Volám, abys na mě nezapomněl, Alexi,“ řekl Génus. „Jak je v San Francisku? Krásné město. „Chytlo tě za srdce? Myslíš, že by se tam dobře umíralo?

A co inspektorka Hughesová? Líbí se ti? Je to kočka vid’? Přesně tvůj typ. Vyspíš se s Jamillou? Tak to by sis měl pospíšit. *Tempus fugit.*“ Zavěsil.

Vrátil jsem se k práci a na několik hodin se do ní ponořil. Podařilo se mi dosáhnout menšího pokroku.

Kolem čtvrté jsem sledoval z okna dopravní špičku na sanfranciský způsob – po pravdě řečeno nic moc zatímco jsem mluvil po telefonu s Kylem Craigem. Byl v Quantiku, ale rozhodně se o případ velice zajímal.

Kyle byl v takové pozici, že si mohl vybírat, na kterém případě se bude osobně podílet, a řekl mi, že tohle bude jeden z nich. Budeme pracovat společně. Těšil jsem se na to.

Koutkem oka jsem zahlédl nějaký pohyb a uviděl, že se k mému stolu blíží Jamilla. Koženou bundu měla napůl oblečenou a právě se dobývala do druhého rukávu. Kam se chystá? „Počkej chvilku, Kyle,“ řekl jsem do sluchátka.

„Musíme vyrazit do San Luis Obispa,“ oznámila. „Chystají se tam exhumovat jedno tělo. Myslím, že má spojitost s naším případem.“

Vysvětlil jsem Kylovi, že musím okamžitě odejít. Popřál mi dobrý lov. Sjeli jsme s Jamillou do podzemní garáže pod Budovou spravedlnosti. Čím déle jsem sledoval, jak pracuje, tím větší dojem na mě dělal nejen její důvtip, ale i zaujetí pro práci. Mnoho detektivů ho po několika letech ztratí. Jí se to rozhodně nestalo. *Vyspíš se s Jamillou? Tak to by sis měl pospíšit.*

„Jste pokaždé takhle napumpovaná?“ zeptal jsem se jí, když jsme nastoupili do jejího modrého saabu a vyjeli směrem k dálnici 101.

„Jo, většinou,“ přitakala. „Mám tuhle práci ráda. Je to dřina, ale zajímavá. I když bez násilí bych se obešla.“

„Hlavně v tomhle případě. Z těch ran mi běhá mráz po zádech.“

Změřila si mě pohledem. „Když už mluvím o životu nebezpečných situacích, měl byste se raději připoutat.“

Máme před sebou dlouhou cestu a řízení je můj koníček. Nenechte se oklamat tímhle saabem.“

Nedělala si legraci. Podle ukazatelů to do San Luis Obispa bylo tři sta sedmdesát osm kilometrů a většinu cesty zalévaly auto proudy deště. Přesto jsme tam dorazili kolem půl deváté.

„Na jeden zátah,“ zamrkala na mě, když jsme odbočovali z dálnice na San Luis Obispo.

Město se tvářilo idylicky, ale my jsme tam přijeli exhumovat tělo mladé dívky Našli ji pověšenou a s krví vysátou z těla.

Kapitola 13

SAN LUIS OBISPO JE PĚKNÉ univerzitní město, alespoň při pohledu zvenčí. Našli jsme Higuera Street a jeli po ní do Osos kolem malých místních obchodů, ale také kolem Starbucks, Barnes & Noble a Firestone Grill. Jamilla mi vysvětila, že v San Luis Obispu je možné poznat denní dobu podle vůní: kouř z grilování odpoledne na Marsh Street nebo vůně pšenice a ječmene v noci poblíž pivovaru SLO Brewing Co.

Na policejní stanici v centru jsme se sešli s detektivkou Nancy Goodesovou. Byla to drobná, pohledná žena s kalifornským opálením, velmi zaujatá svým případem. Kromě toho, že se s námi spojila kvůli exhumaci, vedla také vyšetřování vraždy dvou studentů z Cal Poly,

kteřá se nezdála souviset s naším případem, ale kdo to mohl vědět jistě? Jako většina detektivů z oddělení vražd měla v poslední době plné ruce práce.

„Máme všechna povolení, která k exhumaci potřebujeme,“ řekla nám Goodesová cestou na hřbitov.

Aspoň že už přestalo pršet. Vzduch byl teplý díky větru od Santa Any.

„Co nám můžete o té vraždě říct, Nancy? Pracovala jste na tom případě osobně, že?“ zeptala se Jamilla.

Detektivka přikývla. „Je to tak. A kromě mě skoro všichni ostatní detektivové ve městě. Byl to velice smutný a důležitý případ. Mary Alice Richardsonová chodila do Katolické střední školy tady ve městě. Její otec je tu oblíbený lékař. Byla to milá dívka, ale trochu divoká. Bylo to teprve *dítě*. Bylo jí patnáct.“

„Co myslíte tím ‚divoká‘?“ zeptal jsem se detektivky Goodesové.

Na okamžik se odmlčela a pak si povzdechla. Poznal jsem, že na ní ten případ zanechal stopy. „Chodila často za školu, někdy i dva nebo tři dny v týdnu. Byla docela chytrá, ale měla hrozný prospěch. Držela se party dětí, které rády experimentují s drogami jako extáze, hodně pijí a pořádají divoké mejdany Mary Alice byla zatčená jen jednou, ale jejím rodičům z ní hodně zešedivěly vlasy.“

„Byla jste na místě činu, Nancy?“ zeptala se Jamilla. Všiml jsem si, že se ke své kolegyni chová s úctou a nesnaží se ji nijak zastrašit.

„Bohužel byla. Proto jsem se také tolik snažila sehnat všechna povolení pro vykopání jejího těla. Mary Alice zemřela před rokem a třemi měsíci, ale já nikdy nezapomenu, jak jsme ji našli.“

Jamilla a já jsme na sebe pohlédli. Zatím jsme neznali všechny podrobnosti o té vraždě, mířili jsme naslepo.

Goodesová pokračovala. „Bylo mi hned jasné, že měla být nalezena. Vlastně ji našly dvě děti z Cal Poly. Zajeli autem do hor projít se večer po lese. Jsem si jistá, že dodnes trpí na noční můry. Mary Alice visela za nohy ze stromu. Nahá. Vrazi jí nechali jen náušnice a malý safír v pupku. Nešlo o loupež.“

„A co její šaty?“ zeptal jsem se.

„Našli jsme je: pytlovité kalhoty, boty Nikes, tričko s Red Hot Chili Peppers. Pokud víme, vrazi si neodnesli nic na památku.“

Pohlédli jsme na Jamillu. „Tehle vrah spoléhá na svoji paměť, z nějakého důvodu nepotřebuje žádné trofeje. Nijak se to nepodobá ani jednomu případu sériových vražd.“

„Ne, to nepodobá. S tím souhlasím na sto procent. Víte, co je to skarifikace?“ zeptala se detektivka Goodesová.

„Už jsem se s tím setkal,“ přikývl jsem. „Jizvy, řezné rány. Nejčastěji na nohou a pažích. Občas i na hrudi a zádech. Obličej zůstává neporušený, aby se je někdo nesnažil zastavit. Většinou si je lidé způsobují sami.“

„Správně,“ řekla detektivka Goodesová. „Mary Alice si způsobovala řezné rány po několik měsíců nebo jí je dělal někdo jiný. Měla po těle skoro sedmdesát jizev Všude kromě obličeje.“

Detektivčin bílý sedan zabočil na štěrkovou cestu a projel kovanou branou.

„Jsme tady,“ oznámila Nancy Goodesová. „Už aby to bylo za námi. Ze hřbitovů mi naskakuje husí kůže. Vůbec se mi do toho nechce, ale musíme to udělat.“

Měl jsem stejný pocit.

Kapitola 14

POVAŽUJI SE ZA CELKEM racionálního člověka, ale toho večera na hřbitově jsem se necítil ve své kůži. Detektivka Goodesová měla pravdu: tohle bylo velmi smutné zakončení jednoho mladého života.

Hřbitov se rozkládal na louce na úpatí hor Santa Lucia. Kolem hrobu Mary Alice Richardsonové už parkovaly tři hlídkové vozy z policejního oddělení v San Luis Obispu. Dodávka patologa stála poblíž spolu se dvěma otlučenými pick-upy, jejichž majitele nebylo možné určit.

Čtyři hrobníci vykopávali hrob ve světle reflektorů policejních aut.

Těžká jílovitá půda se hemžila červy. Když byla jáma dostatečně hluboká, přivezli malé rypadlo, aby udělalo hlavní práci.

Policejní pozorovatelé včetně mě neměli na práci nic jiného než postávat netrpělivě kolem hrobu. Popíjeli jsme kávu, vedli řeči a vyměnili si pár černých vtipů, kterým se stejně nikdo nezasmál.

Vypnul jsem si mobil. Nestál jsem o to, aby mi tam na hřbitov volal Génius nebo kdokoliv jiný.

Kolem jedné v noci odkryli kopáči konečně desku, zakrývající rakev. Svíralo se mi hrdlo, ale nepřestal jsem se dívat. Vedle mě stála Jamilla Hughesová. Trochu se trásla, ale držela se. Nancy Goodesová se uchýlila do svého auta. Rozumná dáma.

Bylo použito páčidlo, aby nadzvedlo desku nad rakví. Vydalo to zvuk, jako by někdo zasténal bolestí. Jáma v zemi byla asi dva metry hluboká, dva a půl metru dlouhá a metr a půl široká.

Jamilla ani já jsme nepromluvili. Veškerou naši pozornost poutal průběh exhumace. Mhouřil jsem oči před tím strašidelným světlem. Dýchal jsem nepravidelně a v hrdle jsem měl sucho.

Vybavovaly se mi záběry Mary Alice z místa činu. Bylo jí patnáct let. Pověšená za kotníky a ponechaná tak několik hodin. Zbavená skoro veškeré krve. Další vykrvácení stupně IV. Kruté pokousaná a pobodaná.

Oběť ve Washingtonu pobodána nebyla. Co to znamenalo? Proč se způsob vraždy lišil? Co udělali se vši tou krví? Skoro jsem ani nechtěl znát odpovědi na otázky, které se mi honily hlavou.

K rakvi byla pečlivě připevněna šedá lana, která ji začala pomalu zvedat ze země.

Těžce se mi dýchalo a zasáhl mě pocit viny za to, že tam jsem. Napadlo mě, že bychom tu chudinku neměli rušit v jejím hrobě. Bylo to znesvěcení. Už jí bylo ublíženo dost.

„Já vím, já vím. Je to hnus. Cítím to samé,“ utrousila Jamilla koutkem úst. Zlehka mi položila ruku na loket. „Musíme to udělat. Nemáme na výběr. Musíme zjistit, jestli to byli ti samí vrazi.“

„Je mi to jasné, ale necítím se díky tomu o nic lépe,“ zamumlal jsem.

„Chuděro malá. Chudinko Mary Alice. Odpust nám,“ řekla Jamilla.

Ředitel místního pohřebního ústavu otevřel opatrně rakev. Pak

ustoupil dozadu, jako by spatřil ducha. Postoupil jsem kupředu, abych se na dívku podíval.

Zalapal jsem po dechu a Jamilla si zakryla dlaní ústa. Hrobníci se pokřižovali a sklonili hlavy.

Mary Alice Robinsonová ležela přímo před námi. Na sobě měla splývavé bílé šaty a světlé vlasy pečlivě spletené do copů. Dívka vypadala jakoby pohřbená za živa. Na jejím těle nebyly patrné žádné známky rozkladu.

„Na tohle existuje vysvětlení,“ obrátil se k nám ředitel pohřebního ústavu. „Richardsonovi jsou mí přátelé. Požádali mě, abych udělal něco, co by uchránilo pozůstatky jejich dcery tak dlouho, jak by to jen bylo možné. Jako by tušili, že se tělo jejich holčičky znovu objeví na denním světle.

Stav pohřbeného těla může být různý v závislosti na látkách použitých při balzamování. Já použil roztok arzenu, kterým se balzamuje už odnepaměti. A tady vidíte výsledek.“

Odmlčel se a my nepřestávali zírat na jeho dílo.

„Takhle vypadala Mary Alice v den, kdy byla pohřbena. To je ona, kterou někdo zavraždil a pověsil na strom.“

Kapitola 15

Do SAN FRANCISKA JSME SE vrátili ze San Luis Obispa v sedm ráno. Nemám tušení, jak Jamilla dokázala řídit, ale šlo jí to docela dobře. Skoro po celou zpáteční cestu jsme se nutili do hovoru, aby náhodou neusnula. Několikrát jsme se i zasmáli. Byl jsem k smrti unavený a stěží jsem dokázal udržet oči otevřené. Když jsem je konečně zavřel ve svém hotelovém pokoji, viděl jsem Mary Alici Richardsonovou v rakvi.

Ve dvě odpoledne jsem dorazil do Budovy spravedlnosti.

Inspektorka Hughesová pila kávu u svého stolu. Vypadala čerstvě a bděle. Zdálo se, že pracuje na případu stejně pilně jako já, možná ještě pilněji. Doufal jsem jen, že jí to neublíží.

„Spíte vůbec někdy?“ zeptal jsem se, když jsem se u ní zastavil na kus řeči. Očima jsem přeběhl po nepořádku na jejím stole.

Všiml jsem si fotografie usmívajícího se, velmi pohledného muže. Potěšilo mě, že si dokáže vůbec najít čas na milostný život. Připomnělo mi to Christine Johnsonovou, která teď žila na západním pobřeží. Pociťl jsem slabé bodnutí stesku. Láska mého života? Bohužel už ne. Christine se přestěhovala z Washingtonu do Seattlu. Líbilo se jí tam a znovu pracovala ve škole.

Jamilla pokrčila rameny. „Vzbudila jsem se kolem poledne a už se mi nepodařilo usnout. Možná jsem přetažená. Patolog z Luis Obispo říkal, že nám pošle zprávu dneska odpoledne. Ale poslechněte si tohle. Právě mi přišel e-mail z Quantika. V Kalifornii a Nevadě došlo k osmi vraždám, které mají podobné rysy jako ty v parku Golden Gate. Ani jedna z obětí nebyla pověšena, ale byly pokousány. Jsou to vraždy za posledních šest let. Zatím. Teď hledají hlouběji v minulosti.“

„Kde k nim došlo?“ zeptal jsem se jí.

Nahlédla do svých poznámek. „V Sacramentu našem váženém hlavním městě. V San Diegu, Santa Cruz, Las Vegas. U jezera Tahoe. V San Jose, San Francisku, San Luis Obispu. Je to čím dál strašidelnější, Alexi. Jedna taková vražda by stačila, abych měsíc nemohla usnout.“

„A k tomu ta vražda ve Washingtonu,“ dodal jsem. „Požádám FBI, aby se poohlédli po východním pobřeží.“

Rozpačitě se usmála. „To už jsem udělala. Pracují na tom.“

„Tak co máme v plánu teď?“ poškádlil jsem ji.

„Nevím, jak u vás, ale když tady policajti čekají, jedí koblihy a pijí kafe,“ řekla a obrátila ke mně své kaštanové oči. Její přirozenou krásu nedokázal potlačit ani nedostatek spánku.

Dali jsme si společně pozdní snídani v restauraci Řím za rohem. Mluvili jsme o našem případě a pak jsem se jí zeptal na další případy, které vyřešila. Jamilla rozhodně netrpěla nedostatkem sebedůvěry, ale vzhledem ke svým zásluhám byla zosobněná skromnost. To se mi na ní líbilo. Rozhodně nebyla zahleděná do sebe. Dohodli jsme se také na

tykání. Když dojedla omeletu a toast, nervózně seděla a poklepávala prsty o stůl. Poznal jsem, že už zase myslí na práci.

„Co se děje?“ zeptal jsem se po chvíli. „Ty mi něco tajíš, vid’?“

Přikývla. „Volali mi z KRON-TV Chystají se o těch několika vraždách v Kalifornii udělat reportáž.“

Zamračil jsem se. „Jak na ně sakra přišli?“

Pokřčila rameny. „Kdo ví? Chci dát známému reportérovi z *Examineru* svolení, aby to zveřejnil jako první.“

„Počkej chvíli,“ zarazil jsem ji. „Jseš si tím jistá?“

„Naprosto. Má moji plnou důvěru. Aspoň vím, že se bude držet skutečnosti. Teď mi pomoz vymyslet, jestli je něco, co chceme, aby si vrazi v novinách přečetli. To je to nejmenší, co pro nás může můj přítel udělat.“

Když jsme se vrátili do Budovy spravedlnosti, čekala tam na nás špatná zpráva. Vrazi udeřili znovu.

Kapitola 16

BYLA NALEZENA DALŠÍ dvě pověšená těla.

Jamilla a já jsme se rozdělili, jakmile jsme dorazili na místo činu v Mill Valley. Měli jsme různé postupy, různé techniky pro průzkum místa činu. Pomyslel jsem si však, že v tomhle případě dojdeme nejspíš ke stejnému závěru. To, co jsem viděl na první pohled, nevypadalo vůbec dobře.

Obě těla visela hlavou dolů na polici, na kterou se věšely měděné hrnce. Místem vraždy byla kuchyně ve velkém, velmi drahém domě. Dawn a Gavin Brodyovi vypadali tak na pětatřicet. Jako ostatní oběti i oni ztratili většinu krve.

První zvláštnost: ačkoliv byli Brodyovi nazí, vrazi jim ponechali všechny šperky. Dvoje rolexky, snubní prsteny, velký zásnubní prsten

s diamantem, kruhové náušnice, osazené nesčetnými malými diamanty. Vrazi se nezajímalí o šperky ani o peníze a zřejmě chtěli, abychom si toho všimli.

Kde byly tedy šaty obětí? Byly použity k setření krve? To proto je vrazi odnesli s sebou?

Zdalo se, že vyrušili Brodyovy, oba úspěšné právníky, při vaření večere. Byla v tom nějaká symbolika? Nebo šibeniční humor? Byla to náhoda, nebo na manželský pár zaútočili v době večere úmyslně? Aby snědli bohaté?

Několik místních policistů a technici FBI zaplnili spolu s námi kuchyni. Odhadoval jsem, že hlavní škodu už napáchala policie z Mill Valley. Měli ty nejlepší úmysly, ale nejspíš ještě nikdy nepracovali na vyšetřování velké vraždy. Na podlaze jsem spatřil několik blátivých stop. Napadlo mě, jestli patří vrahům nebo Brodyovým.

Jamilla si prošla kuchyň a zamířila ke mně. Viděla už dost. Vrtěla hlavou a rozhodně nemusela říkat, co si myslí. Místní policie udělala na místě činu pořádný zmatek.

„Je to víc než podivné,“ zašeptala nakonec. „Ti vrazi museli mít v sobě tolik nenávisti. Nic podobného jsem ještě neviděla. Taková zuřivost. Ty ano, Alexi?“

Pohlédl jsem Jamille do očí a neodpověděl jsem. Já bohužel ano.

Kapitola 17

PODROBNÉ REPORTÁŽE O „zběsilých“ vraždách na západním pobřeží vévodily titulní straně *San Francisco Examineru*. Vypuklo pravé peklo.

William a Michael to sledovali toho večera v televizi. Byli na sebe pyšní, i když čekali, že se o jejich činech veřejnost brzy dozví. Vlastně s tím počítali. Takový byl plán.

Byli *výjimeční*. Zvláštní tým vybraný pro tuhle misi. Znovu na cestě.

Večeřeli v restauraci ve Woodland Hills severně od L. A. Lidé u okolních stolů se po nich otáčeli. Jak by ne? Oba byli vysocí, s blond vlasy svázanými do ohonu, urostlí, svalnatí a celí oblečení v černém. William a Michael mohli sloužit jako příklady moderních mladých mužů: divoké zvíře a princ z pohádky v jednom.

Vraždy byli hlavní zprávou večerního televizního zpravodajství. Na kameru promlouvali vyděšené lidé z Los Angeles, Las Vegas, San Franciska a San Diego a svěřovali se se svými naprosto nezajímavými názory.

Michael se zamračil a obrátil se na svého bratra. „Vůbec nic nepochopili. Teda skoro nic. Zatracený idioti.“

William si ukousl sendviče bez chuti a pak se znovu zadíval na televizi. „V novinách a v televizi nikdy nic nechápou, bráško. Je to součást složitějšího problému, se kterým se bude muset něco udělat. Jako s těmi právníky v Mill Valley. Už jsi dojedl?“

Michael si nacpal do úst velký zbytek extra krvavého hamburgeru. „Jo, ale mám pořád hlad. Potřeboval bych se nakrmit.“ Jeho krásné modré oči se zaleskly.

William se usmál a políbil bratra na tvář. „Tak pojď. Mám na dnešní večer něco v plánu.“

Michael se zarazil. „Neměli bychom být opatrnější? Jdou po nás policajti, ne? Mají o nás zájem.“

William se nepřestal usmívat. Měl rád bratrovu naivitu. Bavila ho. „Mají o nás zájem a budou mít ještě větší. No tak, bráško. Oba se potřebujeme nakrmit. Zasloužíme si to. A kromě toho, policie neví, kdo jsme. Tohle si pamatuj: policajti jsou neschopný blbci.“

William řídil jejich bílou dodávku zpátky přes Woodland Hills, kudy projeli, než se zastavili na večeři. Mrzelo ho, že nemohli vzít s sebou kočku, ale tenhle výlet byl příliš dlouhý. Zajel s autem do přehnaně osvětleného nákupního centra a studoval nápisy: Wal-Mart, Denny's, Staples, Circuit City, banka Wells Fargo. Nenáviděl všechna ta místa stejně jako lidi, kteří je navštěvovali.

„Snad nehledáme kořist *tady*?“ podivil se Michael. Jeho jasné modré oči se zájmem přebíhaly po okolí.

William zavrtěl hlavou. „Jasně že ne. Tihle lidé za to nestojí, Michaeli. No, možná tamhleta blondýna v džínách by v nouzi ušla.“

Michael naklonil hlavu ke straně a olízl si rty. „Jo, ta by šla. Jako předkrm.“

William vyskočil z dodávky a zamířil ke vzdálenému konci parkoviště. Kráčel s úsměvem, s hlavou vztyčenou. Bratři prošli za bankou Wells Fargo a přes plné parkoviště restaurace Denny's, o níž si William pomyslel, že páchne přepáleným tukem a tlustými lidmi.

Když Michael pochopil, kam jeho bratr míří, začal se usmívat. Něco podobného nedělali poprvé.

Před nimi se rýsoval pochmurný černobílý vývěsní štít, ozářený reflektorem. Pohřební ústav Sorel.

Kapitola 18

OTEVŘÍT ZADNÍ VCHOD do pohřebního ústavu netrvalo Williamovi ani minutu. Nebyl to problém, protože bezpečnostní opatření byla minimální.

„Teď se nakrmíme,“ řekl Michaelovi. Cítil, jak v něm narůstá vzrušení, a jeho čich ho vedl k balzamovací místnosti. V mrazicích boxech objevil tři těla. „Dva muži a jedna žena,“ zašeptal.

William těla rychle prohlédl. Byla čerstvá. Dvě už byla nabalzamovaná, jedno ještě ne. William toho věděl dost o nekrologii a měl přehled o tom, co se děje v pohřebních ústavech. Balzamovací proces spočívá v nahrazení krve v žilách balzamovací tekutinou na formaldehydové bázi. Hadice připojené k pumpám jsou zasunuty do krkavice a krční tepny. Dalším krokem je vysání tekutin z vnitřních orgánů. Pak následuje převážně kosmetická práce. Čelisti mrtvol se přidrátují k sobě, rty se srovnají a slepí jakýmsi lepidlem. Pod víčka jsou zasunuty vypouklé čočky, která zachovají jejich přirozený tvar v

případě, že se oči propadnou do lebky.

William ukázal na pumpu, která se používá pro vysání krve a dalších tekutin z těl. Zasmál se. „Tak *tohle* dneska potřebovat nebudeme.“

Všechny jeho smysly byly zostřené. Cítil se větší než sám život. Jeho noční vidění bylo skvělé. Nebude potřebovat nic víc než světlo stolní lampy.

Otevřel mrazicí box, vzal nenabalzamované tělo ženy kolem čtyřicítky do náručí a položil ho na keramickou desku blízkého stolu.

William pohlédl na bratra a lehce si promnul ruce. Zhluboka se nadechl. Pohřební ústavy navštívili už několikrát, a přestože to nesneslo srovnání s živým tělem, i tohle byla kořist.

Kromě toho tahle mrtvá žena byla docela ucházející vzorek své věkové skupiny. Byla pohledná a snesla srovnání s tou ženou, kterou přepadli v San Francisku. Na těle byla jmenovka: *Diana Ginnová*.

„Doufám, že si s Dianou nějaký černej havran neužil před námi,“ poznamenal William ke svému bratrovi. Ti ubožáci se někdy nechávají zaměstnat v pohřebních ústavech, aby se mohli ukájet na mrtvých. Provádějí zbytečné vaginální a anální prohlídky. Další úchylnou zábavou je sex s mrtvolami v rakvi. Děje se to častěji, než si lidé dokáží představit.

William zjistil, že je vzrušený. S tímhle se nic nedalo srovnat. Vylezl na balzamovací stůl a klekl si nad mrtvou ženou.

Tělo Diany Ginnové bylo popelavě šedé, ale ve slabém světle docela hezké. Její plné rty byly modré. Napadlo ho, jak asi zemřela – nevypadala nemocně. Neměla ani žádná viditelná zranění. Nevypadalo to ani na nehodu.

William opatrně nadzvedl víčka a pohlédl jí do očí. „Ahoj, drahoušku. Jsi krásná, Diano,“ zašeptal zasněně. „Tohle není jenom chvilková známost. Myslím to s tebou vážně. Jsi výjimečná. Zasloužíš si tuhle noc, Michalea a mě. A my se postaráme, abychom si zasloužili tebe.“

Prsty přejel ženě po tvářích, pak po dlouhém krku, nadrech, která už nebyla svůdná, ale připomínala spíš pytlíky s pudinkem. Prostudoval složité linie jejích žil. Nádherné. Div se netřásl touhou po Dianě Ginnové.

Zatímco se William skláněl nad tělem, jeho bratr hladil její prsty u nohou, chodidla a kotníky a zamilovaně postupoval dál po lýtkách a stehnech. Tiše při tom sténal, jako by se ji pokoušel probudit z hlubokého spánku.

„Milujeme tě,“ šeptal Michael. „Víme, že nás slyšíš. Jsi přece stále ve svém těle, ne? My to víme, Diano. Víme přesně, jak se cítíš. Jsme upříti.“

Kapitola 19

PRACOVNÍ NASAZENÍ Jamilly Hughesové na mě nepřestávalo dělat dojem. Co ji hnalo kupředu? Něco z její minulosti? Skutečnost, že byla jednou ze dvou inspektorek na oddělení vražd sanfranciské policie? Nebo od každého něco? Jamilla mi prozradila, že už skoro dva roky nebyla na dovolené. Něco mi to připomínalo.

Následujícího dne jsem se v Budově spravedlnosti několikrát pochvalně zmínil o její pracovní morálce, ale odbyla to pokrčením ramen. Ostatní inspektoři oddělení vražd si jí vážili. Byla naprostý profesionál a na nic si nehrála. Zjistil jsem že má přezdívkou. Dobře ji vystihovala – *Nezmar*.

Odpoledne jsem strávil několik hodin sháněním veškerých dostupných informací o tygrech. Byly prověřovány místní zoologické zahrady a chovatelé ve snaze lokalizovat každého tygra v Kalifornii. Ta vraždící kočka byla zatím naší nejslibnější stopou.

Vytvořil jsem si vlastní seznam věcí, které mě na to téma napadly.

Někdo dokázal ovládat toho tygra povely před a po útoku na Davise O'Haru v parku Golden Gate. Krotitel? Veterinář?

Tygrí čelisti jsou tak silné, že umí rozdrtit kost. Přesto někdo dokázal odvolat tygra od jeho kořisti.

Všechny tygrí druhy jsou považovány za ohrožené díky ztrátě

přirozeného životního prostředí a pytlákům. Mohou být vrazi také ochránci přírody?

Tygři se loví kvůli údajným léčivým schopnostem takřka všech částí jejich těl.

Mají magický význam v některých kulturách, zvláště v určitých částech Afriky a Asie. Souvisí to nějak s naším případem?

Ztratil jsem pojem o čase, a když jsem vzhlédl od svého zápisníku, byla už venku tma. Jamilla kráčela uličkou směrem ke mně.

Měla na sobě dlouhý černý kožený kabát a zdála se být na odchodu. Namalovala si rty. Možná měla schůzku. Vypadala úžasně. „Tygře, tygře planoucí,“ recitovala verš z Blakeovy básně.

Odpověděl jsem jí jediným dalším veršem, který jsem si pamatoval: „Lesem černým za noci.“

Zatvářila se zamyšleně a pak se usmála. „Jsme to ale tým. Básníci detektivové. Pojd'me na pivo.“

„Jsem docela utahaný a musím si projít ještě nějaké materiály. Asi jsem se ještě nevzpamatoval z časového posunu.“ Už když jsem ta slova říkal, nevěděl jsem, proč to sakra vlastně dělám.

Mávla rukou. „Jak chceš. Stačilo jenom říct: Ne, nejseš můj typ. Uvidíme se ráno. Ale díky za pomoc. Myslím to vážně.“ Usmála se na mě, otočila se a odkráčela směrem k výtahům. Než zahrula za roh, viděl jsem, jak vrtí hlavou.

Když odešla, zůstal jsem sedět u stolu s výhledem na ulice San Franciska. Povzdychl jsem si a také zavrtěl hlavou. Ucítil jsem, jak na mě padá povědomá únava. Byl jsem zase sám a nemohl to na nikoho svádět. Proč jsem odmítl Jamillino pozvání na pár piv? V její společnosti mi bylo dobře. Neměl jsem jiné plány a *tak* utahaný jsem zase nebyl.

Pak mě ale napadlo, že ten důvod znám. Nebylo to tak složité. Sblížil jsem se už se dvěma ženami, se kterými jsem spolupracoval při vyšetřování vražd. Do obou jsem se zamiloval. Obě zemřely.

A Génus byl stále a svobodě.

Je možné, aby byl právě teď v San Francisku?

Je Jamilla Hughesová ve vlastním městě v bezpečí?

Kapitola 20

ČASNĚ RÁNO MĚ PROBUDIL telefon v mém hotelovém pokoji. Ještě jsem napůl spal, když jsem zvedal sluchátko.

Byla to Jamilla. Mluvila trochu zadýchaně. „Včera pozdě večer mi volal můj kamarád Tim z *Examineru*,“ oznámila mi. „Má pro nás stopu. Vypadá to nadějně.“ Rychle mě seznámila s podrobnostmi jednoho pokusu o vraždu, starého případu. Tentokrát jsme měli svědka. Ani se nezeptala, jestli chci jet – považovala to za hotovou věc.

„Vyzvednu tě za půl hodiny – nejpozději na čtyřicet minut. Jedeme do L. A. Oblékni se do černého. Možná se dostaneš k filmu.“

Letecká společnost United létá ze San Franciska do Los Angeles každou hodinu. Stihli jsme let v devět a v L. A. jsme přistáli asi o hodinu později. Celou cestu jsme si povídali. Vypůjčili jsme si auto u společnosti Budget a zamířili do Brentwoodu, kde kdysi žil a nejspíš i zabíjel O. J. Simpson. Byl jsem stejně zvědavý na novou stopu jako ona. Nemohlo u toho chybět ani FBI.

Cestou do Brentwoodu se Jamilla spojila se svým přítelem Timem z *Examineru*. Napadlo mě, o jak důvěrné přátelství asi jde. „Zjistil jsi pro nás ještě něco?“ zeptala se. Chvilí poslouchala a pak mi zopakovala, co se dozvěděla. Část z toho už jsme znali.

„Na ženu, kterou jedeme navštívit, zaútočili dva muži. Podařilo se jí utéct. Měla štěstí, velké štěstí. Ošklivě ji pokousali. Na hrudi, krku, obličej, břiše. Odhadovala, že útočníkům bylo asi pětadvacet. Došlo k tomu více než před rokem, Alexi. Hodně se o tom psalo v místních plátcích.“

Nic jsem na to neřekl, jen jsem ji poslouchal a snažil se srovnat si to všechno v hlavě. Byl to opravdu podivný případ. Nic podobného jsem ještě neviděl.

„Chystali se pověsit ji na strom. V člancích, které se mému příteli

podařilo vyhrabat, nebyla žádná zmínka o tygrovi. Na policejní stanici na nás bude čekat detektiv z losangelského policejního oddělení. Určitě se od něj dozvíme další podrobnosti. Měl ten případ na starost.“

Pohlédla na mě. „Je to bomba, Alexi. Podle mého zdroje si ta žena myslí, že ti útočníci byli upíři.“

Kapitola 21

S GLORIÍ DOS SANTOSOVOU jsme se setkali na policejní stanici v Brentwoodu. Byla to jednopatrová panelová stavba, stejně nevýrazná jako nějaká pošta. V malé zvukotěsné výslechové místnosti s čalouněnými stěnami se k nám připojil Peter Kim. Kim byl štíhlý, asi metr osmdesát vysoký a táhlo mu na třicet. Dobře se oblékal a vypadal spíš jako úspěšný manažer z Los Angeles než jako policista.

Gloria Dos Santosová Kima zjevně znala a nezdálo se, že by si nějak zvlášť padli do oka. Říkala mu „Šerloku“ a opakovala to tak dlouho, dokud ji Kim neokřikl.

Dos Santosová měla na sobě dlouhé černé šaty, vysoké černé boty a kožené náramky. Po celém těle měla rozmístěný dobrý tucet náušnic. Kudrnaté černé vlasy měla vyčesané nahoru, odkud jí splývaly na ramena. Mohla být tak metr šedesát vysoká a tvářila se nepřístupně. Na řasy si nanasla silnou vrstvu maskary a použila fialové oční stíny. Zdála se být v dobré formě – jako zatím všechny ostatní oběti.

Upřela zrak na Kima, pak na mě a nakonec na Jamillu. Ušklíbla se a zavrtěla hlavou. Nelíbili jsme se jí což bylo v pořádku – a ona se nijak zvlášť nelíbila mně.

Zamračila se. „Může se v týhle díře kouřit? Jestli ne, stejně si zapálím. A jestli se vám to nelíbí, zabalím to a padám domů.“

„Tak si zakuřte,“ pokrčil rameny Kim. „Ale domů nepůjdete ani náhodou.“ Vytáhl sáček slunečnicových semínek a začal je chroupat.

Kim sám byl trochu divný brouk.

Dos Santosová si zapálila kamelku a vyfoukla hustý oblak kouře Kimovi do obličeje.

„Detektiv Šerlok ví všechno, co vím já. Proč si to neposlechnete od něj? Je to bedna, vyštudoval univerzitu s červeným diplomem.“

„Potřebujeme si pár věcí vyjasnit,“ řekl jsem jí. „Proto jsme sem přiletěli až ze San Franciska. A já jsem vlastně z Washingtonu.“

„Dlouhej vejlet pro nic za nic, Shaft,“ opáčila. Gloria Dos Santosová neměla nouzi o ironické poznámky pro všechny příležitosti. Několikrát si rukou promnula obličej, jako by se snažila probudit.

„Je vidět, že jste parádně sjetá,“ vložila se do toho Jamilla. „To nás ale nezajímá. Uvolněte se. Ti dva muži, co vás napadli, vás pořádně zřídili.“

Dos Santosová si odfrkla. „Pořádně zřídili? Zlomili mi dvě žebra a ruku. Asi šestkrát mě srazili k zemi. Naštěstí mě pak shodili z toho kopce. Kutálela jsem se dolů, pak vstala a utíkala jako vo život.“

„V původní zprávě se píše, že jste ani jednoho z nich pořádně neviděla. Pak jste tvrdila, že jim mohlo být tak čtyřicet, padesát.“

Pokrčila rameny. „Co já vím. Byla mlha. Prostě mi tak připadali. Ten večer jsem šla do klubu Tesák ve West Pico. Je to jediný místo, kde můžete potkat skutečný upíry a přežít, abyste vo tom mohli vypravovat. Aspoň se to říká. Chodívala jsem do fůry podobnejch klubů – Stigmata, Sabatová třináctka nebo Vampirikus v Long Beach. Pracovala jsem v Nekrománii. *Co je Nekrománie?*“ zeptala se, jako by tušila, že se tu otázku právě chystáme položit. „Nekrománie je butik pro lidi, který se vopravdu zajímaj o mrtvolý. Daj se tam sehnat skutečný lidský lebky. Kostí, zuby. Můžete si tam koupit celou lidskou kostru, jestli vás to rajcuje.“

„Nerajcuje,“ řekla Jamilla. „Ale byla jsem v podobném obchodě v San Francisku. Říká se mu Koroner.“

Dívka na ni pohrdavě pohlédla. „No to teda čumim. To musíte bejt zasraně drsná.“

Vložil jsem se znovu do hovoru. „Snažíme se vám pomoci. My...“

„Kravina,“ skočila mi do řeči. „Snažíte se pomoci sami sobě. Máte další velkej případ, ty hnusný vraždy v San Francisku, co? Já *umím* číst, člověče. Měli byste se míň starat o Glorii Dos Santosovou a její

problémy. Mám jich fůru. Víc, než si umíte představit.“

„Dva lidé byli zabiti v parku Golden Gate. Byl to masakr. Četla jste o tom? Myslíte si, že to mohli být ti samí muži, co napadli vás,“ poznamenal jsem.

„Heleďte, řeknu vám jedno a měli byste to vzít vážně. Ty dva chlapi, co mě přepadli, byli *upíři*! Jasný? Je mi jasný, že vám to ty vaše slepičí mozky neberou, ale upíři existují. Držej se stranou vod lidskýho světa. To znamená, že nejsou jako vy!

Ty dva chlápci mě skoro zabili. Byli na lovu v Beverly Hills. Zabíjej lidi v L. A. každej zsranej den! Pijou jejich krev. Říkaj tomu krmení. Žvejkej jejich kosti, jako vy žvejkáte kuřecí nohy v KFC. Vidím, že mi nevěříte. No, radši byste měli.“

Dveře výslechové místnosti se potichu otevřely. Dovnitř nahlédl uniformovaný policista a pošepstal něco detektivu Kimovi.

Kim se zamračil a pohlédl na nás a Dos Santosovou. „Před chvílí došlo k vraždě na Sunset Boulevardu. Někoho tam pokousali a pověsili za nohy v jednom z těch lepších hotelů.“

Tvář Glorie Dos Santosové naplnila hrůza a zuřivý vztek. Začala ječet na celé kolo. „Sledovali vás sem, vy kreténi! Copak to nechápete? Sledovali vás! A teď vědí, že jsem s váma mluvila. Proboha, oni mě zabijou! A bude to vaše vina!“

Druhá část

Krvavý chtíč

Kapitola 22

VŽDYCKY JSEM RÁD pracoval na komplikovaných případech s Kylem Craigem, proto mě potěšilo, když se k nám později toho dne v Los Angeles připojil. Trochu mě však překvapilo, že Kyle dorazil na místo činu v Beverly Hills ještě před námi. Tělo bylo nalezeno v Chateau Marmont, též hotelu, kde se předávkoval a zemřel John Belushi.

Hotel vypadal jako francouzský hrad a tyčil se sedm pater na Sunset Stripem. Když jsem vstoupil do vestibulu, všiml jsem si, že to tam vypadá jako ve dvacátých letech. Šéf jednoho studia prý kdysi řekl herci Williamu Holdenovi: „Když se chcete dostat do maléru, udělejte to v Chateau Marmont.“

S Kylem jsme se sešli u dveří do hotelového pokoje. Tmavé vlasy měl ulíznuté dozadu a vypadal, jako by nachytil trochu bronz. To bylo pro Kyla neobvyklé. Skoro jsem ho nepoznal.

„Tohle je Kyle Craig z FBI,“ představil jsem ho Jamille. „Než jsem poznal tebe, byl to ten nejlepší vyšetřovatel, se kterým jsem kdy pracoval.“

Kyle a Jamilla si potřásli rukama. Pak jsme ho následovali do hotelového pokoje. Byl to vlastně bungalov na svahu kopce: dvě ložnice a obývací pokoj s funkčním krbem. Měl vlastní vchod z ulice.

Místo činu působilo stejně depresivním dojmem jako ta ostatní. Vybavil se mi pesimistický postřeh jednoho filozofa, na který jsem si vzpomněl už kdysi u jedné hrozné vraždy v Severní Karolíně: „Lidská

existence musí být nějaký omyl. To, co je zlé už dnes, se den ode dne zhoršuje, až se nakonec stane to nejhorší.“ Má vlastní filozofie je o něco veselejší než Schopenhauerova, ale jsou chvíle, kdy si říkám, jestli nemá náhodou pravdu on.

To nejhorší se stalo devětadvacetiletému vedoucímu pracovníkovi nahrávací firmy Jonathanu Muellerovi, a to tím nejhorším způsobem. Na krku měl kousance. Neviděl jsem žádné řezné rány. Mueller visel na háku pro lustr v hotelovém pokoji. Jeho kůže byla vosková a průsvitná a nezdálo se, že by byl mrtvý příliš dlouho.

Všichni tři jsme přistoupili k visícímu tělu. Pohupovalo se ze strany na stranu a stále z něj kapala krev.

„Největší rány po zubech má na krku,“ řekl jsem. „Zase to vypadá na někoho, kdo si hraje na upíry. Věšení těl musí být jejich rituál nebo možná podpis.“

„Je to opravdu strašidelné,“ zašeptala Jamilla. „Tomuhle chudákovi vysáli krev. Skoro to ukazuje na sexuální zločin.“

„Také bych řekl,“ přitakal Kyle. „Myslím, že ho předtím znásilnili.“

V tom okamžiku mi v kapse saka zazvonil mobil. Načasování nemohlo být horší.

Pohlédl jsem na Kyla a vytáhl telefon. „To by mohl být on,“ řekl jsem. „Génius.“

Přiložil jsem si přístroj k uchu.

„Jak se ti líbí L. A., Alexi?“ zeptal se mě Génius svým obvyklým strojovým hlasem. „Smrt vypadá všude stejně, ne?“

Kývl jsem na Kyla. Pochopil, kdo je na lince. Génius.

Pokynul mi, abych mu mobil podal. Sledoval jsem jeho tvář, když poslouchal. Nakonec se Kyle zamračil a vrátil mi ho.

„Zavěsil,“ řekl. „Bylo to, jako by věděl, že už nejsi na lince. Jak toho může ten parchant tolik vědět, Alexi? Co od tebe sakra chce?“

Díval jsem se na pomalu se otáčející tělo a nedokázal odpovědět. Cítil jsem se, jako by i mně někdo vysál všechnu krev.

Kapitola 23

BYL UŽ PÁTEK a bylo jasné, že tahle odporná, páchnoucí záležitost hned tak neskončí. Odpoledne jsem si musel odbýt jeden nepříjemný telefonát domů do Washingtonu. Po pár zazvoněních zvedla sluchátko Nana a já si přál, aby to bylo raději jedno z dětí.

„Tady je Alex. Jak se máte?“

Šla rovnou k věci. „Ty na zítřejší Damonův koncert nepříjedeš, vid’, Alexi? Nebo už jsi na něj zapomněl? Ach Alexi, Alexi. Proč jsi nás opustil? Tohle není správné.“

Miluji Nanu celým srdcem, ale někdy zachází příliš daleko. „Co takhle dát mi k telefonu Damona?“ řekl jsem. „Promluví si o tom s ním.“

„Dlouho už nebude kluk. Za chvíli bude přesně jako ty a nebude poslouchat, co mu kdo říká. Pak uvidíš, jaké to je. Spolehni se, že se ti to líbit nebude.“

„Už teď se cítím dost provinile. Nedělej mi to ještě horší, stařeno.“

„To víš, že budu. Je to moje práce a беру ji stejně vážně jako ty tu svoji,“ opáčila.

„Nano, tady umírají lidé. Někdo zemřel podobně ve Washingtonu a tím mě do toho zatáhl. Je tu spojení, které musím najít, nebo se o to alespoň pokusit.“

„Ano, lidé umírají, Alexi. To chápu. A jiní lidé vyrůstají bez otce, kterého tolik potřebují – hlavně když nemají matku. Uvědomuješ si to vůbec? Nemůžu těm dětem nahradit rodiče.“

Zavřel jsem oči. „Rozumím ti. A věř tomu nebo ne, souhlasím s tebou. A teď, mohla bys mi prosím dát Damona?“ požádal jsem ji znovu. „Jakmile zavěším, půjdu a poohlédnu se po nějaké matce pro své děti. Vlastně pracuji s jednou moc sympatickou detektivkou. Líbila by se ti.“

„Damon tady není. Říkal, že kdybys volal, že nepříjedeš, abych ti

vyřídila *díky moc*.“

Zavrtěl jsem hlavou a musel se usmát. „Dokážeš ho dokonale napodobit. Kde je?“

„Hraje s kamarády basketbal. Ten mu taky jde moc dobře. Myslím, že z něj bude vynikající obránce. Všiml sis toho někdy?“

„Má šikovné ruce a nohy. Jistě že jsem si toho všiml. Víš, se kterými kamarády je venku?“

„Samozřejmě že vím. A ty?“ vrátila mi to Nana. Dokázala být nesmiřitelný protivník. „Je s Louisem a Jamalem. Vybírá si dobré kamarády“

„Už musím končit, Nano. Pozdravuj prosím tě Damona a Jannii. A obejmi za mě Alexe.“

„Pozdravuj je a obejmi si je sám, Alexi,“ odsekla a zavěsila. Tohle ještě nikdy neudělala. No, alespoň to nedělala moc často.

Seděl jsem a přemýšlel, jestli jsem opravdu vinen. Věděl jsem, že trávím s dětmi víc času než většina otců, ale jak by Nana okamžitě namítla, vyrůstají rychle a bez matky. Měl jsem se víc snažit a nehledat si žádné výmluvy.

Ještě několikrát jsem zavolal domů. Nikdo to nezvedal a já pochopil, že mě to má vytestat. Okolo šesté se mi konečně podařilo dostat k telefonu Damona. Právě se vrátil ze zkoušky na koncert Chlapeckého sboru. Jak jsem zaslechl jeho hlas, zkusil jsem na něj jeden rapový popěvek, který se mu vždycky líbil.

Přišlo mu to legrační a já poznal, že je všechno v pořádku. Už mi odpustil. Je to hodný chlapec, lepší, než jsem mohl doufat. Vzpomněl jsem si na svou ženu Marii a přišlo mi líto, že nemůže vidět, jak Damon vyrůstá. *Damon by ti dělal radost, Marie. Moc mě mrzí, že tu nejsi s námi.*

„Dostal jsem tvůj vzkaz. Je mi to líto, Damone. Hrozně rád bych si tě zítra poslechl. Ale nedá se nic dělat, kamaráde.“

Damon si dramaticky povzdechl. „Kéž by přání měla křídla,“ řekl. Bylo to jedno z oblíbených rčení jeho babičky. Slýchám ho už léta, od doby, kdy jsem byl asi v jeho věku.

„Zastřel mě, probodni mě,“ vybídl jsem ho.

„Ale ne. To je dobrý, tati,“ povzdechl si Damon znovu. „Já vím, že máš spoustu práce a je to určitě důležitý. Jenom je to někdy těžký.“

„Miluju tě a vím, že bych tam měl být. Příští koncert určitě nezmeškám, slibuju,“ řekl jsem.

„Beru tě za slovo,“ řekl Damon.

„Já беру za slovo sám sebe,“ opáčil jsem.

Kapitola 24

KOLEM PŮL OSMÉ VEČER jsem byl ještě na policejní stanici v Brentwoodu. Konečně jsem zvedl unavené oči od hromady policejních zpráv o sadistických vraždách, které byly spáchány v devíti městech na západním pobřeží, a té jedné ve Washingtonu, o níž jsme věděli. Celý případ mi naháněl strach, a rozhodně ne proto, že bych věřil na upíry.

Věřil jsem však na ty zvrhlé a hrozné skutky, které si lidé dokáží páchat navzájem: někoho přepadnout, zuřivě pokousat, pověsit za nohy, vysát mu krev, poštvat na něj tygra. Pro tentokrát jsem si neuměl představit, co by mohl vrah být zač. Nedokázal jsem vytvořit jeho profil. Nedovedli to ani behaviourální specialisté FBI, jak byl Kyle Craig nucen přiznat. To byl jeden důvod, proč se na místo dostavil osobně. I on byl vyveden z míry. Pro tuto sérii vražd neexistoval žádný precedent.

Jamilla se objevila u mého stolu asi ve tři čtvrtě na osm. Pracovala v jiné kanceláři. Toho večera vypadala unaveně. Policejní práce má jednu zvláštnost: při vyšetřování složitého případu se uvolňuje spousta adrenalinu, čímž dochází i k nárůstu přitažlivosti mezi osobami, které na něm spolupracují, a to může způsobovat nečekané problémy. Už jsem to zažil a Jamilla asi také. Rozhodně se podle toho chovala. Možná proto jsme si mezi sebou udržovali odstup. Nechtěli jsme se ocitnout v podobné situaci znovu.

Naklonila se nad můj stolem a já ucítil slabou vůni jejího parfému.

„Musím se vrátit do San Franciska, Alexi. Jedu teď rovnou na letiště. Nechala jsem tam tobě a Kylovi spoustu poznámek o zprávách, které jsem stačila projít. Ale jedno ti můžu říct rovnou: mně osobně se *nezdá*, že by všechny ty vraždy spáchali stejní pachatelé.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal jsem se. Po pravdě řečeno jsem měl stejný pocit. Byla to reakce na všechny důkazy, které jsme až dosud shromáždili.

Jamilla si promnula kořen nosu a trochu jím zahýbala. Její grimasa mě přiměla k úsměvu. „Vrazi postupují případ od případu jinak. Je to patrné, zvláště když srovnáš nejnovější vraždy s těmi, ke kterým došlo před rokem nebo dvěma. U těch starších byli vrazi velmi opatrní, postupovali metodicky. Posledních pár vražd je nahodilých, Alexi. A násilí se stupňuje.“

„Souhlasím s tebou. Pozorně prostuduji všechna akta a Kyle a jeho lidi v Quantiku udělají totéž. Ještě něco ti dělá starosti?“ zeptal jsem se.

Zatvářila se zamyšleně. „Dnes ráno byl hlášen zvláštní zločin. Mohlo by se nás to týkat. Někdo se vloupal do pohřebního ústavu ve Woodland Hills a zohavil jedno z těl. Mohl napodobit naše vrahy No, nechala jsem ti tam tu zprávu. Teď už musím běžet, nebo nestihnou letadlo... Zůstaneme ve spojení?“

„Rozhodně. Mě se jen tak nezbavíš.“

Zamávala mi a zmizela na konci chodby.

Hrozně nerad jsem ji viděl odcházet.

Kapitola 25

DESET MINUT POTÉ, co Jamilla odjela, aby chytla letadlo do San Franciska, se u mého stolu objevil Kyle. Vypadal jako roztržitý, do tvídu oblečený profesor po čtyřicítce, který se právě zvedl od svého

čtecího pultu v knihovně, kde celé dny studoval nějakou odbornou kriminalistickou publikaci.

„Rozluštils ten kód?“ zeptal jsem se ho. „Jestli ano, můžu ještě dneska skočit na letadlo domů? Už takhle mi tam mají za zlé, že jsem tady tak dlouho.“

„Nerozluštil jsem vůbec nic,“ postěžoval si. Pak zívá. „Asi se mi z toho rozskočí hlava.“ Promnul si dlaní obličej.

„Už věříš na novodobé upíry?“ zeptal jsem se. „Nebo si na ně jen někdo hraje?“

Věnoval mi jeden ze svých pokřivených úsměvů. „Já vždycky věřil na upíry. Už jako kluk ve Virginii a pak v Severní Karolíně. Na upíry, duchy, zombie a další ďábelská stvoření. Jižané na takové věci věří. Je to nejspíš dědictví z gotiky. I když naše hlavní specialita jsou duchové. Přál bych si, aby tohle byla jen duchařská historka.“

„Možná je. Sám jsem tuhle viděl ducha. Jmenoval se Mary Alice Richardsonová. Ti parchanti ji zabili a pověsili na strom při jednom ze svých dýchánek.“

Kolem deváté jsme s Kylem konečně opustili stanici v Brentwoodu, abychom si dali něco k jídlu a možná i pár piv. Byl jsem rád, že s ním mohu chvíli pobýt. Hlavu jsem měl plnou našeho případu. A kromě toho mi nepřestával dělat starosti Génus. Mohl každou chvíli zavolat nebo poslat fax či e-mail.

Cestou do hotelu jsme se zastavili v malém baru nazvaném Na kopečku. Vypadal jako to pravé místo na kus řeči a něco k pití.

„Tak jak se ti vede, Alexi?“ zeptal se Kyle, když se napil piva. „Všechno v pořádku? Víím, jak nerad odjíždíš od Nany a dětí. Mrzí mě to, ale nedá se nic dělat. Tohle je velký případ.“

Byl jsem příliš unavený, abych se s ním hádal. „Řeknu to slovy Tigera Woodse: ‚Dneska jsem neměl svoji nejlepší hru.‘ Jde mi z toho hlava kolem, Kyle. S něčím podobným jsem se ještě nesetkal.“

Přikývl a řekl: „Nemyslel jsem dnešek. Tak, celkově. Jak se sakra máš? Připadáš mi nějaký napjatý. Všichni si toho všimli, Alexi. Už ani moc nepomáháš u Svatého Antonína. A další drobnosti.“

Pohlédl jsem do jeho pronikavých hnědých očí. Kyle je přítel, ale také člověk, který nedělá nic bez skrytého úmyslu. Něco chce. O co mu jde? Co se mu asi honí v hlavě?

„Celkově jsem na tom dost mizerně. Ne, jsem v pořádku. Děti mi dělají radost. Malý Alex je ten nejlepší protijed na všechny starosti. Damon a Jannie si vedou dobře. Pořád mi chybí Christine, moc mi chybí. Dělá mi starosti, kolik času strávím vyšetřováním těch nejodpornějších případů, které kdo dokáže vystrchat. Ale jinak se mám fajn.“

„Je po tobě poptávka, protože jsi nejlepší,“ řekl Kyle. „Tvé instinkty, tvé emoční IQ, *něco* tě staví nad ostatní policajty.“

„Možná už bych ani nechtěl být tak dobrý. Ty vraždy ovlivňují celý můj život. Mám strach, že se měním. Co případ Betsey Cavalierrové? Je v něm něco nového?“

Kyle zavrtěl hlavou a zatvářil se ustaraně. „Nemáme vůbec nic, Alexi. Ani o tomhle případu, ani o Géniovi. Pořád ti ten parchant ve dne v noci volá?“

„Jo. Ale o Betsey a její smrti se už nezmínil.“

„Mohli bychom se znovu pokusit vystopovat jeho telefon. Udělám to pro tebe.“

„To by nikam nevedlo.“

Kyle mi nepřestával hledět do očí. Tušil jsem, že je znepokojený, i když u něj je to vždycky těžké poznat. „Myslíš, že by tě mohl sledovat? Stopovat?“

Pokrčil jsem rameny. „Někdy mám takový pocit, ano. Na něco se tě zeptám, když tady takhle sedíme. Proč mě pořád zatahuješ do těchhle odporných případů, Kyle? Dělali jsme spolu na Casanovovi v Durhamu, na těch bankovních loupežích. A teď tenhle hnus.“

Kyle nezaváhal s odpovědí. „Jsi nejlepší, koho znám. Tvé instinkty tě skoro pokaždé dovedou k cíli. Někdy případ vyřešíš, někdy ne, ale pokaždé jsi alespoň blízko. Proč se nedáš k nám, k FBI? Tohle je vážně míněná nabídka.“

A bylo to tady: Kylův program jednání. Chtěl mě u sebe v Quantiku.

Vybuchl jsem smíchy a on se ke mně připojil. „Abych pravdu řekl, Kyle, v tomhle případě si vůbec blízko nepřipadám. Jsem úplně mimo,“ přiznal jsem nakonec.

„Hra sotva začala,“ namítl. „Nabídka zůstává, ať tady zvítězíš nebo ne. Chci tě v Quantiku. Chci, abys pracoval se mnou. Nic by mi

neudělalo větší radost.“

Kapitola 26

BYLA TO VLASTNĚ DOCELA ZÁBAVA. Větší, než vůbec doufali. William a Michael sledovali ty dva policejní hlavouny ze stanice v Brentwoodu. Ve své dodávce udržovali rozumnou vzdálenost. Bratrům by vlastně ani nevadilo, kdyby je ztratili. Věděli, ve kterém hotelu bydlí. Věděli, jak je najít.

Znali dokonce i jejich jména.

Kyle Craig, FBI. Velké zvíře z Quantika. Člověk pro „velké případy“. Jeden z nejlepších.

Alex Cross, washingtonská policie. Policejní psycholog a vyšetřovatel s úctyhodnými výsledky.

William by jim rád pošeptal do uší jedno rčení: *Když lovíte upíra, uloví upír vás.*

Byla to pravda, ale znělo to také příliš jako pravidlo. William pravidla k smrti nenáviděl. Pravidla činí člověka předvídatelným, zbavují ho svobody a autenticity. A nakonec *pravidla způsobí, že vás dostanou.*

William se zlehka dotýkal plynového pedálu. Možná by neměli pronásledovat tyhle dva policajty, aby je pak zabili jako psy, říkal si. V L. A. je na práci spousta lepších věcí.

Bylo tam zvláštní místo, kam s Michaelem často chodili. Jmenovalo se Kostel upírů a bylo určeno těm, kteří „hledali draka ve svém nitru“. Byl to opravdu kostel: ohromné prostory s vysokými stropy, zařízené viktoriánským nábytkem, mnohoramennými zlatými svícny, lidskými lebkami, kostmi a gobelíny s vyobrazeními slavných milovníků krve. Do kostela chodili jak ti otravové, co si na upíry jen hráli, tak i opravdoví upíři. Jako William a Michael.

V Kostele upírů se odehrávaly vzrušující, velmi exotické, sadisticko-erotické scény. Nesnesitelná bolest se přeměňovala v extázi. William si vzpomněl na svou poslední návštěvu a tělem mu

projela vlna vzrušení. Našel si tam sedmnáctiletého blondátého chlapce. Anděla, prince. Chlapec byl toho večera oblečený celý v černém a měl dokonce i černé kontaktní čočky – dokonalý v každém směru. Aby Williamovi dokázal, že je opravdový upír, propíchl si vlastní krkavici a pil svou krev Pak nabídl Williamovi, aby se napil, aby s ním vytvořil jedno tělo. Když s Michaellem toho chlapce pověsili a nechali vykrvácet, bylo to z lásky a obdivu k jeho dokonalému andělskému tělu. Chovali se jen podle své přirozenosti – byli sadistickoerotičtí.

Když oba policisté vstoupili do baru Na kopečku kousek od Sunset Boulevardu, probral se William ze svého sladkého snu. Toto přízemní, světské místo se pro ty dva dokonale hodilo.

„Jdou se spolu napít,“ utrousil William k Michaelovi. „Policajtský kamarádsoft.“

Michael se ušklíbl a obrátil oči v sloup. „Jsou to jenom dva dědci. Neškodný a bezzubý,“ řekl a zasmál se svému vtipu.

William sledoval, jak Alex Cross a Kyle Craig mizí uvnitř. „Ne,“ řekl po chvíli. „Musíme si na ně dávat pozor. Jeden z nich je mimořádně nebezpečný. Cítím jeho energii.“

Kapitola 27

KONEČNĚ JSEM MĚL stopu díky Timovi, Jamillině kontaktu v *San Francisko Examineru*. Pronásledování mohlo začít, nebo jsem v to aspoň doufal. Následujícího rána jsem vyrazil po Route 101 do Santa Barbary, která leží asi sto šedesát kilometrů severně od L. A.

Bylo dost depresivní sledovat, jak obloha postupně modrá cestou z Los Angeles, které zakrývala silná vrstva smogu.

V Davidsonově knihovně Kalifornské univerzity v Santa Barbaře jsem se měl setkat s mužem jménem Peter Westin. Knihovna

obsahovala údajně největší sbírku knih o upírech a upírské mytologii v celých Spojených státech. Westin byl ten expert, kterého nám doporučil Tim. Jamilla mě varovala, že Westin je velmi výstřední, ale těžko bychom hledali někoho, kdo by toho věděl víc o minulosti a přítomnosti upírů než on.

Sešli jsme se v malém salonku hned vedle hlavní čítárny knihovny. Peter Westin vypadal asi na čtyřicet a byl celý oblečený v černé a temně rudé. Dokonce i jeho nehty měly barvu lila. Od Jamilly jsem věděl, že vlastní obchůdek s oděvy a šperky v malém obchodním centru zvaném El Paseo na State Street v Santa Barbaře. Dlouhé černé vlasy měl prokvetlé stříbrem a tvářil se ponuře a nebezpečně.

„Jsem detektiv Alex Cross,“ představil jsem se potřásl si s ním rukou. Westinův stisk byl pevný i přes nalakované nehty.

„Já jsem Westin, potomek Vlada Tepese. Dovolte, abych vás přivítal. Noční vzduch je chladný a vy jistě prahnete po jídle a odpočinku,“ pronesl dramatickým tónem.

Musel jsem se jeho připravené replice usmát. „To znělo jako něco, co by mohl říct hrabě ve starém filmu o Drákulovi.“

Westin přikývl, a když se usmál, viděl jsem, že má zuby dokonale tvarované. Žádné tesáky.

„Vlastně to v několika zaznělo. Je to oficiální přivítání Transylvánské drákulovské společnosti v Bukurešti.“

„Jsou v Americe její pobočky?“ zeptal jsem se okamžitě.

„V Americe i Kanadě. Několik jich je i v Jižní Africe a Tokiu. Je několik set tisíc mužů a žen se živým zájmem o upíry. Překvapuje vás to, detektive? Myslel jste si, že jde o skromnější kult?“

„Kdybyste se mě zeptal tak před týdnem, odpověděl bych kladně,“ řekl jsem, „ale teď už mě nedokáže nic překvapit. Díky, že jste mě přijal.“

Posadili jsme se s Westinem k velkému dubovému stolu v knihovně. Připravil tam pro mě několik svazků o upírech, které bych si měl přečíst nebo alespoň prolistovat.

„Zvláště vám doporučuji Krvavý chtíč: *Rozhovory se skutečnými upíry* od Carol Pageové. Paní Pageová si na ní dala opravdu záležet,“ řekl a podal mi onu knihu. „Setkávala se s upíry a přesně a spravedlivě zaznamenávala jejich aktivity. Zahajovala své vyšetřování jako

skeptik, podobně jako vy.“

„Máte pravdu, přistupuji k tomu s velkou skepsí,“ připustil jsem. Pověděl jsem Westinovi o posledních vraždách v Los Angeles a on mi dovolil, abych se zeptal na cokoliv, co jsem si přál vědět o světě upírů. Odpovídal trpělivě a já se brzy dozvěděl, že subkultura upírů existuje doslova v každém větším městě jako například Santa Cruz v Kalifornii, Austin v Texasu, Savannah v Georgii, Batavia v New Yorku a Des Moines v Iowě.

„Skutečný upír,“ řekl mi, „je osoba, která se narodila s mimořádným darem. On nebo ona má schopnost absorbovat, převádět a transformovat pranickou energii – což je životní síla. Opravdoví upíři jsou tedy obvykle velmi spirituálně založení.“

„Jak do toho zapadá pití lidské krve?“ zeptal jsem se Petera Westina. „Jestli vůbec nějak.“

„Říká se, že krev je nejvyšším známým zdrojem pranické energie,“ odpověděl Westin potichu. „Když vypiji vaši krev, vezmu vám vaši sílu.“

„Mou krev?“ zeptal jsem se.

„Ano, řekl bych, že byste se k tomu dobře hodil.“

Vzpomněl jsem si na noční vloupání do pohřebního ústavu severně od L. A. „A co krev mrtvol? Den nebo dva starých?“

„Když je upír, nebo ten, kdo se za něj považuje, zoufalý, mohla by krev z mrtvolky posloužit jako náhražka. Něco vám o skutečných upírech řeknu, detektive. Většina z nich se snaží upoutat pozornost, manipulovat se svým okolím. Většinou jsou atraktivní – hlavně díky své nesmrtelnosti, svým zakázaným touhám, síle a smyslnosti.“

„Pořád zdůrazňujete slovo *skuteční*. Jaký rozdíl se snažíte zdůraznit?“

„Většina mladých lidí se zájmem o tajný životní styl upírů si na upíry jen hraje. Experimentují a hledají spřízněné duše. Na trhu je dokonce i velice populární hra Upír: Přetvářka. Tyhle věci přitahují hlavně teenagery. Upíři pro ně představují úžasnou alternativu pohledu na svět. Kromě toho upírské večírky trvají celou noc. Až do prvního rozbřesku.“ Přes rty mu přelétl úsměv.

Westin se velice ochotně rozpovídal a já přemýšlel proč. Zajímalo by mě také, jak moc bere celou tu záležitost s upíry vážně. Jeho

obchod se orientoval na mladé lidi, hledající alternativní oděvy. Byl on sám jen pozér? Nebo byl Peter Westin skutečný upír?

„Upírská mytologie sahá statisíce let do minulosti,“ řekl mi. „Objevuje se v Číně, Africe, Jižní a Střední Americe. A samozřejmě střední Evropě. Pro mnoho lidí tady v Americe je to estetický fetiš. Je sexuální, teatrální a velmi romantická. Tyká se také obou pohlaví, což je v současnosti velmi přitažlivé.“

Přišlo mi, že je na čase zarazit jeho výklad a soustředit se na násilí. „A co ty vraždy – skutečné projevy násilí, ke kterým došlo tady v Kalifornii a v Nevadě?“

Na tváři se mu objevil bolestný výraz. „Slyšel jsem nazývat Jeffreyho Dahmera upírem-kanibalem. Stejně jako Nicolase Clauxe, o kterém jste možná neslyšel. Claux byl pařížský majitel pohřebního ústavu, který se v polovině devadesátých let přiznal k několika vraždám. Jakmile byl zatčen, s velkým potěšením popisoval, jak jedl maso mrtvol. Stal se známým po celé Evropě jako Pařížský upír.“

„Slyšel jste o Rodu Ferrellovi z Flondy?“ zeptal jsem se.

„Jistěže. Pro některé lidi je to temný hrdina. Internet je ho plný. On a jeho malá skupina ubili k smrti rodiče jednoho člena. Do mrtvých těl vyřezali mnoho okultních symbolů. O Rodu Ferrellovi vím všechno. Byl posedlý otevřením bran pekla. Věřil, že když zabije dostatečné množství lidí a stráví jejich duše, bude dost silný, aby peklo otevřel. Kdo ví? Možná se mu to podařilo,“ řekl Westin.

Několik okamžiků se na mě upřeně díval. „Něco vám povím, detektive Crossi. Tohle je naprostá pravda. Je pro vás velmi důležité, abyste to pochopil. U upíra není o nic větší pravděpodobnost, že bude psychopatem nebo vrahem, než u jakéhokoliv náhodně vybraného člověka na ulici.“

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že se budu muset podívat na vaše statistiky. Tak či tak, jeden nebo víc upírů, skutečných nebo těch, kteří si na ně jen hrají, už zabili nejméně tucet lidí,“ řekl jsem.

Westin se zatvářil posmutněle. „Ano, detektive, já vím. Proto jsem také souhlasil, že si s vámi promluví.“

Položil jsem mu poslední otázku: „Jste vy upír?“

Peter Westin se na okamžik odmlčel a pak odpověděl: „Ano, jsem.“

Jeho slova mnou projela jako nůž. Ten člověk to myslel naprosto

vážně.

Kapitola 28

TOHO VEČERA v Santa Barbaře jsem se bál tmy jen o něco málo víc než kdy předtím. Seděl jsem ve svém hotelovém pokoji a četl dojemný román *Čekání* od Ha Jin. I já jsem čekal. Dvakrát jsem zavola domů. Nevím přesně, jestli jsem se cítil osamělý nebo provinilý kvůli tomu Damonovu koncertu.

Nebo mě možná Peter Westin vyděsil svými upířskými příběhy a knihami a tím strašidelným pohledem svých temných očí. Každopádně jsem po setkání s ním bral upíry mnohem vážněji než předtím. Westin byl zvláštní, tajemný, nezapomenutelný člověk. Měl jsem pocit, že se s ním ještě setkám.

Mé obavy nerozptýlilo ani slunce vycházející nad horami Santa Ynez. Dělo se něco strašného, na čem se podílela jakási zvrhlá individua nebo tajný kult.

S největší pravděpodobností to mělo co dělat s Westinem zmiňovanou upířskou subkulturou. Možná to tak ale nebylo, a to byla ta horší varianta. Znamenalo by to totiž, že se při vyšetřování nemáme čeho chytit.

Kolem půl osmé ráno si můj vypůjčený sedan prorážel cestu hustou mlhou a pak ranní dopravní zácpou. Zpíval jsem si jedno blues Muddyho Waterse, které se dokonale hodilo k mé náladě.

Vyjel jsem ze Santa Barbary a zamířil na Fresno. Jel jsem na schůzku s dalším „expertem“.

Cesta mi trvala několik hodin. Najel jsem na sto šestašedesátku a pokračoval na východ přes Sierra Madres, dokud jsem nenarazil na Route 99. Po ní jsem zamířil na sever. Poprvé jsem takhle viděl Kalifornii a většina toho, co jsem spatřil, se mi líbila. Krajina se lišila od té na východním pobřeží a barvy jakbysmet.

Zapadl jsem do pohodlného řidičského rytmu. Poslouchal jsem CD

Jill Scottové. Podstatnou část cesty jsem přemýšlel o tom, jak jsem žil posledních asi deset let. Věděl jsem, že si o mě mí přátelé začínají dělat starosti, dokonce i můj nejlepší přítel John Sampson, kterého jsem rozhodně nemohl označit za starostlivého. Sampson už mi několikrát řekl, že to se mnou jde s kopce. Dokonce nadhodil, že možná přišel čas na změnu zaměstnání. Věděl jsem, že bych mohl přestoupit k FBI, ale to mi jako zvlášť velká změna nepřipadalo. Mohl jsem se také vrátit na plný úvazek k psychiatrii – buďto pracovat s pacienty, nebo učit, třeba na Univerzitě Johna Hopkinse, kde jsem vystudoval a kde jsem měl docela dobré konexe.

Pak tu byla ta stará písnička babičky Nany: Potřeboval jsem si někoho najít a zase se usadit; potřeboval jsem někoho milovat.

Ne snad že bych se nesnažil. Mou ženu Marii zastřelil někdo z jedoucího auta ve Washingtonu. Pachatele se nikdy nepodařilo najít. Stalo se to, když Damon a Jannie byli malí, a řekl bych, že jsem se z toho nikdy nedostal. Ještě teď mě bolelo, když jsem si vzpomněl na Marii a to, co se jí stalo a jak strašně nesmyslné to bylo. Tak zbytečně promarněný lidský život.

Hodně jsem se snažil někoho najít, ale možná jsem prostě neměl mít v životě štěstí dvakrát. Byla tu Jezzie Flanaganová, ale to nemohlo dopadnout hůř. A pak Christine Johnsonová, matka malého Alexe. Byla učitelka a žila právě na západním pobřeží. Dařilo se jí dobře, zamilovala si Seattle a „někoho si našla“. Stále jsem měl smíšené pocity, co se týkalo Christine. Náš rozchod byl má vina, ne její. Dala mi jasně najevo, že nemůže žít s detektivem z oddělení vražd. A pak, celkem nedávno, jsem se začal zajímat o agentku FBI Betsey Cavalierrovou. Teď byla Betsey mrtvá. Její vražda nebyla stále vyřešena. S Jamillou Hughesovou jsem měl strach zajít jen třeba na pivo. Minulost mi začala nahánět strach.

„Nějaká detektivka,“ mumlal jsem si, když jsem míjel nápis Fresno. Jel jsem si promluvit s jedním mužem kvůli zubům.

Konkrétně kvůli tesákům.

Kapitola 29

TETOVÁNÍ, TESÁKY A DRÁPY stálo nad malým salonem umístěným v omšelém domku v jedné z chudších čtvrtí Fresno. Ve výloze bylo vystavené staré zubařské křeslo. Seděla v něm dívka, které nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct. Hlavu na hubeném krku měla skloněnou v klíně a trhala sebou při každém píchnutí jehly.

Na vysoké stoličce vedle ní seděl mladý chlapec s modroztlutým šátkem obtočeným kolem hlavy. Dělal jí tetování a každou chvíli se natáhl pro lahvičku inkoustu.

Několik minut jsem tvůrčí proces sledoval z ulice. Neubránil jsem se myšlence na roli fyzické bolesti při tetování ale také při vraždění.

Znal jsem podstatu tetovacího procesu a díval se, jak místní umělec nastavuje lampu, aby lépe svítila na dívčin týl. Používal dva tetovací strojky s nožním pohonem: jeden pro linie, druhý pro vybarvení a stínování. K dispozici měl čtrnáct různých jehel. Čím víc jehel, tím barevnější tetování.

Muž ve středních letech s vojenským sestřihem, který šel kolem, se zastavil právě na tak dlouho, aby stačil zamumlat: „Pěkná pitomost, nechat si něco takového udělat, a vy jste trouba, že na to zíráte.“

V dnešní době umí kritizovat každý. Konečně jsem vstoupil do salónu a spatřil umělcovo dílo, malý keltský symbol, vyvedený v zelené a zlaté. Zeptal jsem se ho, kde bych si mohl nechat udělat tesáky a drápy. Jen pohodil hlavou a bradou ukázal do chodby vlevo. Neřekl ani slovo.

Prošel jsem kolem vitrín s cvočky do jazyka a pupku, z nichž některé měly zářit ve tmě, masivními kroužky do kloubů na rukou, slunečními brýlemi, dýmkami a plakáty.

Přihořívá, pomyslel jsem si, když jsem vešel do chodby a pak se setkal s odborníkem na tesáky tváří v tvář.

Očekával mě a rozpovídal se, jakmile jsem vstoupil do jeho malého

krámku.

„Konečně jste dorazil, poutníku. Víte, když jdete do těch nejzajímavějších a nejnebezpečnějších upířských klubů, těch co jsou v L. A, New Yorku, New Orleansu nebo Houstonu, vidíte tesáky všude. Úžasný pohled, člověče. Já jsem byl jeden z prvních, co tady začali dělat tesáky na míru. Začínal jsem v Laguna Beach a pak se přesouval na sever. A teď jsem tady, ve Fresnu.“

Když mluvil, všiml jsem si jeho prodloužených řezáků. Ty zuby vypadaly, jako by dokázaly napáchat pořádnou škodu.

Jmenoval se John Barreiro, byl vysoký, chorobně hubený a oblečený v černém podobně jako Peter Westin. Byla to pravděpodobně ta nejzlověstnější vypadající postava, kterou jsem kdy viděl.

„Víte, proč tu jsem – kvůli těm vraždám v parku Golden Gate,“ řekl jsem specialistovi na tesáky.

Přikývl a šibalsky se ušklíbl. „Vím, proč jste tady, poutníku. Poslal vás Peter Westin. Peter je velice přesvědčivý, co? Pojdte za mnou.“ Odvedl mě do malé, přeplněné místnosti za svým krámem. Stěny byly černé a světlo rudé.

Barreiro překypoval nervózní energií a během řeči pořád tčkal kolem. „V Los Angeles je proslulý klub Tesák. Rádi o sobě prohlašují, že je to jediné místo, kde můžete potkat skutečné upíry a přežit, abyste o tom mohli vypravovat. O víkendech tam v noci můžete potkat čtyři, možná pět stovek lidí. Tak padesát z nich jsou skuteční upíři. Skoro všichni mají tesáky, i ti, co si na upíry jenom hrají.“

„Jsou vaše zuby skutečné?“ zeptal jsem se.

„Trochu vás kousnu a uvidíte sám,“ řekl muž a zasmál se. „Odpověď na vaši otázku zní ano. Mám na svých řezácích korunky zabroušené do ostrých špiček. Koušu s nimi. Piju krev. Jsem drsný chlápek, detektive.“

Ani na okamžik jsem o jeho slovech nepochyboval. Vypadal velmi přesvědčivě.

„Kdybych mohl udělat otisky vašich řezáků, zhotovil bych vám tesáky na míru. Odlišily by vás od vašich kolegů. Byl byste jedinečný.“

Usmál jsem se jeho žertu, ale nechal jsem ho mluvit. „Každý rok

udělám několik set sad tesáků. Horních a dolních. Někdy i dvojité tesáky. Některé ze stříbra nebo zlata. Jak tak koukám, stříbrné by vám moc slušely.“

„Četl jste o těch ostatních vraždách v Kalifornii?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsem o nich, ano. Samozřejmě. Od přátel a známých jako Peter Westin. Někteří upíři jsou nadšení tím, co se děje. Považují to za signál nových časů; možná přichází nový Kníže.“

Zarazil jsem ho. Po zádech mi přeběhl mráz. „Mají upíři svého vůdce?“

Barreiro přimhouřil své temné oči. „Ne. Samozřejmě že ne. Ale kdyby měli, neřekl bych o něm ani slovo.“

„Ale je nějaký Kníže,“ poznamenal jsem.

Úkosem na mě pohlédl a začal zase přecházet po místnosti.

„Dokázal byste udělat tygří zuby, které by si nasadil člověk?“ zeptal jsem se.

„Uměl,“ odpověděl. „Už jsem takové *dělal*.“

Zničehonic se na mě vrhl. Jednou rukou mě popadl za vlasy a druhou za ucho. Jsem vyšší a těžší než on, ale na tohle jsem nebyl připravený. Ten člověk byl rychlý a velice silný. Otevřel ústa u mého hrdla, ale pak se zarazil.

„Nikdy nás *nepodceňujte*, detektive Crossi,“ zasyčel John Barreiro a pak mě pustil. „Tak co, jste si jistý, že nechcete ty tesáky? Na účet podniku. Třeba by se vám hodily na vaši ochranu.“

Kapitola 30

WILLIAM ŘÍDIL ZAPRÁŠENOU bílou dodávku přes Mohavskou poušť rychlostí skoro sto šedesát kilometrů v hodině. CD Marshalla Matherse hrálo naplno. Řítili se po Route 15 směrem na Vegas, další zastávku na jejich pouti.

Ta dodávka byla zatraceně dobrý nápad. Byla to pojízdná transfúzní stanice se všemi těmi nezbytnými červenými kříži. On a Michael měli dokonce oprávnění odebrat krev komukoliv, kdo by se pro to dobrovolně rozhodl.

„Už je to jenom pár kiláků odtud,“ prohodil William ke svému bratrovi, který seděl vedle něj s jednou bosou nohou vystrčenou z okénka.

„Co je pár kiláků odtud? Doufám, že kořist. Nudím se k smrti. Potřebuju se najíst. Mám žízeň. A nikde nic nevidím,“ kňučel Michael jako zkažený puberták, kterým také byl. „Netahej mě za fusekli. Nic tam vpředu není.“

„Ale je,“ řekl William záhadně. „A mělo by ti to zvednout náladu.“

O několik minut později zajela dodávka do komerčního parašutistického centra. Michael se napřímil, hlasitě halekal a tloukl dlaněmi do palubní desky. Byl to ještě *kluk*.

Bratři skákali od doby, kdy je pustili z vězení. Byl to ten nejlepší legální zdroj vzrušení a odváděl jejich mysl od zabíjení. Vyskočili z auta a vstoupili do šedivého stavení s plochou střechou, které rozhodně zažilo lepší časy.

William zaplatil dvacet dolarů za vzletnutí letadlem Twin Otter. Na konci ranveje stála taková letadla dvě, ale v parašutistickém centru byl jen jeden pilot a nikdo jiný.

Letadlo pilotovala tmavovlasá dívka ne o mnoho starší než William. Tak dvacet jedna, dvacet dva. Byla štíhlá a sexy, ale její protáhlý, hubený obličej pokrývalo ošklivé akné. Bylo vidět, že se jí oba bratři líbí. No jasně, komu by se nelíbili?

„Žádný prkna, sky-surfing neděláme. Co vás, kluci, baví?“ zeptala se se silným jižanským přízvukem. „Jo, já jsem Callie.“

„Nás baví skoro všechno?“ zasmál se Michael. „Fakt, myslím to vážně, Callie. Baví nás skoro všechno, co stojí za to.“

„O tom nepochybuju,“ poznamenala dívka a několik vteřin opětovala Michaelův pohled. „No jo, tak jdeme na věc,“ řekla pak a nastoupili do jednoho z letadel.

Ani ne za dvě minuty už stroj poskakoval po hrbolaté ranveji. Bratři se smáli a halekali, když si navlékali padáky.

„Panečku, vy jste ale natěšený, to vám povím. Vám jde o volnej

pád, co? Vypadáte na pořádný šílence,“ zavolala Callie od nosu letadla. Její chraptivý hlas lezl Williamovi trochu na nervy. Měl chuť zakousnout se jí pořádně do krku, ale v tom okamžiku to nevypadalo jako zvlášť dobrý nápad.

„Kromě jinýho. Vezmi nás do šestnácti tisíc stop,“ křikl na ni William.

„Páni! Třináct tisíc by bylo moc. Víte přece, že teplota ve třinácti tisících klesá na pět stupňů pod nulou. V šestnácti tisících hrozí hypoxie. Na to nejste stavěný, kluci.“

„Dáme ti vědět, až nebudeme na něco stavěný. Tohle neděláme poprvé,“ zavrčel Michael s vyceněnými zuby, ale dívka to možná považovala za svůdný úsměv. Nebyla by první, která se takhle spletla.

William jí podstrčil dalších dvacet dolarů. „Šestnáct tisíc,“ řekl. „Věř mi. Už jsme tam byli.“

„Tak jo. Nakonec to budete vy, komu umrznou prsty a uši,“ pokrčila rameny Callie. „Varovala jsem vás.“

„My jsme horkokrevný kluci. Nedělej si o nás starosti. Jseš zkušená pilotka?“

Callie se ušklíbla. „To se brzo uvidí, ne? Řekněme, že teď zrovna nepřicházím o panenství.“

William sledoval budíky, aby se ujistil, že nastoupala dost vysoko. V šestnácti tisících stroj hladce vyrovnal výšku. Nijak zvlášť tam nefoukalo a pro ten výhled by člověk umřel. Letadlo letělo skoro samo.

„Tohle není dobrej nápad, kluci,“ varovala je znovu pilotka. „Je tak fakt pekelná zima.“

„Je to *skvělej* nápad! A tohle *taky!*“ vykřikl William. Skočil po Callii a zakousl se jí do holého hrdla. Svíral ho pevně svými zuby a silnými čelistmi. Začal pít, krmit se ve výšce asi pěti kilometrů.

Byl to vrchol sado-erotismu. Callie křičela a kopala, bojovala o život, ale nedokázala ho setřást. Kabinu pokrývala jasně červená krev. Zoufale se snažila vstát z pilotního sedadla a vymkla si kyčel.

Koleny narazila několikrát do palubní desky a pak se její tělo uvolnilo. Přestala bojovat. Hnědé oči se zahleděly strnule do prázdna jako dva lesklé kameny. Bratři lačně sáli její krev. Snažili se, aby ani kapka nepřišla nazmar, ale v kokpitu nemohli svou kořist pověsit a

vykrvit.

William pak otevřel dveře. Zasáhla ho vlna ledově chladného vzduchu. „Jdeme!“ křikl. Oba vyskočili z letadla a zahájili volný pád.

Nebyl to přesný název pro to, co prožívali. Nebyl to vlastně pád, ale spíš let.

Když se pohybovali horizontálně, dosahovali skoro sta kilometrů v hodině. Jen co se však pustili vertikálně, jejich rychlost stoupla podle Williamova odhadu na sto padesát, dvě stě.

Byl to naprosto úžasný zážitek. Jejich těla vibrovala jako ladičky. Uvnitř je hrála Calliina horká krev.

V takové rychlosti i sebemenší pohyb levou nohou trhl tělem doprava.

Zamířili přímo k zemi a zůstali tak. Skoro celou cestu dolů.

Stále ještě nezatáhli za lanka svých padáků. Možnost náhlé smrti je vzrušovala ze všeho nejvíc.

Vítr cloumal jejich těly a hučel jim v uších.

Byla to extáze.

Pořád ještě neotevřeli padáky. Jak dlouho mohou čekat? Jak dlouho?

Jediná věc, která tomu chybí k dokonalosti, pomyslel si Michael, je nepřítomnost bolesti. Bolest je tajný klíč k rozkoši, což chápe jen málo lidí. On a Michael však ano.

Konečně zatáhli za lanka. Nemohli už čekat ani o vteřinu déle. Padáky se otevřely a prudce trhly jejich těly. Země se jim řítíla vstříc.

Přistáli v parakotoulech, právě včas, aby viděli letadlo dopadnout na zem a vybuchnout asi kilometr daleko v poušti.

„Žádné důkazy,“ usmál se William samolibě. Jeho oči zářily vzrušením. „To byla ale zábava!“

Kapitola 31

RUDÝ PROUD. Tak nazval William jejich krvavou pout'. On a Michael se valili kupředu a nic je nemohlo zastavit, dokud nebude jejich poslání završeno. Ani déšť, ani sníh, ani FBI.

Dodávka Červeného kříže jela pomalu po Fremont Street v centru Las Vegas. Ze všech stran na ni dopadala křiklavá záře neonů. Jako mnoho mladých mužů si William i Michael připadali nezranitelní. Nikdo je nedokáže polapit, nikdo je nemůže zastavit.

Vrazi vstřebávali všechno kolem – směšné fontány skoro před každým kasinem a hotelem, svatební kapli, z jejíž reproduktorů mňoukalo „Love Me Tender“, zářivými barvami natřené zájezdové autobusy jako ten před jejich dodávkou, patřící odborové organizaci pokrývačů.

„Tohle je opravdové město upírů,“ prohlásil William. „Cítím tu energii. Dokonce i tihle směšní červi v ulicích si tu musí připadat naživu. Je úžasné – tak teatrální, třpytivé, přehnaně dramatické. Jak se ti líbí?“

Michael spráskl své velké ruce. „Jsem v nebi. Tady si můžeme vybírat.“

„Přesně to máme v plánu,“ přikývl William. „Vybírat si.“

O půlnoci se vydali na Las Vegas Boulevard. Zastavili před hotelem Mirage, kde velký neonový poutač ohlašoval Kouzelnickou show Daniela a Charlese.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptal se Michael, když se blížili k pokladně uvnitř hotelu. William ho ignoroval a vyzvedl dva rezervované lístky na představení. Oba byli oblečení v černé kůži a na nohou měli černé vysoké boty. V Las Vegas se ale stejně nikdo nestará, co máte na sobě. Když si našli dvě místa v přední části sálu, představení právě začínalo.

Všechno v sále bylo velkolepé a pompézní. Obrovské pódium pokrýval černý samet. V pozadí stála deset metrů vysoká kovová konstrukce, na níž se neustále měnily obrazy promítané zadní projekcí. Reflektory obsluhovalo půl tuctu techniků.

William si zapálil doutník svíčkou na stole. „Představení může začít, bráško. Pamatuj, cos říkal – můžeme si vybírat. Na to nezapomínej.“

Velkolepý nástup kouzelníků na scénu byl klenotem pro oči. Daniel a Charles doslova slétli na pódium z provaziště ve výšce skoro třiceti metrů.

Pak mágové zmizeli – a okouzlené obecenstvo vybuchlo potleskem.

William a Michael se přidali ke všeobecnému nadšení. Hladký chod hydraulického zařízení udělal na Williama dojem.

Daniel a Charles se objevili znovu. Kouzelníci s sebou přivedli dvě slůňata, bílého hřebce a úchvatného bengálského tygra.

„To jsem já,“ pošeptal William Michaelovi do ucha. „To *já* jsem ta nádherná kočka. Stojím hned po Danielově boku. Měl by být opatrný.“

Jako hudební doprovod znělo z reproduktorů „Stairway to Heaven“ od Led Zeppelin. Silný větrací systém vysál ze sálu pach zvířecí moči a hnoje a napumpoval dovnitř vůni vanilky a mandlí.

Kouzelníci na scéně se zatím o něco hádali.

William se naklonil k pohlednému mladému páru, který byl právě uveden ke stolku po jejich levé ruce. Muži a ženě mohlo být kolem pětadvaceti. William je znal z populární televizní show. Nemohl se rozhodnout, který z obou herců vypadá lépe. Věděl, že se jmenují Andrew Cotton a Dara Greyová. Když neměl co na práci, čítal různé bulvární plátky.

„Není to úžasné?“ zeptal se jich. „Miluju kouzla. Je to hrozná zábava.“

Dara Greyová se po něm ohlédla. Právě se chystala odkázat Williama do patřičných mezí, když zachytila pohled jeho očí. To stačilo – byla jeho. Teprve pak si ji William prohlédl celou: přiléhavé šaty barvy elektrické modři, starožitný pásek a vyšíváná kabelka značky Fendi. Pěkné, moc pěkné. Při pohledu na ni se mu sbíhaly sliny.

Tohle bude opravdová pochoutka.

A teď svede jejího hezkého přítele. Drahého, sladkého Andrewa.

Pak se budou bavit – flámovat do samého rána.

Kapitola 32

DVA KOUZELNÍCI NA SCÉNĚ Se nepřestávali jeden druhému posmívat. Williamův zrak se obrátil zpět k jasným světlům a hlasitému hašteření. Nemohl se ubránit úsměvu. Kouzelníci byli také součástí tohoto večera, pekelně důležitou.

Danielu a Charlesovi bylo něco přes třicet. Byli pohlední jistým vulgárním způsobem a překypovali sebedůvěrou.

Daniel promlouval k obecnstvu jako obhájce, snažící se přesvědčit porotu. Na zdůraznění svého projevu mával kolem sebe dlouhým nablýskaným mečem.

„Jsme umělci, nejspíš nejlepší svého druhu na světě. Hráli jsme v Madison Square Garden a Winter Garden v New Yorku, v Magic Castlu a Palladiu v Londýně a Crazy Horse Saloonu v Paříži. Zvedali jsme ze sedadel publikum ve Frankfurtu, Sydney, Melbourne, Moskvě a Tokiu.“

Zdálo se, že Charlese vychloubání jeho partnera nudí: Seděl na kraji pódia a zíval, až mu bylo vidět na mandle.

„Je nezajímá tvůj rodokmen, Danieli,“ ozval se nakonec. „Většina těchhle buranů by nepoznala Houdiniho od Siegfrieda a Roye. Předved' laciný trik – proto sem přišli. Triky jsou pro děti a oni všichni jsou děti! Předved' trik! Laciný, otřepaný trik!“

Daniel náhle namířil špičku meče na svého kolegu. Hrozivě s ním zakroutil. „Varuju tě, ty troubo.“

William se otočil k páru sedícímu vedle nich. „Tahle část je docela dobrá,“ zašeptal. „Věřte tomu nebo ne.“

Zachytil mužův upřený pohled, ale herec rychle uhnul očima. *Moc pozdě. Měl ho také. Ten chlap se mu chtěl dostat do kalhot. Kdo mu to mohl mít za zlé? Bože, tolik se toužil nakrmit. Přímo tam.*

Na scéně se Daniel rozkřikl na Charlese. „Už mám dost tvých nafoukaných keců, parťáku! Mám tě plné zuby! Víc než to!“

„*To je mi Líto,*“ odříkal William těch několik posledních slov, pronesených na scéně, „*protože jsem tebe a ty burany sotva začal*

popichovat!“

Dva herci sedící vedle nich se zasmáli Williamovu přesnému načasování. Dokonale je okouzлил. Muž teď nemohl spustit z Williama oči. Chudák Andrew!

Na pódiu se náhle Daniel vyřítil na Charlese a zabodl mu meč doprostřed hrudi. Charlesův výkřik byl pronikavý a skutečný. Z hrudníku mu vytryskla krev a zacákala pódium široko kolem. Vyděšené obecnstvo zalapalo po dechu a sál ztichl.

William s Michaelem se rozesmáli a nemohli přestat. Vedlejší pár se k nim přidal. Ostatní na ně pohoršeně syčeli.

Daniel popadl Charlese a vlekl ho přes pódium, přičemž si dal záležet, aby bylo poznat, jak je Charles těžký. Velmi dramatická scéna. Zastavil se u rekvizity, kterou byl vlastně řeznický špalek. Hodil na něj tělo.

Popadl sekeru, zdvihl ji co nejvýše a usekl Charlesovi hlavu.

Sál se naplnil výkřiky hrůzy. Někteří lidé si zakrývali oči. „Tohle není legrační,“ volal někdo.

William řval smíchy, dupal a plácal se do stehů. Hlasité syčení kolem nich pokračovalo. Lidé byli vyděšení, ale chtěli vidět víc. Herecký pár se smál stejně jako on. Žena ho hravě poplácala po paži.

Daniel teď uložil Charlesovu hlavu do proutěného koše. Udělal to velmi teatrálně. Pak se uklonil. Obecnstvu to konečně došlo. Nechalo se nachytat.

William se ušklíbl a sklonil hlavu. „To nejlepší už skončilo. Teď už přijde jenom zklamání.“

Daniel přenesl proutěný koš přes celé pódium. Kráčel velmi pomalu. Opatrně pak vyklopil Charlesovu hlavu na stříbrný podnos.

„A zrovna jako náhodou tam měl připravený táč!“ pošeptal William páru.

Daniel se obrátil k obecnstvu. „Už vám to všem došlo? Ne?... Opravdu?... *Je mrtvý.*“

„Lháři! Ne, není!“ křikl William ze svého místa. „Ty jseš herecká mrtvola, ale Charles žije! Bohužel.“ Hlava na podnosu se náhle pohnula. Charles otevřel oči. Obecnstvo začalo šilet. Iluze byla dokonalá a rozhodně šlo o něco nového.

Charles promluvil: „Proboha, podívej, cos udělal, Danieli. Všichni ti

svědci tě viděli. Z toho se nedostaneš, vrahu.“

Daniel mávl rukou. „Nedělej si starosti. Nikoho tady nezajímá, co se s tebou stalo. Nemají tě rádi. Nemají rádi ani sami sebe. Zasloužil sis to, Charlesi.“

Hlava na tácu promluvila znovu. „Veřejná poprava? Pomoz mi, Danieli.“

„A co kouzelné slůvko, Charlesi?“ zeptal se Daniel.

„Prosím, pomoz mi,“ zkusil to znovu Charles. „Prosím, Danieli. Pomůžeš?“

Daniel opatrně položil koš na Charlesovu hlavu, přenesl ji zpátky přes pódium a za rozmáchlých gest ji přiložil k Charlesovu tělu. Charles pak vyskočil a potrásl svému partnerovi rukou.

Oba se uklonili obecenstvu. „Dámy a pánové, jsme Daniel a Charles, nejlepší kouzelníci na světě!“ zvolali jednohlasně.

Potlesk v sále byl hlasitý a vytrvalý. Lidé vstávali, tleskali a jásali. Kouzelníci se ještě několikrát uklonili. „Fuj, fuj! Jsou to podvodníci!“ pokřikovali William a Michael ze svých sedadel. Všimli si, jak k jejich stolu zamířila hotelová ochranka.

William se naklonil k Andrewu Cottonovi a Daře Greyové. „Máte rádi kouzla, divadlo, dobrodružství?“ zeptal se jich. „Jsem William Alexander a tohle je můj bratr Michael. Co takhle odsud vypadnout? Užijeme si trochu skutečné zábavy.“

Herci vstali, a když už byli všichni na odchodu, dorazila k nim ochranka.

„Chceme zpátky naše peníze,“ řekl jim William. „Daniel a Charles jsou *podvodníci*.“

Kapitola 33

„K VÁM NEBO K NÁM?“ zeptal se William a snažil se, aby to znělo

co nejnevinněji. Nechtěl teď Daru a Andrewa ztratit. Měl s nimi své plány.

„Kde bydlíte?“ zeptala se Dara. Byla úžasně sebejistá, viděla sama sebe jako divu, bohyni. Další z mnoha. „Michael a já jsme se ubytovali v Circus Circusu,“ odpověděl William.

„My v Bellagiu. Dali nám tam apartmá. Je parádní, nejlepší ve Vegas. Máme drogy,“ řekl Andrew. „MDMA. Co vy na to?“

„A máme spoustu zábavných hraček,“ dodala Dara a lehce pohladila Williama po světlých vlasech. Mohl ji za tu urážku zabít. Místo toho ji vzal za ruku a políbil. Byla plná života a husté, horké krve.

Apartmá v Bellagiu se nacházelo v nejvyšším poschodí a byl z něj výhled na umělé jezero s fontánami, které vystřelovaly vodu desítky metrů vysoko. Fontány byly sladěny na píseň *A Chorus Line*. William si pomyslel, jaké je to nesmyslné plýtvání vodou v poušti. Rozhlédl se po pokoji a překvapilo ho, že není tak odporný, jak čekal. Alespoň tam nebyly žádné nylonové koberečky a strakaté stěny. Po místnosti byly rozestavěné mísy s ovocem a vázy s květinami. Měl hrozný hlad, to ano, ale ne na hroznové víno a jablka.

Jakmile vešli do dveří, sundala si Dara své večerní šaty od Boba Mackieho. Tělo mladé herečky bylo opálené a pevné. Rychle se zbavila i drahé podprsenky.

Drobná ňadra měla svůdná, bradavky vztyčené. Malé, krémově bílé kalhotky si ponechala.

William se na herce usmál. Jejich nakrucování a ubohé pokusy o svádění a smyslnost mu přišly legrační. Nepřekvapilo by ho, kdyby ze šatny vyskočila nějaká zmalovaná figura, a zničehonic ho napadlo, jak by asi vypadal Brad Pitt v posteli s Jennifer Anistonovou. Nejspíš by to byla krásná, blondatá nuda.

„Jste na řadě,“ pobídla Dara škádlivě bratry. „Koukneme se, co máte. Ať to frčí.“

„Nebudete zklamaní,“ ujistil ji William. Usmál se a začal si svlékat šaty. Dal si načas s vysokými botami a pak si pomalu rozepnul přiléhavou černou koženou kombinézu. „Nechceš mi náhodu sundat tuhle maškaru sama?“ zeptal se Dary.

Hltala ho pohledem. Stejně tak Andrew.

William rozpustil Michaelovi vlasy a nechal mu je volně splývat na

ramena. Políbil bratra na tvář a pak na rameno. Začal ho svlékat.

„No páni,“ zašeptala Dara, „vy jste tak *nádherný*.“

Michael a William měli erekci a v jejich velkých penisech tepala krev, jak tam stáli nazí. Nestyděli se. Na nahotu byli zvyklí od mala. Bylí také zvyklí souložit s cizími lidmi.

Dara se rozhlédla kolem sebe. „Máte sice přesilu, ale necítím se přemožena.“ Sáhla do kabelky a vytáhla z ní trochu kokainu.

William jí jemně zadržel ruku. „Tohle nebudeš potřebovat. Lehni si na postel. Důvěřuj mi trochu. Důvěřuj sobě, Daro.“

Jako kouzelník vytáhl William odněkud čtyři hedvábné šátky – červený, modrý, zlatý a stříbrný. Přivázal jimi Daru k pelestem. Trochu s ním bojovala a předstírala, že má strach. S potěšením sledovali její herecký výkon a Michael položil ruku kolem ramen Andrewovi, který byl také vzrušený. Modré oči se mu leskly.

„Proč si neuděláš pohodlí,“ zašeptal Michael. „Jseš mezi přáteli.“

Andrew vyndal z černé kožené tašky na zemi pouta. „Ta jsou pro tebe. Jen pro legraci. Dobře?“

Michael natáhl poslušně ruce před sebe, aby si nechal pouta nasadit. „Jen pro legraci,“ řekl a zasmál se. „To bude paráda,“ vypravil ze sebe Andrew. „Už to na mě jde. Asi brzo budu.“

„To nejlepší teprve přijde,“ řekl mu Michael.

Stalo se to tak rychle, jako by to ani nebyla pravda. Michael zničehonic zacvakl pouta na Andrewových zápěstích. Pak strhl herce dolů na koberec a spolu s Williamem mu zacpali ústa hedvábnými šátky. Jejich pohyby byly rychlé a přesné. Strhli z Andrewa šaty a dalšími šátky mu spoutali kotníky.

„Důvěřuj nám, Andrewe. Bude to skvělé. To si ani neumíš představit,“ pošeptal mu William. Pak se díval, jak se Michael zakusuje do Andrewa hrdla. Jen si usrkl. Jen pár lahodných kapek. Aperitiv

Krásné oči Andrewa Cottona naplnil strach a zmatek. Byl to pohled k nezaplacení. Věděl, že zemře. Brzy, velmi brzy. Možná už za pár minut.

Dara nemohla vidět, co se na podlaze děje. „Hej! Co tam dole děláte, chlapi? Nějaký sprostárny? Šukáte se navzájem? Připadám si tady zanedbávaná. Pojd'te někdo ke mně. Šukejte mě.“

William se postavil vedle ní. Jeho penis byl veliký a krásný, břicho měl svalnaté a ploché, úsměv okouzlující a neodolatelný. Dobře to o sobě věděl.

„Jako čertík ze škatulky,“ okomentoval svoje náhlé zjevení.

„Polib mě, čertíku,“ zašeptala a zamrkala řasami. „Miluj se se mnou. Zapomeň na Andrewa. A na Michaela. Nebo svého bráchu tolik miluješ?“

„Kdo by nemiloval?“ zeptal se William.

Klekl si nad ní a pomalu se k ní skláněl. Objal ji pažemi. Dara se náhle roztrásla. Začínala tušit. Jako tolik mužů a žen, kteří Williamovi posloužili jako potrava, chtěla i ona zemřít, aniž by zjistila, po čem vlastně tolik touží. Věděl, že vidí svůj odraz v jeho modrých očích. Věděl, že si Dara ještě nikdy nepřipadala tolik žádoucí.

A on ji chtěl. V tom okamžiku toužil po Daře víc než po čemkoliv na světě. William vdechoval Dařinu vůni – pot, mýdlo, citrusový parfém, krev, kolující v jejích žilách. Pak William zajel špičkou jazyka jemně do jejího ušního lalůčku. Věděl, že má Dara pocit, jako by se jí dotkl uvnitř.

Náhle zdvihl Michael Andrewa na velikou postel. Pro všechny tam bylo dost místa. Andrew byl spoutaný pestrobarevnými šátky a lesklými pouty. Na krku měl krvavou ránu a krev mu stékala na hrud'. Herec byl už mrtvý.

Dara začínala chápat. William měl pravdu – tohle bylo mnohem lepší než kokain. Dotýkal se jí po celém těle a byl tak rozpálený, tak úžasný. Svíjela se, překypovala touhou a cítila, že už bude.

„Tohle je jenom začátek,“ zašeptal William a sklonil se k jejímu hrdlu. „Tvá rozkoš je teprve na počátku. To ti můžu slíbit, Daro.“

Lízal její hořkosladký parfém. Znovu a znovu ji líbal. A pak se jí zakousl do krku.

Bylo to čím dál lepší.

Extáze bolesti.

Takhle zemřít.

To nikdo nepochopí až do samého konce.

Kapitola 34

STALO SE TO ZNOVU. Další dvě odporné vraždy. Na letišti ve Fresnu na mě čekal vrtulník FBI. Tím jsem se přesunul do Las Vegas, kde jsem nasedl do sedanu FBI. Řidič, agent jménem Carl Lenards, mě informoval, že Kyle Craig je už na místě činu. Pak mě Lenards seznámil s podrobnostmi.

K nejnovějším vraždám došlo v luxusním pětihvězdičkovém hotelu Bellagio. V roce 1998, kdy byl postaven, šlo o nejdražší hotel na světě. Byl proslulý svou přátelskou, rodinnou atmosférou – alespoň až dosud. Nebylo v něm ani stopy po starém Las Vegas – žádné nahé ženy, žádní gangsteři v lesklých oblecích.

Policejní vozy zaplnily celou příjezdovou cestu k hotelu na Boulevard South. Stálo tam nejméně půl tuctu televizních dodávek. Odhadoval jsem, že se před hotelem shromáždilo tak pět nebo šest set čumilů. Proč byl ten dav tak veliký? Co přesně se odehrálo uvnitř?

Zatím jsem znal obě vraždy jen v hrubých obrysech. Věděl jsem, že těla byla vykrvana. *Ale ne pověšena.*

Když jsem se prodíral davem čumilů, uviděl jsem něco, co mnou otřásl víc než ty vraždy.

Stál tam hlouček asi deseti mužů a žen oblečených v černých pláštích, kožených kalhotách a vysokých botách, na hlavách s vysokými klobouky. Jeden z nich se na mě usmál a ukázal ostré, velmi ošklivě vypadající tesáky. V očích měl rudé kontaktní čočky. Zdálo se, že ví, kdo jsem. „Ahoj kámo,“ ušklíbl se. „Vítej v pekle.“

Nemohl jsem s těmi přízraky nic dělat. Kráčel jsem dál k Bellagiu. Zdálo se, že tyhle podivné stvůry vědí přesně, proč jsou na místě činu. Byli vrazi mezi nimi? Sledovali nás? Co mohli mít v úmyslu?

Doufal jsem, že lasvegaská policie nebo FBI dav tlačící se před hotelem filmuje. Kyle se o to určitě postaral. Já tam byl z jednoho důvodu: dokážu spojit na místě činu detaily, jejichž souvislost ostatním policistům většinou unikne. Proto si mě Kyle Craig vyžádal.

Znal mé silné stránky a nejspíš věděl i o těch slabých.

Apartmá, kde byl pár zavražděn, bylo veliké a na tamní poměry celkem vkusně zařízené. První věc, které si všiml každý, kdo vstoupil do koupelny, byla mramorová vana a okno s tónovaným sklem, ze kterého byl výhled na umělé jezero a několik fontán.

Ve vaně ležela dvě těla. Viděl jsem vršky jejich hlav a jeden pár nahých chodidel. Když jsem přistoupil blíž, spatřil jsem, že muž a žena byli na několika místech pokousáni a pořezáni. Nahá těla byla strašidelně bílá.

V celém apartmá nebylo na co je pověsit.

Ve vaně samotné se moc krve nenacházelo, přestože byl odtok zazátkovaný. Místnost překypovala policejní aktivitou, která nebyla nic pro mě. Byli tam místní detektivové, policejní technici, patolog, koronerův vyšetřovací tým a samozřejmě FBI.

Já potřeboval klid.

Několik minut jsem ta bledá, zubožená těla studoval. Jako zatím všechny oběti v tomto případě, i tento muž a žena byli pohlední.

Dokonalé exempláře. Z jakého důvodu byli vybráni?

Dívce bylo něco přes dvacet. Byla drobná, blond, štíhlá. Její malá ňadra byla skoro rozkousána na kusy. Kousance pokrývaly i její nohy. Muž byl přibližně stejně starý. Byl světlolasý a měl modré oči; jeho tělo bylo opálené a svalnaté. I on byl pokousaný. Krk i zápěstí měl potřhaná.

Na jejich rukou jsem nenašel žádné modřiny, které by prozrazovaly, že by se bránili.

Pokud svým útočníkům nevzdorovali, znamenalo to, že je znali.

„Viděls ta strašidla venku?“ zeptal se Kyle. „To panoptikum příšer?“

Přikývl jsem. „Ale slunce ještě nezapadlo. Ti venku jsou neškodní. My musíme najít ty demony, co jsou ještě ve svých kryptách.“

Kyle přikývl a odkráčel.

Když odešla většina techniků, procházel jsem se několik hodin po apartmá. Je to pro mne určitý rituál, součást mé posedlosti. Možná mám pocit, že jsem tím povinován mrtvým. Zastavil jsem se u okna s výhledem na jezero, kterým se kochaly oběti. Všímal jsem si všeho – krémově bílé, tmavě růžové a pískově žluté, barev, kterými byla

místnost vymalována. Zarámovaných zrcadel osvětlených bodovými světly Čerstvých květín a ovoce.

Oběti měly rozbalená zavazadla a oblečení uložené v šatně. Prohlédl jsem si ho: šaty značky Bob Mackie, lodičky Jimmy Choo a Manolo Blahnik, několik sukní. Drahé, šik, nejlepší z nejlepších.

Smrt bylo to poslední, co by oba čekali.

Na toaletním stolku se povalovaly padesáti a stodolarové žetony z kasin Venetian a New York-New York. Vrazi je nechali nepovšimnuté. Stejně tak dvě plné lahvičky kokainu v ženině peněženke. A karton Marlboro Lights.

Chtěli tím ukázat, že se nezajímají o peníze ani drogy? O hazardní hry? O cigarety? O co se tedy zajímají – o vraždění? Krev?

V ženině kabelce byly útržky vstupenek. Suvenýry? Lístky na představení v Circus Circusu, na Folies Bergere v Tropicane, na kouzelníky Siegfrieda a Røye. Poloprázdná lahvička parfému Lolita Lempicka.

Muž si ponechal několik účtenek z restaurací: Le Cirque v Bellagiu, Napa, Palma a Spago v Caesars.

„Nejsou tu žádné lístky nebo účtenky ze včerejšího večera,“ řekl jsem Kylovi. „Musíme zjistit, kam šli. Možná tam potkali vrahy. Museli se s nimi spřátelit a pak je pozvali sem.“

obilní

Kapitola 35

V KAPSE MI ZAZVONIL mobilní telefon. *Kruci! Sakra!* Proč s sebou ten pekelný vynález nosím? Proč vůbec někdo potřebuje být neustále na telefonu?

Když jsem vzal mobil do ruky, podíval jsem se na hodinky. Bylo už jedenáct. Zatracený život. Zatím jsme věděli, že Andrew Cotton a Dara Greyová zašli na pár drinků do Rum Jungle a pak na kouzelnické

představení v Mirage. Byli viděni, jak tam mluví se dvěma lidmi, ale v divadle byla tma. To bylo vše, co jsme zatím měli, ale dosud bylo brzy.

Byl jsem na místě činu v Bellagiu od časného večera. Ten případ se mi opravdu dostával pod kůži. Četl jsem o podobných vraždách, ke kterým došlo v Paříži a Berlíně, ale ještě nikdy jsem nic podobného neviděl na vlastní oči.

„Alex Cross,“ řekl jsem do telefonu. Otočil jsem se k francouzskému oknu s výhledem na jezero a poušť v dálce. Uklidňující výhled kontrastoval s tím, co se stalo v apartmá.

„Tady Jamilla, Alexi. Nevzbudila jsem tě?“

„Ne, ani náhodou. I když bych byl radši. Jsem u dvou vražd v Las Vegas a právě se dívám do pouště. Ty jsi taky docela dlouho vzhůru.“

Bylo příjemné slyšet její hlas. Zněl rozumně a normálně. Však také *byla* rozumná a normální. To já byl ten, kdo měl problém.

„No, někdy zůstanu v kanceláři přesčas. Líp se mi pracuje, když všichni odejdou domů. Mám nějaké informace o těch útocích, Alexi.“

Z tónu jejího hlasu jsem poznal, že mi její zprávy situaci nijak neusnadní.

„Pokračuj, Jamillo. Poslouchám.“

„Fajn,“ řekla. „Spolupracovala jsem s několika policejními lékaři z těch ostatních míst, kde ti upíři zaútočili. Myslím, že jsme narazili na něco důležitého v San Luis Obispo a pak znovu v San Diegu.“

Napjatě jsem poslouchal.

„V obou městech se policejní lékaři do případů opravdu zakousli, snažili se pomoci. Určitě se pamatuješ na tu exhumaci v San Luis Obispo. Guy Millner, patolog v San Diegu, udělal to samé. Nebudu tě nudit všemi detaily, ale můžu zařídit, abys je měl ráno v hotelu.“

„To by bylo skvělé. Je ti určitě jasné, že žádné podobné materiály nesmějí jít faxem.“

„Tohle jsme tedy zjistili. U obou vražd se stopy zubů lišily od těch v San Francisku nebo L. A. Tyhle rány byly způsobeny lidskými zuby, Alexi. Zuby však nepatřily stejným vrahům. Důkazy jsou docela přesvědčivé.“

„Alexi, máme co dělat nejméně se *čtyřmi* vrahy. *Nejméně* se čtyřmi. Zatím jsme identifikovali čtyři různé sady zubů.“

Snažil jsem se srovnat si v hlavě, co jsem právě slyšel. „Říkáš, že ta těla byla exhumována? Copak mohou lidské zuby nechat stopy na kostech?“

„Mohou. Patologové se na tom shodli. Zubní sklovina je nejtvrďší hmota v lidském těle. Kromě toho, jak víš, vrazi by mohli nosit různá vylepšení.“

„Tesáky?“

„Přesně. V San Diegu byly kosti *ohlodány*. To je další důvod, proč tam vznikly zřetelné stopy.“

„Ohlodány?“ vytřeštil jsem oči.

„Ty jsi psycholog, ne já. Ohlodávání představuje opakovanou, zamýšlenou akci. Oběti bylo něco přes padesát. I to nám trochu pomohlo. Podle mých zdrojů byly její kosti měkčí kvůli osteoporóze. Proto tak zřetelné stopy. Proč ale ohlodávat kosti? To mi pověz.“

Zamyslel jsem nad tím. „A co tohle? Uvnitř kostí je morek. A ten je bohatý na červené krvinky.“

„Ale fuj, Alexi,“ řekla Jamilla. „I když mohlo by to tak být. To je tedy síla.“

Kapitola 36

ZAVRAŽDĚNÍ DVOU HERCŮ okamžitě způsobilo mimořádný zájem médií o celý případ.

Náhle se objevila spousta tipů, které bylo nutné prověřit, a stop, které nikam nevedly. Podle svědků byli Dara Greyová a Andrew Cotton spatřeni skoro ve všech klubech a hotelích ve Vegas. Rozhodli jsme se nezveřejnit informaci, že by mohlo jít o víc než jednu skupinu vrahů. Kalifornie a Nevada nebyly na něco takového připravené.

Kyle Craig zůstat několik dní na západě. Já samozřejmě také. Neměl jsem vlastně moc na vybranou. Případ byl horký a zdálo se, že

stále nabírá na otáčkách. Pracovalo na něm více než tisíc policistů a agentů FBI.

Pak vraždy náhle ustaly. Vrazi, útok od útoku odvážnější, jako by se do země propadli. Nebo jen přerušili své řádění.

Denně jsem mluvil s psychology v Quantiku, ale ani jeden z nich nedokázal přijít s takovým vzorcem chování vrahů, který by dával smysl. Ani Jamilla Hughesová už neměla žádnou novou stopu nebo teorii.

Všichni byli naprosto vyvedeni z míry.

Vrazi prostě přestali vraždit.

Proč? Co se to dělo? Odradila je publicita? Nebo v tom bylo něco jiného? Kam vrazi zmizeli? Kolik jich bylo?

Nastal čas vrátit se domů. To byla pro mě jediná dobrá zpráva. Kyle souhlasil a já se vrátil do Washingtonu s nepříjemným pocitem, že jsem selhal a vrazi tak možná uniknou trestu.

Domů do Páté ulice jsem dorazil v pondělí ve čtyři hodiny odpoledne. Omšelé průčelí domu působilo velmi útulným dojmem. V duchu jsem si poznamenal, že ho musím natřít. Bylo třeba podívat se na okapy. Vlastně jsem se na to docela těšil.

Nikdo nebyl doma. Nikdo tam nebyl. Byl jsem pryč čtrnáct dní.

Chtěl jsem děti překvapit, ale zřejmě to nebyl dobrý nápad. Asi přijdou později všichni najednou. Procházel jsem domem a všímal si drobností, které se změnily za dobu, kdy jsem byl pryč. Dětská koloběžka Razor měla rozbité zadní kolo. Přes zábradlí visel v igelitovém pytli z čistírny Damonův bílý úbor, ve kterém zpíval ve sboru.

Cítil jsem se provinilý a tichý, prázdný dům mi moc nepomohl. Prohlížel jsem si zarámované fotografie na stěnách. Má svatební fotka s Marií. Školní portréty Damona a Jannie. Snímky malého Alexe. Záběr Chlapeckého sboru, který jsem pořídil osobně v Národní katedrále.

„Táta je doma, táta je doma,“ prozpěvoval jsem si starou melodii ze šedesátých let, když jsem nahlížel do pokojů v prvním patře. Nikdo tam však nebyl, aby ocenil můj zpěv, kterým jsem se snažil vylepšit si náladu. Kapitol a Kongresová knihovna jsou kousek od našeho domu a já věděl, že tam Nana děti ráda bere. Že by tam?

Povzdechl jsem si a znovu se zamyslel nad tím, jestli není na čase praštit s prací u policie. Byl v tom jeden háček: ta práce mě stále nepřestávala bavit. Přestože jsem na západním pobřeží zklamal, většinou jsem míval slušné výsledky. Za ta léta jsem zachránil několik životů. FBI mě povolávala ke svým nejobtížnějším případům. Pak mi došlo, že takhle mluví mé zraněné ego, a rázně podobné úvahy zahnal.

Dal jsem si horkou sprchu a převlékl se do trička, džínů a pantoflí. Cítil jsem se mnohem pohodlněji, jako bych se vrátil do své kůže. Skoro se mi podařilo přesvědčit sama sebe, že ti strašidelní upíří zabijáci zmizeli z mého života jednou pro vždy. Nic jiného jsem si nepřál. Ať zalezou zpátky do svých děr.

Došel jsem do kuchyně a vzal si kolu z lednice, na kterou Nana připevnila několik obrázků, které namalovaly děti. Damon se v poslední době věnoval kosmické tematice, Jannie obrátila svou pozornost na přírodu.

Na kuchyňském stole ležela nějaká kniha. *Deset špatných voleb, které mohou zničit život černé ženy*. Takhle si Nana představuje lehkou četbu. Nahlédl jsem dovnitř, abych zjistil, jestli se tam nepíše i o mně.

Zašel jsem na zadní verandu. V Nanině houpacím křesle spala kočka Rosie. Zívla, když mě spatřila, ale neobtěžovala se přijít a otřít se mi hlavou o nohavici. Byl jsem pryč příliš dlouho.

„Zrádkyně,“ řekl jsem jí vyčítavě. Přistoupil jsem k ní, podrbal ji na krku, a to ji zřejmě umířilo.

Na přední verandě zazněly kroky. Doběhl jsem do chodby a otevřel dokořán přední dveře. Světlo mého života.

Jannie a Damon se na mě podívali a vykřikli: „*Kdo jste? Co děláte u nás doma?*“

„Moc legrační,“ poznamenal jsem. „Pojďte a obejměte tat'ku. Rychle, rychle.“

Vběhli mi do náručí a byl to nádherný pocit. A pak mě napadla myšlenka, kterou bych si raději odpustil: Ví Génies, že jsem doma? Jsme tady ještě v bezpečí?

Kapitola 37

ŽIVOT DOKÁŽE BÝT někdy tak prostý a dobrý, jak by měl být. V sobotu ráno jsme Nana a já sbalili děti a zamířili na jejich nejoblíbenější místo v celém Washingtonu, do obrovského a skvělého komplexu muzeí zvaného Smithsonian. Všichni jsme se shodli, že „Smitty“, jak říkávala Jannie, když byla malá, je přesně to pravé místo pro společné sobotní dopoledne.

Jediný problém byl, co si vybrat.

Protože Nana musela s malým Alexem brzy domů, bylo na ní, aby vybrala první zastávku dne.

„Nech mě hádat,“ ušklíbla se Jannie. „Muzeum afrického umění?“

Nana jí pohrozila prstem. „Ne, slečno Chytrá. Chtěla bych jít do Budovy umění a průmyslu. To je má volba pro dnešní den, mladá dámo. Překvapená, že Nana není tak předvídatelná osoba, jak se zdálo?“

„Nana chce vidět výstavu černejch fotografů,“ ozval se Damon. „Slyšel jsem o ní ve škole. Mají tam dost dobrý fotky černejch kovbojů. Že je to tak, Nano?“

„A mnohem, mnohem víc,“ přikývla Nana. „Však uvidíš, Damone. Budeš hrdý a překvapený a možná tě to povzbudí pustit se sám do fotografování. A tebe taky, Jannie. Alex jakbysmet. V téhle rodině kromě mě nikdo nefotografuje.“

Šli jsme tedy nejprve do Budovy umění a průmyslu a jako obvykle jsme nelitovali. Uvnitř se mísilo tupé hučení klimatizace s tóny gospelů. Viděli jsme černé kovboje a také spoustu výjimečných fotografií od Harlemské renesance.

Stáli jsme před sedm metrů vysokým snímkem ambiciózně se tvářících černochů v oblecích, vázankách a cylindrech, pořízeným z ptáčích perspektivy. Ohromující fotografie, na kterou se dá těžko zapomenout.

„Kdybych viděla na ulici takovouhle scénu,“ řekla Jannie, „určitě

bych ji taky vyfotila.“

Po Umění a průmyslu jsme na přání Jannie navštívili Einsteinovo planetárium, kde jsme byli už nejméně popáté, ale kdo by to počítal? Nana vzala malého Alexe domů, aby ho uložila do postýlky, a my prošli zbytek Muzea letectví a kosmonautiky. Tuhle část exkurze Jannie nazvala „Ukojení Damonovy posedlosti vším, co lítá“.

Ale i Jannii se v Muzeu letectví a kosmonautiky líbilo. Nad našimi hlavami se vznášelo na ocelových lancích letadlo bratří Wrightů, úžasná lehká konstrukce smrkových latí, potažená plátnem. Napravo od něj se skvěl Breitling Orbiter 3, další důležitá stránka letecké historie – první balon, který obletěl svět bez mezipřistání. A pak – „Jeden malý krok pro lidstvo“ – takřka šestitunový velitelský modul Apolla 11. Můžete nad podobnými věcmi ohrnout nos – nebo jim dovolit, aby na vás udělaly dojem. Já volím druhou možnost. Život je pak snadnější a mnohem zajímavější.

Když jsme prostudovali několik dalších aeronautických zázraků, trval Damon na tom, abychom se šli podívat na *Misi k Miru* v Langleyho promítacím sále.

„Jednoho dne poletím do vesmíru,“ oznámil.

„Mám pro tebe novinku,“ řekla mu Jannie. „Už tam jseš.“

Na Naninu počest jsme se zastavili v Muzeu afrického umění a na děti udělaly dojem ceremoniální masky a oděvy, ale hlavně výstava starých měn – ulit zavinitce, náhrdelníků a prstenů. Uvnitř rozlehlých sálů plných zářivých barev bylo nezvykle ticho a chladno. Poslední zastávkou dne byla Síní dinosaurů v Muzeu přírodních dějin. Pak se ale Jannie s Damonem shodli, že *musí* vidět krmení tarantulí v Orkinově hmyzím muzeu. Na zdi, natřené na způsob dešťového pralesa, byl nápis: „Hmyz nezdědí zemi – už ji vlastní.“

„Máš kliku,“ neodpustila si Jannie vtip na účet svého bratra. „Tvůj druh vládne.“

Nakonec, kolem šesté, jsme přešli Madison Drive do Mallu. Děti byly tiché, unavené a hladové – já jakbysmet. Udělali jsme si piknik ve stínu stromů kousek od Kapitolu.

Byl to nejlepší den, který jsem měl za posledních několik týdnů.

Nikdo mi nezavolal.

Kapitola 38

STEJNĚ JAKO UŽ NEJMÉNĚ tucetkrát předtím, sledoval Génus Alexe Crosse a jeho rodinu.

Láska se vyrovná nenávisti, pomyslel si. Neuvěřitelné konstatování, ale naprosto pravdivé. Tahle skutečnost hýbe světem a Cross to bude muset vzít na vědomí. Odporný optimista. K nevydržení.

Kdyby si dal někdo práci a prostudoval pečlivě *jeho* minulost, odhalil by klíče ke všemu, co se zatím stalo. Jeho zločiny a vražedné řádění bylo jedno z nejodvážnějších v historii. Trvalo už dvacet osm let. Své chyby by spočítal na prstech jedné ruky. Ony klíče ležely všem na očích:

Narcistická porucha osobnosti.

Tam to všechno začínalo a tam to i všechno skončí.

Grandiózní pocit vlastní důležitosti.

To byl on, přesně tak.

Předpokládá, že bude rozeznána jeho nadřazenost, aniž by podal tomu odpovídající výkony.

Posedlý fantaziemi o neomezeném úspěchu, moci, genialitě a ideální lásce.

Mezilidsky vykořisťující.

Ano, rozhodně. Celý on.

Nedostatek empatie.

Mírně řečeno.

Ale prosím, všimněte si, doktore Crossi a ostatní, kdo byste chtěli prozkoumat tuhle dlouhou a klikatící se stopu – jde jen o poruchu osobnosti. Není v tom žádná psychóza. Jsem skvělý, ba dokonce posedlý myslitel. Dokáži vypracovat složité zápletky, které slouží mé potřebě soutěžit, kritizovat a ovládat. Jen zřídka jsem impulzivní.

O mé osobě by měly být položeny následující otázky:

Žijí ještě moji rodiče? Odpověď: *Ano a ne.*

Byl jsem někdy ženatý? Odpověď: *Ano.*

Nějací sourozenci? Odpověď: *Ne, v žádném případě. Ještě to.*

Pokud jsem ženatý, mám nějaké děti? Odpověď: *Dvě pravé americké krásky. Mimochodem, viděl jsem ten film. Moc se mi líbil Kevin Spacey. Obdivoval jsem ho.*

A jsem atraktivní, nebo nějak fyzicky defektní? Odpověď: *Ano a ano!*

Ted' dělejte svou práci, doktore! Narýsujte trojúhelníky lásky a nenávisti v mém životě. Vy jste samozřejmě *uvnitř* těch trojúhelníků. Stejně tak vaše rodina – Nana, Damon, Jannie a Alex junior. Všechno, na čem vám záleží, je v těch krásných trojúhelnících, obalené mými obsesemi.

Tak to odhalte, než bude pro nás oba příliš pozdě. A to nemluvím o těch, na kterých vám záleží nejvíc na celém světě.

Jsem přímo před vaším domem na Páté ulici a bylo by tak snadné vtrhnout okamžitě dovnitř. Bylo by bývalo tak snadné zabít tebe a tvou rodinu ve Smithonian, „Smitty“, jak tomu říká tvá dcera.

Ale to by bylo příliš snadné, příliš malé a, *jak se ti snažím povědět* –

Telefon v Géniově ruce vyzváněl, snažil se s někým spojit. Muž trpělivě vyčkával.

Nakonec to Cross zvedl.

„*Mám grandiózní pocit vlastní důležitosti,*“ řekl Génius.

Kapitola 39

VRÁTIL JSEM SE KE SVÝM povinnostem ve Washingtonu, kde si mě vzali na paškál moji kolegové kvůli tomu, že jsem jim byl nevěrný s FBI. A to nevěděli, že jsem dostal nabídku stát se agentem Federálního úřadu, o které vážně přemýšlím, přestože mé srdce stále

patří krutým ulicím Washingtonu.

Celý týden mi šla práce pěkně od ruky, a když přišel pátek, měl jsem dokonce rande. Už dávno mi došlo, že nejlepší věc, jež mě v životě potkala, bylo mé manželství s Marií a dvě děti, které jsem s ní měl. Seznamování není snadné v žádném věku a už vůbec ne, když máte děti, ale já se rozhodně chtěl znovu zamilovat, usadit, změnit svůj život. Myslím, že tak je tomu u většiny lidí.

Občas jsem slýchal své tety říkat: „Chudák Alex, nikoho nemá. Je tak sám, nebožáček.“

Nebyla to tak úplně pravda. Chudák Alex, to určitě. Mám Damona, Jannii a malého Alexe. Také mám Nanu. A mám ve Washingtonu spoustu dobrých přátel. Snadno se spřátelím – jako s Jamillou Hughesovou. A zatím pro mě ani není problém domluvit si schůzku. Zatím.

S Macy Francisovou jsem se znal od doby, kdy jsme spolu vyrůstali v jedné čtvrti. Macy pak vystudovala angličtinu a pedagogiku na Howardově univerzitě a v Georgetownu. Já šel také do Georgetownu a pak na Univerzitu Johna Hopkinse, kde jsem si udělal doktorát z psychologie.

Asi před rokem se Macy vrátila do washingtonské oblasti, aby učila anglickou literaturu na Georgetownské univerzitě. Potkali jsme se na jednom Sampsonově večíрку. Dali jsme se do řeči a já zjistil, že se mi pořád líbí. Dohodli jsme se, že se musíme zase brzy sejít.

Zavolał jsem jí, když jsem se vrátil ze své cesty do Kalifornie. Zašli jsme do restaurace 1789 na drink a možná na večeři. Vybrala ji Macy. Bylo to nedaleko jejího bytu v Georgetownu.

Restaurace se nachází v domě ve federálním slohu na křižovatce Třicáté šesté ulice a Prospect Street. Byl jsem tam první, ale Macy dorazila jen o pár minut později. Přistoupila ke mně a políbila mě na tvář, než jsme se usadili u našeho stolu. Líbil se mi pomíjivý dotyk jejích rtů a závan citrusové voňavky na jejím krku. Měla na sobě rolák bez rukávů v barvě lila, černou sukni, která ji těsně obepínala, a černé lodičky s páskem přes patu. V uších jí visely malé náušnice s diamanty.

Co Macy znám, vždycky se dobře oblékala a pokaždé jsem musel konstatovat, že jí to moc sluší.

„Svěřím ti jedno tajemství, Alexi,“ řekla Macy, jen co jsme si objednali víno. „Když jsem tě spatřila na tom večírku u Sampsona, pomyslela jsem si: Sakra, ten Alex Cross snad nikdy nevypadal takhle dobře. Omlouvám se, ale přesně to mi prolétlo hlavou.“

Oba jsme se zasmáli. Zuby měla rovné a zářivě bílé. Její hnědé oči byly jasné a inteligentní. Vždycky patřila mezi nejchytřejší ve třídě. „Já si pomyslel to samé o tobě,“ prozradil jsem jí. „Líbí se ti tvoje nová práce na Georgetownské?“

Přikývla. „Můj táta říkával, že je štěstí, když najdeš práci, která tě baví, a že je zázrak, když najdeš někoho, kdo ti za ni zaplatí. Řekla bych, že jsem našla obojí. A co ty?“

„No,“ odpověděl jsem vážně, „já nevím, jestli dělám svou práci rád, nebo jestli jsem jí propadl. Ale jo, většinou mě baví.“

„Jsi workoholik?“ zeptala se Macy. „A pravdu!“

„To ne... No, *možná*..., ale jenom občas.“

„Ale dnes večer ne?“

„Ne, pro dnešek jsem si dal pohov Potřeboval jsem si odpočinout,“ zasmál jsem se.

„Vypadáš uvolněně, Alexi. Moc ráda tě zase vidím.“

Pokračovali jsme v lehkém rozhovoru. V restauraci večerelo několik skupinek lidí, ale bylo tam příjemné ticho. Do 1789 berou často rodiče studentů své děti při slavnostních příležitostech. I tohle byla slavnostní příležitost. Byl jsem rád, že jsem se sešel s Macy právě tam. Volila dobře.

„Ptala jsem se na tebe několika kamarádek,“ přiznala se s úsměvem. „Alex Cross ‚není k mání‘, tvrdily některé. Jedna prohlásila, že jsi ‚trochu trouba‘. Dozvěděla jsem se i, že jsi magor až na půdu. Tak jak to vlastně je?“

Pokřčil jsem rameny. „To je legrační, jak lidé rádi vyslovují soudy o ostatních. Bydlím přece pořád v té samé čtvrti, ne? A v Southeast žádní magoři nikdy nebyli.“

Macy pokývala hlavou. „To máš tedy pravdu. Lidi většinou nemají ponětí, jak jsme tam vyrůstali, Alexi. Mě pojmenovali po zatraceném obchodáku. Věřil bys tomu?“

„Myslím, že mám štěstí, že se nejmenuji Bloomingdale.“

Několikrát jsem nadhodil, že bychom se navečeřeli, ale jí víc

vyhovovalo jen sedět a povídat si. Zním tamní šéfkuchařku Ris Lacostovou a miluji její kuchařské výtvary. Žaludek jsem měl naladěný na krabí karbanátky s jejím speciálním zelným salátem. Vypili jsme však několik dalších sklenek vína a pak začala mít Macy trochu náskok v objednávání.

„Opravdu si nechceš něco sníst?“ zeptal jsem se jí o něco později.

„Už jsem ti přece říkala, že ne,“ odpověděla. Pak se nuceně usmála. „Líbí se mi to takhle, jenom si povídat. Tobě ne?“

Moc rád jsem si s Macy povídal, jenže jsem od snídaně nejedl a potřeboval jsem něco do žaludku. Sbíhaly se mi sliny na hustou, delikátní polévku z černých fazolí. Mrkl jsem na hodinky a zjistil, že je už půl jedenácté. Přemýšlel jsem, v kolik hodin asi v 1789 přestávají vařit.

Macy mi začala vyprávět o svých manželstvích. Její první manžel byl budižkničemu a ztroskotanec a druhý, mladší muž z Grenady, byl ještě horší. Začala být trochu hlučná a lidé na baru se po nás ohlíželi.

„A tak jsem tu, ve svých sedmatřiceti. Musela jsem se vrátit do práce, i když se mi moc nechtělo. Učím prváky, Alexi. Anglickou větnou skladbu, světovou literaturu. I když je fakt, že poslední ročník je mnohem horší.“

Byl bych přísahal, že říkála, že učí ráda, ale možná jsem se přeslechl nebo to myslela ironicky. Už jsem toho moc nenamluvil, jen jsem poslouchal její vyprávění, až si toho Macy konečně všimla. Položila svou ruku na mou. Její hnědá plet byla krásně jemná. „Promiň, Alexi, nechala jsem se unést. Moc mluvím, vid’? Všichni mi to říkají. Omlouvám se.“

„Dlouho jsme se neviděli. Máme si toho hodně co povědět.“

Upřela na mě své krásné hnědé oči. Bylo mi líto, že její dvě manželství skončila špatně, ale to se stává i těm nejlepším. Macy to zjevně ještě nepřekonala.

„Opravdu vypadáš skvěle,“ řekla. „A na chlapa umíš moc dobře poslouchat. To se cení.“

„Ty taky, Macy. A poslouchám tě rád.“

Její ruka ležela na mé a její nehty lehce přejížděly po mé kůži. Byl to docela příjemný pocit. Navlhčila si jazykem horní ret a jemně se kousla do dolního. Z hlavy se mi konečně začaly ztrácet krabí

karbanátky a polévka z černých fazolí. Macy mi mlčky hleděla do očí. Byli jsme oba dospělí, nezadaní a spousta věcí mě na ní rozhodně přitahovala.

„Bydlím kousek odsud, Alexi,“ řekla. „Tohle normálně nedělám. Doprovodíš mě domů?“

Bylo to jen deset bloků, a tak jsme šli pěšky. Chůze jí dělala trochu problémy a mluvila poněkud nezřetelně. Položil jsem ruku kolem jejích ramen, abych jí poskytl oporu.

Macyin byt byl v přízemí domu poblíž univerzity. Jeho zařízení bylo velmi skrovné. Stěny byly natřené na zeleno a u jedné stálo černé pianino. Můj zrak upoutal zarámovaný článek od Rudyho Crewa. Pedagogova slova byla vytištěna velkým písmem: „Vzdělávání je vlastně distribuce vědomostí... a stěžejní otázka v této zemi zní, komu tuto komoditu distribuujeme.“

Chvíli jsme se s Macy objímali na pohovce v obývacím pokoji. Líbily se mi její doteky, to, jak líbala. Neměl jsem z toho však dobrý pocit. Věděl jsem, že tam nechci zůstat. Ne tuhle noc. Macy na tom nebyla právě nejlépe.

„Dobrého chlapa není lehké najít,“ řekla a přitiskla se ke mně. Mluvení jí pořád ještě dělalo trochu problémy „O tom nemáš ani ponětí. Je to peklo.“

Měl jsem docela slušný přehled o tom, jak těžké je někoho najít, ale nechal jsem si to pro sebe. Možná někdy příště.

„Musím se už vypravit domů, Macy,“ řekl jsem nakonec. „Moc rád jsem tě zase potkal. Byl to moc hezký večer.“

„Přesně to jsem čekala! Věděla jsem to!“ vybuchla. „Jen si běž, Alexi. V životě už tě nechci vidět!“

Než jí oči zaplavil vztek, viděl jsem v nich cosi krásného a skoro neodolatelného. Teď to bylo pryč. Možná by se to vrátilo, možná ne. Pak se Macy rozplakala a já věděl, že se ji nemám pokoušet utěšit.

Odešel jsem z jejího bytu, od krásného pianina a citátu od Rudyho Crewa. Tahle žena pro mě nebyla ta pravá. Alespoň ne teď.

Smutný večer.

Dobrou ženu je také těžké najít, chtělo se mi říct Macy.

Bože, jak jsem nenáviděl tyhle schůzky.

Kapitola 40

VEČER S MACY FRANCISOVOU mi dlouho ležel v hlavě jako smutná píseň, kterou si musíte zpívat pořád dokola. Nečekal jsem, že se to vyvine právě takhle. Nemohl jsem zapomenout na její pohled, kterým se na mě podívala, když jsem odcházel – tu směsici ublíženosti a vzteku, který bude tak těžké utišit.

Ve středu večer jsem se sešel se Sampsonem v baru U Marka jen pár bloků od Páté. Je to místní lokál s dřevěnou podlahou, dlouhým, otlučeným barovým pultem z mahagonu a líně se otáčejícím stropním větrákem.

„Sakra, Zlatíčko,“ řekl Sampson, když mě tam našel sedět samotného s lahví piva Foggy Bottom v ruce, jak zírám na staré hodiny nad barem. „Musím říct, že vypadáš dost mizerně, člověče. Spíš dobře? Že ty spíš pořád ještě *sám*, vid’?“

„Taky tě rád vidím,“ opáčil jsem. „Posaď se a dej si pivo.“

Pak kolem mě Sampson obtočil své medvědí paže. Objímal mě jako malé děčko. „Co to s tebou sakra je?“ zeptal se.

Pokřčil jsem rameny. „Ani nevím. To vyšetřování na západním pobřeží skončilo do ztracena. V případě vraždy Betsey Cavalierové také není nic nového. Nedávno jsem měl rande. Málem jsem se zařekl, že to bylo poslední rande v mém životě.“

Sampson pokýval hlavou. „Tuhle smutnou písničku znám.“ Objednal si budweiser od barmana, bývalého poldy a našeho známého Tommyho DeFeoa.

„Ten případ, co jsem na něm dělal v Kalifornii, skončil opravdu špatně, Johne. Vrazi prostě zmizeli. Vypařili se. A jak se daří tobě? Vypadáš dobře.“

Zvedl ukazováček a namířil mi ho mezi oči. „Já vždycky vypadám dobře. To je daný. Nesnaž se odvíst řeč. Mluvili jsme o něčem jiným.“

„Vždyť víš, že nerad mluvím o svých problémech, Johne. Radši mi povídej o těch svých.“ Zasmál jsem se. On ne.

Jen se na mě díval, nic neříkal, čekal.

„Z tebe by byl dobrý psychoanalytik,“ řekl jsem mu.

„Když jsi to nakousnul, byl ses v poslední době podívat za doktorkou Finallyovou?“ Adele Finallyová je můj psychiatr. Sampson u ní také několikrát byl. Shodli jsme se, že nám to oběma pomohlo. Stali se z nás její fandové.

„Ne, je na mě našťvaná. Říká, že se dost nesnažím, že se nedokážu poprat se svou bolestí.“

„A není to tak?“ usmál se Sampson.

„Netvrdím, že Adele nemá pravdu,“ ušklíbl jsem se.

Usrkl jsem si svého piva. Není to špatná značka a chtěl jsem být loajální místnímu pivovaru.

„Když se *pokusím* poprat s tou zatracenou bolestí, vždycky se dostanu ke konfliktu mezi svou prací a životem, který bych rád vedl. Když jsem byl v Kalifornii, propásl jsem další Damonův koncert. Podobné věci se mi stávají v jednom kuse.“

Sampson mě poplácal po rameni. „To přece není konec světa. Damon dobře ví, jak moc ho máš rád. Občas o tom spolu mluvíme. Ten kluk ti to už odpustil. Ted' si odpusť ty.“

„Možná je to těmi vraždami, na kterých jsem za poslední léta dělal. Změnily mě.“

Sampson souhlasně přikývl. Tahle odpověď se mu líbila. „Podle toho, jak mluvíš, si připadáš trochu vyhořelej.“

„Ne. Připadám si jako ve zlém snu, ze kterého se nedokážu probudit. Těch náhod už je na mě moc. Génus mi v jednom kuse volá a straší mě. Nevím, jak z toho ven.“

Sampson se mi zahleděl do očí. „Použil jsi slovo *náhoda*. Ty ale na náhody nevěříš.“

„O to je to strašidelnější. Abych řekl pravdu, myslím si, že po mně opravdu někdo jde, a jde po mně už *dlouho*. At' je to kdokoliv, jde z něj větší strach než z těch upírů. Ten chlap mi volá skoro každý den, Johne. Skoro nikdy nevynechá. A my ty hovory nedokážeme vystopovat.“

Sampson si přejel dlaní čelo. „Ted' jsi nahnal strach i *mně*. Kdo by

tě mohl pronásledovat? Kdo by si troufl na Drakobijce? Vypadá to na nějakého magora.“

„Ba ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To nebude žádný magor.“

Kapitola 41

SAMPSON A JÁ jsme seděli U Marka déle, než jsme měli. Vypili jsme spoustu piva a odešli až ve dvě hodiny, když zavírali. Byli jsme natolik při smyslech, abychom nechali auta před barem. Kráčeli jsme spolu domů pod jasnou oblohou ozářenou měsícem. Připomnělo mi to časy, kdy jsme spolu vyrůstali v Southeast. Skoro všude jsme tenkrát museli chodit pěšky. Sampson se se mnou rozloučil před naším domem a pokračoval dál směrem na Navy Yard, kde bydlel.

Druhý den ráno jsem si musel vyzvednout auto, než jsem odjel do práce. Nana už byla vzhůru i s malým Alexem. Vypil jsem půl hrnku její kávy a naložil chlapce do sedačky. Společně jsme se vypravili pro mé auto.

Ráno bylo jasné a v ulicích panoval v sedm ráno ještě klid. Bydlím na Páté ulici už třicet let, od doby, kdy se tam Nana přestěhovala z New Jersey Avenue. Mám tu čtvrt' pořád rád a nikdy mě ani nenapadlo, že bych se odstěhoval.

„Táta byl včera večer se strejdou Johnem.“ Skláněl jsem se nad chlapcem a mluvil na něj, zatímco jsem tlačil modrobíle pruhovaný kočárek ulicí. Prošla kolem nás pohledná žena, mířící do práce. Usmála se na mě, jako bych byl ten nejlepší mužský v dějinách světa, protože jsem byl časně ráno na procházce se svým dítětem. Ani na vteřinu jsem tomu neuvěřil, ale byla to příjemná představa.

Malý Alex je ve svých devíti měsících plný energie a rád pozoruje kolemjdoucí, auta a mraky na obloze. Miluje výlety v sedačce a já ho rád беру ven a cestou si s ním povídám.

„Vidíš, jak vítr mává větvemi?“ zeptal jsem se ho a on vzhlédl, jako by mi rozuměl.

Není možné odhadnout, čemu všemu rozumí, ale zdá se, že reaguje na to, co říkám. Damon a Jannie byli stejní, jenom Jannie v jednom kuse něco žvatlala. Pořád ráda mluví a musí mít poslední slovo, stejně jako její babička, a když se nad tím zamyslím, stejně jako její maminka Maria.

„Potřebuju, abys mi pomohl, kamaráde,“ zastavil jsem se a znovu Alexe oslovil.

Zvedl ke mně oči a krásně se usmál. *Jasně, tati, můžeš se mnou počítat.*

„Máš za úkol trochu mě teď podržet. Dát mi něco, na co se můžu soustředit. Uděláš to pro mě?“

Alex se znovu usmál. *Jasně, tati. To víš, že udělám. Není problém. Opři se o mě.*

„Hodný kluk. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Jenom dělej dál to, co děláš. Ty jsi to nejlepší, co se mi v poslední době přihodilo. Miluju tě, kamaráde.“

Jak jsem však kráčet se svým synem, vrátilo se mi něco z pocitů té noci jako studená, vlhká mlha od řeky Anacostia. *Náhody, vzpomněl jsem si. Všechno to špatné, co se dělo kolem mé osoby v posledních dvou letech. Opravdu zlá série. Vražda Betsey Cavalierové. Génus. Upíří zabijáci.*

Potřeboval jsem hodit to na čas za hlavu, odpočinout si.

Když jsem pak dorazil na velitelství, čekal tam na mě vzkaz. Došlo k další upíří vraždě. Hra se však změnila, přešla do dalšího kola.

K téhle vraždě došlo k Charlestonu, v Jižní Karolíně.

Vrazi se vrátili na východní pobřeží.

Třetí část

Vražda na Jihu

Kapitola 42

V CHARLESTONU JSEM přistál něco před desátou dopoledne. O vraždě už se psalo velkými titulky na prvních stranách *Postu*, *Courieru* a také *USA Today*.

V jasných a sterilních prostorách letiště jsem cítil nejistotu. Kolemjdoucí cestující se nervózně rozhlíželi. Několik jich vypadalo, jako by se v noci moc nevyspali.

Někteří z nich měli určitě pocit, že když mohli záhadní vrazi udeřit v centru Charlestonu, mohlo by k tomu zrovna tak dojít v letištní hale nebo restauraci. Nikde už nebylo možné cítit se v bezpečí.

Pronajal jsem si na letišti auto a vyrazil do parku zvaného Colonial Lake v centru města. Muž a žena, kteří si tam byli zaběhat, byli zabiti kolem šesté ráno předchozího dne. Šlo o novomanžele, byli svoji teprve čtyři měsíce. Podobnost s vraždou v parku Golden Gate byla nepřehlédnutelná.

Nikdy jsem Charleston nenavštívil, i když jsem četl knihy, jejichž děj se tam odehrával. Brzy jsem objevil, jak úžasné je to město. Kdysi dávno se tam nashromáždilo obrovské bohatství, pocházející hlavně z bavlny, rýže a samozřejmě otroků, kteří byli přivázeni do charlestonekého přístavu a prodáváni na celý Jih. Bohatí plantážníci se často sjížděli v Charlestonu, kde se konaly slavné bály, koncerty a karnevaly. Mezi otroky prodané v tamním přístavu patřili i Nanini předci.

Našel jsem místo k zaparkování v Beaufain Street, kterou lemovaly krásné domy ve viktoriánském slohu. Spatřil jsem tam dokonce i několik anglických zahrad. Nebylo to místo, kde by mělo docházet ke strašidelným vraždám. Bylo příliš hezké, příliš idylické. Co tam vrahy přivedlo? Potrpěli si na krásu – nebo ji nenáviděli? Co nám chtěli každou novou vraždou sdělit? Jaké temné fantazie je hnaly kupředu?

Pokud Charleston ty vraždy vystrašily, v ulicích okolo Colonial Lake panovala čirá hrůza. Lidé si jeden druhého chladně a podezíravě měřili, nikde ani stopy po přátelském úsměvu, jižanské pohostinnosti.

Nechal jsem Kylovi vzkaz, že se setkáme u jezera, tvořícího srdce parku. Obklopovaly ho široké chodníky s lavičkami. Ještě před několika dny určitě skýtalo obraz klidu a bezpečí. Dnes bylo místo poblíž křižovatky Beaufain a Rutledge Street obeháno žlutou policejní páskou. Oblast obklíčila charlestoneká policie a všichni se rozhlíželi kolem sebe, jako by se vrazi měli každou chvíli vrátit.

Konečně jsem zahlédl Kyla, jak na mě čeká ve stínu velkého stromu, a zamířil k němu. Teplé ráno osvěžoval vánek od oceánu, přinášející pach soli a ryb. Kyle byl oblečen jako obvykle: šedý oblek, bílá košile a nepopsatelná modrá kravata. Dnes ještě víc než kdy jindy vypadal jako dramatik a herec Sam Shepard. Působil skoro stejně vystrašeně a vyčerpaně jako já. Tyhle vraždy byly moc i na něj.

„Takhle nějak to tady muselo vypadat včera ráno, ale bylo časněji, když na ten pár zaútočili,“ řekl jsem, jen co jsem došel ke Kylovi. „Nikdo nic neviděl? To se v takovéhle čtvrti nenašli žádní svědci? Alespoň to jsem si přečetl v policejní zprávě.“

Kyle si povzdechl. „Vlastně jednoho svědka máme. Muže přes osmdesát. Viděl z parku vybíhat dva muže. Zdálo se mu, že na jejich košilích vidí krev, ale myslel si, že se spletl. Pak našel ta těla.“

Rychle jsem ještě jednou přehlédl scénu kolem jezera. Slunce jasně zářilo a přinutilo mě zastínit si oči. Na stromech cvrlikali ptáci. Park byl podrobován důkladné prohlídce. „Zaútočili za denního světla. Zvláštní, na upíry,“ utrousil jsem.

Kyle vyvalil oči. „Snad nezačínáš věřit na upíry?“

„Myslím, že to jsou lidé, kteří se snaží žít jako upíři,“ vysvětlil jsem mu. „Vím, že někteří z nich věří, že upíři jsou. Dokonce i ti, kteří si na ně jen hrají, se občas mohou pochlubit ostrými zuby. Tesáky. Zatím jsem neviděl žádné, co by měnili podobu. V opačném případě by náš svědek viděl, jak odsud odlétá párek chlupatých netopýrů. To měl být vtip, Kyle. Co ještě ten svědek říká o těch mužích?“

„Moc toho nebylo. Tvrdí, že byli mladí, Alexi. Dvacet nebo třicet. Kráčeli rychle, ale nezdálo se, že by je znepokojilo, že je viděl. Je mu osmdesát šest, Alexi. Zdá se, že mu moc nesvědčí pozornost, kterou na sebe upoutal.“

„Kdokoliv jsou ti vrazi zač, jsou rozhodně odvážní. Nebo hloupí. Rád bych věděl, jestli to jsou ti samí parchanti, které jsme honili v Kalifornii a Nevadě.“

Kylova tvář se trochu rozjasnila. Měl pro mě novinu. „Moji lidé v Quantiku už zase pracovali přes noc. Našli více než deset nevyřešených případů ve městech na východním pobřeží, které by mohly mít spojitost s těmi ostatními.“

„V jakém časovém rozpětí k těm vraždám došlo?“ zeptal jsem se.

„To je na tom to nejzajímavější. Celé už se to možná táhne pěkně dlouho. Až dosud nikoho nenapadlo dát ty případy dohromady. K těm nejstarším vraždám došlo už před jedenácti lety.“

Kapitola 43

TOHO VEČERA JSME S KYLEM POVEČEŘELI V CHARLESTONU S JEDNOU

dobrou známost. Zařídil to vlastně Kyle včetně rezervace v restauraci Gril v North Tyron.

Kate McTiernanová se moc nezměnila od doby, kdy jsme se setkali díky Kasanovovu řádění v Durhamu a Chapel Hill v Severní Karolíně. Když vrah Casanova Kate unesl z jejího domu v Chapel Hill, považoval ji za nejkrásnější ženu na Jihu.

K tomu byla Kate také mimořádně chytrá. Byla z ní teď dětská lékařka, ale uvažovala o tom, že se stane chirurgem.

Když přistoupila k našemu stolu, byli jsme s Kylem zabráněni v rozhovoru. Dohadovali jsme se o dalším postupu ve vyšetřování.

„Zdravím, pánové.“ Katinu tvář rámovaly husté hnědé vlasy, delší, než jsem pamatoval. Její tmavomodré oči se krásně třpytily. Vypadala stále skvěle.

„Už toho nechte,“ řekla. „Vy dva moc pracujete. Dneska večer se trochu pobavíme.“

Pohled na ni nás oba zvedl ze židlí. Culili jsme se jako idioti. Mnoho jsme spolu prožili a přežili, aby mohlo dojít k téhle nepravděpodobné shodě okolností.

„Je to úžasná náhoda. Jsem zrovna tady ve městě na lékařské konferenci,“ vysvětlila Kate, když si přisedla k našemu stolu.

„Alex na náhody nevěří,“ poznamenal Kyle.

„No dobře. Tak jsme se tady zase sešli díky nějaké nadpřirozené intervenci,“ usmála se Kate.

„Máš skvělou náladu,“ řekl Kyle. Sám celý zářil.

„Hrozně ráda vás dva vidím. A kromě toho, příští rok na jaře se vdávám. Můj Thomas mě přede dvěma dny požádal o ruku.“

Kyle hledal slova gratulace a já zavolal číšníka a objednal na oslavu láhev šampaňského. Následujících několik minut nám Kate vyprávěla o Thomasovi, který vlastnil malé umělecké knihkupectví v Severní Karolíně a kromě toho také maloval skvělé krajinomalby.

„Jasně, nemůžu být objektivní, ale jsem také vybíravá ženská a on je opravdu dobrý. A hrozně milý. Jak se má Nana a děti? A co Louise, Kyle?“ ptala se. „Do toho, povězte mi všechno. Stýskalo se mi po vás.“

Ke konci večere jsme sdíleli její dobrou náladu všichni. Už dříve jsem si všiml, jak dokáže Kate rozveselit všechny kolem sebe –

dokonce i Kyla, který není nijak zvlášť společenský. Celou večeri z ní skoro nespustil oči.

Z restaurace jsme se vyhnuli kolem jedenácté.

„Vy dva musíte přijet na mou svatbu,“ zavelela Kate a dupla nohou. „Kyle vezme Louise a ty, Alexi, vezmeš novou lásku svého života. Slibujete?“

Museli jsme jí to slíbit. Nedala nám na vybranou. Pak jsme se dívali, jak kráčí ke svému autu, starému modrému volvu, kterým jezdila po návštěvách.

„Mám ji moc rád,“ musel jsem vyslovit to, co bylo naprosto zjevné.

„Jo, to já také,“ řekl Kyle, který sledoval Katino auto, dokud nezmizelo z dohledu. „Je to výjimečná dívka.“

Kapitola 44

KONEČNĚ SE NÁM PODAŘILO najít nějaké souvislosti. Doufali jsme, že brzy složíme celou tu upíří skládačku. Do odpoledne následujícího dne identifikovala FBI dvanáct měst na východním pobřeží, kde od roku 1989 došlo k vraždám, při kterých se na tělech obětí našly stopy po tesácích. Vypsal jsem si je na jednu kartičku a pak se na seznam zahleděl. Dala by se mezi těmi městy najít nějaká souvislost?

Attanta

Birmingham

Charteston

Chartotte

Chartottesvitte

Gainesville

Jacksonvitle

New Orleans

Orlando

Richmond

Savannah
Washington., D. C.

Problémem byla délka seznamu. Ještě znepokojivější však byl fakt, že k vraždám možná docházelo už déle než deset let.

Pak jsem vytvořil ještě delší seznam měst, kde došlo k útokům upíří povahy, které neměly za následek smrt. Pohled na tenhle seznam mě nijak nerozveselil. Začínalo to vypadat jako velice nepravděpodobné spiknutí.

New York City
Boston
Philadelphia
Pittsburgh
Virginia
Beach
White Plains
Newburgh
Trenton
Atlanta
Newark
Atlantic City
Tom's River
Baltimore
Princeton
Miami
Gainesville
Memphis
College Park
Chartottesville
Rochester
Buffalo
Albany

Oddělní násilných trestných činů v Quantiku pracovalo na těch vraždách jako o život. Kyle a já jsme si byli celkem jistí, že se objeví

ještě další města a časové rozmezí se protáhne nad původních jedenáct let.

V Atlantě, Gainesville, New Orleansu a Savannah k vraždám zřejmě docházelo ve dvou různých letech. Nejstarší tři případy byly hlášeny v Charlotte v Severní Karolíně – došlo k nim v roce 1989. Bylo dokonce možné, že v Charlotte to všechno začalo.

Ukončil jsem své vyšetřování v Charlestonu. Moc jsem toho nezjistil. Média zatím nevěděla o všech těch městech, kde došlo k podobným případům, a my to chtěli udržet pod pokličkou, jak dlouho to jen půjde.

Večer jsem navštívil Strašidelný zub, jediný klub v Charlestonu, kde se scházeli příznivci upírských tradic. Našel jsem tam skupinku mladých lidí, většinou pod dvacet. Někteří ještě chodili na střední školu. Promluvil jsem si s majitelem klubu a vyslechl některé návštěvníky. Byli rozhodně rozčilení a nespokojení, ale nikdo nevypadal jako vrah.

Postaral jsem se, abych byl příští odpoledne zpátky ve Washingtonu. Nana, Jannie, malý Alex a já jsme se v půl osmé vypravili na koncert Chlapeckého sboru.

Sbor zněl ještě lépe než obvykle. Damon vystoupil jako jeden ze sólistů.

„Vidíš, co přicházíš?“ neodpustila si Nana.

Kapitola 45

WILLIAMU A MICHAELOVI Se Jih líbil. Byl divoký a liberální, stejně jako oni. Hlavní ale bylo, že se přesně drželi svého rozvrhu.

Dorazili do Savannah v Georgii. William projel s dodávkou Oglethorpe Street a zastavil u slavného hřbitova Colonial Park. Pak jel dál do Abercornu, po Perry Street a přes náměstí Chippewa a Orleans.

Cestou poučoval Michaela: „Savannah bylo postaveno na svých mrtvých. Celý tenhle přístav vyrostl na hřbitovech.“ Vysvětlil mu také, že bylo za občanské války uchráněno před zkázou a teď patří mezi nejzachovalejší jižanská města.

Williamovi se to krásné město velice líbilo a byl rád, si právě tam musí vybrat svou další oběť. Bude to potěšení nakrmit se právě tam a zároveň tak splnit svůj úkol. Přestal sledovat jména ulic a nechal se unést památkami historického centra. Měšťanské domy z doby před občanskou válkou, kostely z devatenáctého století, ozdobné tepané mříže s řeckými motivy, záplava květin. Obdivoval slavné staré domy.

„Všechno je tu krásné a elegantní,“ řekl svému bratrovi. „Tady bych dokázal žít. Myslíš, že bychom se tady jednou mohli usadit? Líbilo by se ti tady?“

„Jsem utahanej. Co takhle usadit se co nejdřív?“ zareagoval Michael se smíchem. „Usadíme se a nakrmíme na tom nejlepším, co nám může Savannah nabídnout.“

William konečně zaparkoval v ulici nazvané West Bay a bratři vystoupili, aby si protáhli údy.

Jejich dodávku si přišly obhlédnout dvě dívky v tričkách Savanažské akademie umění a designu a ušřížených modrých džínsech. Měly dlouhé, dobře rostlé nohy, byly dohněda opálené a zdálo se, že si nedělají s ničím starosti.

„Můžeme tady dát krev?“ usmála se na ně menší z dívek. Vypadala tak na šestnáct, sedmnáct. Ve spodním rtu měla piercing a vlasy obarvené na červeno.

„Ty jseš ale roztomilý sousto,“ prohodil Michael, který se jí zahleděl do očí.

„Jsem všechno možný,“ opáčila a mrkla na kamarádku, „ale roztomilá rozhodně ne. Co ty na to, Carlo?“ Druhá dívka přikývla.

William si je obě prohlédl a pomyslel si, že v Savannah by mohli pořídít lépe. Ty dvě pubertáčky nebyly jeho a Michaela hodny.

„Máme zrovna zavřeno. Je mi líto.“ Zdvořile se na ně usmál. „Možná o něco později. Co kdybyste se sem vrátily večer? Co vy na to?“

„Nemusíš nás hnedka zkoušet sbalit. Jenom jsme si chtěly popovídat,“ odsekla menší z dívek.

William si líně prohrábl rukou své dlouhé blond vlasy. Nepřestal se usmívat. „Jasně, já vím. To já taky. Co je špatnýho povídat si s krasavicema, jako jste vy dvě. Jak jsem řekl, možná se ještě večer uvidíme. A pak vám samozřejmě krev odebereme.“

William a Michael se rozhodli projít se po nábřeží řeky Savannah. Skoro si nevšimli nákladních lodí a remorkérů na její hladině ani pestře vyzdobeného kolesového parníku *Savannah River Queen*, ba dokonce ani „Mávající dívky“, vysoké bronzové sochy děvčete, smutně mávajícího odplouvajícím námořníkům. Mnohem víc je zajímali muži a ženy, které potkávali na nábřeží. Hledali kořist, přestože věděli, že by bylo nebezpečné udeřit za denního světla. Bleší trh a různí místní umělci přitahovali pozornost mnoha lidí – několika vojáků, ale hlavně žen, z nichž některé byly velmi pohledné.

„Hrozně rád bych se do někoho zakousl,“ promluvil nakonec William. „Třeba hned tady na tomhle zatraceně fešáckým nábřeží.“

„Tenhle by ušel,“ řekl Michael a ukázal na štíhlého muže v černém tričku a modrých džínsových kraťasech.

„A nebo aspoň sváču. Co tamhleto rozkošný mrně na pískovišti? Ňam. Mnohem lepší než ta nasládlá vůně, co tady visí ve vzduchu.“

William měl rád bratrův smysl pro humor. „To jsou pralinky, co cítíš. Slyšel jsem, že tady dělají taky moc dobrý grilovaný maso. Hodně kořeněný,“ řekl.

„Nestojím o žádný tuhý vepřový nebo hovězí,“ nakrčil Michale nos.

„Tak jo,“ nechal se konečně obměkčit William, „možná bychom mohli něco zakousnout. Na co bys tady měl chuť? Vyber si.“

Michael ukázal na svou volbu.

„Skvělý,“ zašeptal William.

Kapitola 46

TOHLE BYLO MOC ŠPATNÉ. Došlo k další strašlivé vraždě na upíří způsob – v Savannah. Kyle a já jsme spěchali do Georgie v nablýskaném černém vrtulníku Bell Jet, na který by byl pyšný i Darth Vader. Kyle nedokázal předat ten případ někomu jinému. A trval na tom, že mě potřebuje.

Už ze vzduchu na mě přístavní město udělalo dojem svými vznešenými starými sídly, malebnými nákupními centry a zátočinami řeky Savannah, která se mezi nazlátlými plochami bažin klikatila k Atlantiku. Proč docházelo k útokům v tak zalidněných, atraktivních lokalitách? Proč zrovna v tomhle městě?

Byl v tom nějaký záměr, který nám až dosud unikal. Vrazi museli mít nějaký konkrétní plán. Ale jaký, proboha?

Sedan FBI už na nás čekal a odvezl nás ke katedrále svatého Jana Baptisty. Kostel stál v East Harris, v historické čtvrti. Mezi domy postavenými před občanskou válkou stála policejní auta.

„Na všech silnicích kolem Savannah jsou blokády,“ vysvětlil mi Kyle, když jsme se prodírali dopravní zácpou u kostela. „Tohle je ta nejpodivnější a nejodpornější věc, která se tady přihodila od té knihy Johna Berendta. Nebo spíš té vraždy, která ji inspirovala. Ale mělo by to sem přilákat víc turistů, co říkáš? Třeba chtějí ti upíří pozvednout místní turistický ruch.“

„Neřekl bych, že místní lidé zvlášť stáli o tenhle druh turistiky,“ odpověděl jsem. „Co se to sakra děje, Kyle? Ti vrazi pracují přímo nám před nosem. Něco nám tím chtějí sdělit. Vraždí v krásných městech. Likvidují své oběti ve veřejných parcích, v luxusních hotelích, a teď dokonce v katedrále. Chtějí se nechat chytit? Nebo si myslí, že jsou *nepolapitelní*?“

Kyle pohlédl na kostel tyčící se před námi. „Možná je v tom od každého něco. Ale souhlasím s tebou. Z nějakého důvodu, kterému nemohu přijít na kloub, jsou hrozně lehkomyšní. Proto jsi tady ty. Jsi psychiatr. Měl bys odhalit, co se těm šilencům děje v hlavách.“

Pořád jsem se nemohl zbavit dojmu, že se vrazi chtějí nechat chytit. *Proč si přejí, abychom je dopadli?*

Kapitola 47

KYLE A JÁ JSME VYSTOUPILI ze sedanu a spěchali ke katedrále svatého Jana Baptisty Zlatý nápis nade dveřmi hlásal: „Jedna víra, jedna rodina.“

Dvě věže kostela se tyčily vysoko nad Savannah. Byl vystavěn ve slohu francouzské gotiky: smělé klenby, jemné ornamenty, krásné vitráže a oltář z italského mramoru. Snažil jsem se vstřebat všechno, co jsem viděl. Ale zatím mě nic nenapadlo.

Vražda byla objevena ani ne před dvěma hodinami. Kyle a já jsme byli ve vzduchu jen pár minut poté, co jsme se o ní dozvěděli od savannažské policie. Byla toho už také plná televize.

Do nosu mi vnikla sladká vůně kadidla. Skoro jsem viděl obět vstupovat do katedrály. Povzdechl jsem a udělalo se mi trochu špatně od žaludku. Identitu jednadvacetiletého mrtvého jsem znal z prvních hlášení: student kunsthistorie na Georgijské univerzitě jménem Stephen Fentom. Vrazi mu nechali peněženku a peníze. Nic neukradli – kromě jeho košile.

Katedrála byla rozlehlá a dokázala pojmout alespoň tisíc věřících. Světlo procházející vykládanými okny vytvářelo na podlaze vzorce barevných skvrn. Už zdálky jsem viděl, že má obět roztržené hrdlo. Polonahé tělo bylo opálené a svalnaté, stejně jako v ostatních případech. Leželo před třináctým zastavením křížové cesty. Podlaha byla potřísněná krví, ale v těle jí moc nezbyvalo.

Vypili krev tady v katedrále? Mělo jít o znesvěcení? Je zde nějaká souvislost s křížovou cestou?

Kyle a já jsme přistoupili k Stephenu Fentonovi. V chrámové lodi už byl rozložen vak na tělo. Kolem postávali technici savannažského policejního oddělení. Byli celí netrpěliví, chtěli si udělat svou práci a vypadnout odtamtud. My jsme je jen zdržovali. Na těle pracoval místní policejní lékař.

Nad mrtvým jsme se s Kylem sklonili společně. Natáhl jsem si pár

gumových rukavic. Kyle je skoro nikdy nepoužíval. Jen velmi zřídka se dotýkal důkazních materiálů na místě činu. Často mě napadlo, proč asi. Instinkty však měl dobré.

Pokud jsme však oba byli tak dobří, proč jsme ještě neměli žádné stopy vedoucí k vrahům? Tahle otázka se mi vnucovala čím dál víc s každou další obětí.

„Jsou tak strašně impulzivní,“ prohodil jsem směrem ke Kylovi. „Řekl bych, že jim bude oběma pod třicet. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby jim teprve táhlo na dvacet.“

„To zní pravděpodobně. Zdá se, že vůbec neznají strach,“ promluvil Kyle potichu s očima upřenýma na studentovo tělo. „Je to, jako když uteče z klece divoké zvíře. Jako ten tygr. Nejdřív v Kalifornii a teď tady na východním pobřeží. Problém je v tom, že nevíme přesně, jak daleko do minulosti tyhle vraždy sahají, kolik vrahů je v nich zapleteno nebo jestli k nějakým došlo i mimo Spojené státy.“

„To jsou tři otázky, na které nemáme odpovědi. Pátrají tví agenti pořád v upířích klubech? A na internetu? Někdo přece musí něco vědět.“

„Jestli někdo něco ví, nechává si to pro sebe. Na tomhle případu dělá ve dne v noci na tři sta agentů, Alexi. Tohle tempo už dlouho neudržíme.“

Zvedl jsem zrak k dřevěnému zastavení křížové cesty. Zobrazovalo Ježíše snímaného z kříže a pokládaného do náručí jeho matky. Trnová koruna. Ukřížování. Krev Přemýšlel jsem, jestli právě krev je tou spojitostí. Nebo věčný život? V Santa Barbaře se Peter Westin zmínil o tom, že někteří upíři jsou duchovně založení. Byla tohle rituální vražda, nebo šlo jen o náhodu? Měl bych si znovu promluvit s Peterem Westinem? Zdálo se, že toho o upírech ví víc než kdokoliv, s kým jsem se dosud setkal.

Oběť měla na sobě khaki kalhoty a nové tenisky Reebok. Prozkoumal jsem ránu na jeho krku. Měl také kousance na levém rameni a horní části hrudníku. Jeden nebo oba vrazi byli zřejmě rozzuření.

„Proč odnesli jeho košili?“ zeptal se Kyle. „Stejně jako v Marin.“

„Možná proto, že byla nasáklá krví,“ odpověděl jsem, aniž bych zvedl oči od studentových ran. „Tohle jsou rozhodně stopy po

lidských zubech. Ale útočili jako zvířata. Tygr tu slouží jako vzor, symbol, představuje něco důležitého. Ale co?“

Kylovi zazvonil v kapse mobil a on ho okamžitě zvedl k uchu. Neubráníl jsem se vzpomínce na Génia a to, jak mi neustále volá. Kyle asi dvacet vteřin soustředěně naslouchal.

Pak se obrátil ke mně. „Jedeme okamžitě do Charlotte. Došlo k další vraždě, Alexi. Udeřili znovu. Jsou už v Severní Karolíně.“

„K čertu s nimi! O co jim sakra jde?“

Kyle a já jsme se rozběhli ven z katedrály, jako by nás někdo honil.

Kapitola 48

VŽDYCKY JEDNOU ZA ČAS je spáchána vražda nebo série vražd, které nás vyděsí a upoutají pozornost veřejnosti. Jako příklady by mohlo posloužit řádění Jeffreyho Dahmera v Milwauke, vražda Gianniho Verasace a následné zabití Andrewa Philipa Cunanana nebo skutky Rusa Andreje Čikatyla. Teď se zraky veřejnosti upřely na krveprolití na obou pobřežích Spojených států.

Bylo štěstí, že jsme měli k dispozici vrtulník, který nás mohl okamžitě dopravit ze Savannah do Charlotte. Ještě ze vzduchu se Kyle spojil se svými lidmi, kteří obklíčili polorozpadlou farmu asi dvacet kilometrů od Charlotte. Ještě nikdy jsem neviděl Kyla tak vzrušeného a zažraného do nějakého případu.

„Zdá se, že se nám podařil průlom,“ řekl mi. „Z toho domu neproklouzne ani myš, dokud se tam nedostaneme. Snad se na nás konečně usmálo štěstí.“

„Uvidíme,“ krotl jsem ho. „Nejsem si tak jistý, že jde o ty samé lidi.“ Přestal jsem vytvářet další hypotézy o vražích. Proč Charlotte?

Tohle je čtvrtý útok ve stejném městě. Točí se snad všechno kolem Charlotte? Proč?

Kyle přijímal hlášení od svých agentů na místě a sděloval mi důležité podrobnosti. „Včera v noci ubil někdo ve spánku k smrti rodiče sedmnáctiletého chlapce z Charlotte. Na místě činu bylo nalezeno tesařské kladivo. Na tělech byly rány po zubech. Vypadá to, že na ty dva zaútočilo nějaké velké zvíře nebo člověk s kovovými tesáky.“ Kyle se nedůvěřivě ušklíbl. Pořád ještě na upíry moc nevěřil.

„Ten kluk pak uprchl na opuštěnou farmu u řeky Loblolly kus od Charlotte. Podle toho, co zatím víme, se v tom domě scházejí hlavně pubertáči. Některým není ani patnáct. Nic se nebude podnikat, dokud tam nedorazíme. Věk těch dětí mi dělá starosti.“

O deset minut později jsme přistáli na rozlehlé louce plné květin. Byli jsme ani ne pět kilometrů od domu, kde se možná skrýval vrah. Připadal jsem si jak na honu na Bonnii a Clyda. Než jsme se dostali do hustého lesa, obklopujícího dům, bylo po páté hodině. Brzy se mělo setmít.

Dům byla jednopatrová dřevěná stavba porostlá psím vínem a myrrou. Půdu v lese, kde jsme se ukryli, pokrývaly borové šišky a hikorové ořechy. Všechno kolem mi připomínalo mé dětství na Jihu. Nijak zvlášť šťastné nebylo. Otec a matka zemřeli dřív, než se mohli dožít čtyřicítky. Moje terapeutka má teorii, že se obávám brzké smrti, protože moji rodiče zemřeli tak mladí. Génus s ní podle všeho její teorii sdílí a možná se ji brzy pokusí přeměnit ve skutečnost.

Střecha starého domu byla příkrá a na dvou místech v ní byla prorážena okna na půdu. Prkenné obklady zdí natřené odlupující se bílou barvou se zdály být v docela dobrém stavu, ale na střeše chyběla na mnoha místech krytina. Strašidelné, depresivní místo.

FBI dělalo velké starosti, že většinu těch uvnitř domu nebylo ještě dvacet. Nevěděli, kdo ti mladiství jsou a jestli už měli něco do činění s policií. S těmi vraždami je nespojovaly žádné známé důkazy. Bylo rozhodnuto, že zůstaneme až do večera na číhané, abychom zjistili, jestli z domu někdo neodejde nebo se do něj nepokusí vstoupit. Pak tam vtrhneme. Situace byla velmi citlivá, a pokud by byl někdo zraněn nebo zabit, následky by byly nedožrnné.

Navzdory všem těm mladým lidem, kteří měli v domě být, působila

polorozpadlá budova i les kolem ní velmi poklidným dojmem. Nebyl slyšet žádný smích ani hudba. V oknech blikala slabá světla.

Začínal jsem se obávat, že vrah už je pryč, že jsme přišli příliš pozdě.

Kapitola 49

NĚKDO MI ŠEPTAL Zblízka do ucha – byl to Kyle.

„Jdeme na to, Alexi. Je čas to na ně rozbalit.“

Ve čtyři ráno vydal rozkaz vtrhnout do domu. Kyle měl velení nad celou operací. Podléhali mu i příslušníci místní policie.

Připojil jsem se ke skupině agentů, oblečených v modrých větrovkách. Neměli jsme z téhle razie nijak dobrý pocit. Potichu jsme se přiblížili ke kraji borového lesa asi pětasedmdesát metrů od domu. Dva ostřelovači, kteří se zakopali asi třicet metrů od domu, hlásili vysílačkami, že je uvnitř stále ticho. Podezřelé ticho?

„Jsou tam hlavně děti,“ připomněl nám Kyle. „Ale dbejte především na vlastní bezpečnost.“

Doplazili jsem se k ostřelovačům a pak vrazili třemi vchody do domu.

Kyle a já jsme vnikli dovnitř předním vchodem, ostatní z boku a zezadu. Vybuchlo několik poplašných granátů. V přízemí se ozvaly vysoko položené výkřiky. Děti. Zatím žádné výstřely.

Byla to zmatená scéna. Všude opilé a zfetované děti, většinou ve spodním prádle nebo nahé. V přízemí spalo nejméně dvacet mladistvých. Nebyla tam elektřina, jen svíčky. Všude páchla moč, marihuana, plíseň, laciné víno a vosk.

Malá chodba přecházela ve velkou místnost. Děti spaly na matracích nebo jen na dřevěné podlaze. Teď byly vzhůru a vztekly pokřikovaly. „Zkurvený poldové! Jděte do prdele!“

Další našli agenti v prvním patře. Došlo na pěsti, ale stále žádná střelba. Nikdo zatím nebyl vážně zraněn. Hubený kluk zaječel a vrhl se na mě. Zdálo se, že se vůbec nebojí. Oči měl krvavě rudé díky zabarveným kontaktním čočkám. Vrčel a od úst mu šla pěna. Sevěl jsem mu hlavu zápasnickým chvatem, nasadil mu pouta a doporučil, ať se uklidní, než si ublíží. Nezdálo se mi, že by vážil víc než pětasedesát kilo, ale byl silnější, než vypadal.

Agent kousek ode mě neměl takové štěstí – statná rusovláska ho kousla do tváře, když se ji pokusil zatknout. Pak ho dívka kousla do ramene. Agent zařval a snažil se ji setřást. Držela se ho jako pes kosti.

Odrhl jsem ji od něj a spoutal jí ruce za zády. Na sobě měla černé tričko s nápisem „Vyser si voko“. Po celém těle měla vytetované hady a lebky. Ječela mi do obličeje: „Ste banda sráčů! Vy zmrdi!“

„Ten, koho hledáme, je ve sklepe! Ten vrah!“ křikl na mě Kyle. „Irwin Snyder.“ Následoval jsem ho přes rozbitou kuchyni dozadu k padacím dveřím, vedoucím do sklepa.

Pistole jsme drželi v rukou. Vzhledem ke krutosti a náhlosti útoku Irwina Snydera se nikomu do sklepa nechtělo. Trhnutím jsem dveře otevřel a vstoupili jsme dovnitř.

Kyle, dva další agenti a já jsme scházeli po příkrých dřevěných schodech.

Bylo tam ticho a tma. Jeden z agentů svítil kolem sebe baterkou.

Pak jsme spatřili vraha. A on uviděl nás.

Kapitola 50

VE VZDÁLENÉM KOUTĚ Sklepa Se krčil dobře stavěný mladík v ocvočkové kožené vestě a černých džínsech. Čekal na nás. V ruce držel páčidlo. Vyskočil, začal jím mávat kolem sebe a vrčel. Musel to být Irwin Snyder, chlapec, který zabil své rodiče. Byl hrozně mladý,

teprve sedmnáct. Co mu to vlezlo do hlavy?

Z úst mu vyčuhovaly zlaté tesáky. Kontaktní čočky mu zbarvovaly oči na rudo. Z nosu a obočí mu visela spousta zlatých a stříbrných kroužků. Byl svalnatý a měřil přes metr osmdesát. Předtím, než náhle nechal školy, byl hvězdou fotbalového týmu.

Snyder na nás nepřestával vrčet. Stál v bahnité kaluži, kterou nejspíš vůbec nevnímal. Oči se mu blýskaly a zdálo se, že se mu propadají do lebky.

„Zpátky!“ zařval. „Ani nevíte, do jakýho průseru ste se dostali. Táhněte do prdele! Vypadněte z našeho baráku!“

Stále mával těžkým, rezavým pácidlem. Zastavili jsme se. Chtěl jsem si poslechnout, co má na srdci.

„V jakém průseru to jsme?“ zeptal jsem se Snydera.

„*Já vim, kdo seš,*“ křikl a plivl skoro přes celou místnost. Byl nepřičetný vzteky a zřejmě i pořádně zfetovaný.

„A kdo jsem?“ zeptal jsem se ho. Jak to mohl vědět?

„Seš ten zmrld Cross,“ řekl a vycenil tesáky v šíleném úsměšku. Jeho odpověď mnou otřásla. „A ty vostatní sou sráči vod FBI! Všichni chcípnete, parchanti!“

„Proč jsi zabil své rodiče?“ zeptal se Kyle ze svého místa na schodech.

„Abych je vosvobodil,“ ušklíbl se Snyder. „Teď svou svobodný jako ptáček na nebi.“

„Nevěřím ti,“ řekl jsem. „Kecáš.“

Znovu zavrčel jako vzteklý pes. „Seš chytřejší, než vypadáš, Crossi.“

„Proč jsi použil kovové zuby, když jsi je pokousal? Co má znamenat ten tygr, Irwine?“ vychrtil jsem na něj další dvě otázky.

„Už to víš, jinak by ses neptal,“ opáčil a prohnal se zasmál. Jeho pravé zuby byly žluté a skvrnité od nikotinu. Černé džínsy měl špinavé a na kožené vestě mu chyběly cvoky. Sklep strašně páchl, jako zkaženým masem. Co se tam dole asi odehrávalo? Skoro jsem to nechtěl vědět.

„Proč jsi zabil otce a matku?“ zeptal jsem se znovu.

„Zabil jsem je, abych vosvobodil sebe,“ vyštkl. „Voddělal sem je, protože poslouchám Tygra.“

„Kdo je ten Tygr? Co to má znamenat?“

Škodolibě se na nás šklebil. „Jó, to brzo uvidíte. A budete litovat.“

Zahodil páčidlo, sáhl do kapsy kalhot a já po něm skočil. Irwin Snyder držel v pravé ruce vystřelovací dýku. Bodl po mně a já uskočil.

Nebyl dost rychlý a čepel mě jen řízla do ruky. Pekelně to pálilo. Snyder vítězně zařval. Skočil po mně znovu.

Podářilo se mi vypáčit mu dýku z ruky, ale kousl mě do pravého ramene. Šel mi po krku! Ted' už na něm visel i Kyle a ostatní.

„K čertu!“ vykřikl jsem bolestí. Udeřil jsem ho do tváře. Kousl mě znovu. Tentokrát do hřbetu ruky. *Sakra, to bolelo!*

Agenti FBI se ho snažili zneškodnit, zatímco na nás chrlil nadávky a kletby. Měli strach, že je pokouše. „Ted' seš jeden z nás!“ zajechel na mě. „Jeden z nás.“

Ted' se můžeš setkat s Tygrem,“ hulákal a smál se.

Kapitola 51

HLAVA MI TŘEŠTILA, ale strávil jsem následující čtyři hodiny výslechem Snydera v holé, bíle vymalované klaustrofobické místnosti ve věznici v Charlotte. První hodiny jsme ho vyslýchali s Kylem společně, ale k ničemu to nevedlo. Musel jsem Kyla požádat, aby odešel. Snyder byl v poutech, proto jsem se nemusel obávat zůstat s ním sám. Rád bych věděl, jak se asi cítí.

V paži a ruce mi začínalo cukat, ale tohle bylo mnohem důležitější než má zranění. Irwin Synder věděl, že přijedu do Charlotte. Jak se to dozvěděl? Co ještě věděl? Co spojovalo nezletilého vraha z Charlotte s celým tím zmatkem?

Snyder byl bledý a vypadal nezdravě. Ježatá bradka a kotlety jeho vzhledu moc nepřispěly. Jeho temné oči však byly živé a dostatečně inteligentní.

Pak si položil hlavu na umakartovou desku stolu a já mu ji zvedl za vlasy. Dobrou minutu mě proklínal. Nakonec prohlásil, že chce právníka.

„Bolí to, co?“ řekl jsem. „Tohle už nedělej. Drž hlavu pěkně nahoře. Ted' není čas na spaní.“

Ukázal mi prostředník a znovu položil hlavu na stůl. Věděl jsem, že mu tohle chování léta procházelo ve škole a doma. Ale tady a u mě mu neprojde.

Znovu jsem ho popadl za umaštěné černé vlasy a trhnutím mu hlavu zvedl. „Ty asi nerozumíš anglicky. Chladnokrevně jsi zavraždil své rodiče. Jsi vrah!“

„*Právnicka!*“ zaječel. „*Právnicka! Právnicka!* Mučej mě tady! Mlátí mě policajt! *Právnicka! Právnicka! Chci svého právníka!*“

Volnou rukou jsem ho chytil za bradu. Plivl mi na ruku. Ignoroval jsem to.

„Ted' mě poslouchej,“ řekl jsem. „Poslouchej! Všichni z tohoto baráku jsou na stanici ve městě. Jseš tady se mnou sám. Nikdo tě neuslyší. A nikdo tě nemlátí. Ale promluvíš, to ti garantuju.“

Znovu jsem mu trhl za vlasy – tak silně, jak to jen šlo, aniž bych mu je vyrval. Snyder zakňučel, ale já věděl, že jsem mu nijak neublížil.

„Zabil jsi otce a matku kladivem. Mě jsi dvakrát kousl. A hnusně smrdíš. Jsi mi odporný, ale stejně si spolu promluvíme.“

„Radši by se ti na kousance měl někdo kouknout,“ ušklíbl se. „Varoval jsem tě.“

Pořád hrál drsňáka, ale když jsem ho znovu chytil za vlasy, vyděšeně vykulil oči.

„Jak jsi věděl, že přijedu do Charlotte? Jak to, že znáš moje jméno? Mluv!“

„Zeptej se Tygra, až se vy dva setkáte. Stane se to dřív, než si myslíš.“

Kapitola 52

BRZY SE UKÁZALO, že Irwin Snyder ty předchozí vraždy spáchat nemohl. Mimo Severní Karolínu se podíval jen jednou nebo dvakrát za život. Většinu kontaktů s vnějším světem měl přes Internet. A kromě toho byl samozřejmě moc mladý, aby mohl mít něco společného s jedenáct let starými vraždami.

Ten sedmnáctiletý mladík ale zavraždil své rodiče. Neprojevoval žádnou lítost. *Tygr mu přikázal, aby to udělal.* To bylo vše, co jsem z něj dostal. Odmítal mi prozradit, jak navázal kontakt s osobou nebo skupinou, která na něj měla takový vliv.

Zatímco jsem vyslýchal Snydera a ostatní, rameno a ruka mě začaly svrbět a pak bolet. Rány samy o sobě byly malé a trochu krvácely. Na rameni pronikly zuby hlouběji, dostaly se i přes bundu a zanechaly viditelné stopy, které jsem si nechal na stanici vyfotografovat.

Neobtěžoval jsem se zajít v Charlotte na pohotovost. Měl jsem moc práce. Rány mě však bolely čím dál tím víc. Časně ráno už mi dělalo problémy sevřít ruku v pěst. Pochyboval jsem, že bych dokázal stisknout spoušť pistole. *Ted' jsi jeden z nás,* řekl mi Irwin Snyder.

Přemýšlel jsem, jaké skupiny, buňky nebo kultu byl Snyder příslušníkem. Kde byl ten Tygr? Byla to jedna osoba? Zúčastnil jsem se porady FBI a charlottske policie, která trvala až do osmi večer. Jejím závěrem bylo, že jsme stále na hony vzdálení vyřešení případu. FBI prohledávala Internet a hledala všechny odkazy na Tygra nebo jakéhokoliv tygra – zvíře.

Pozdě večer jsem nasedl na letadlo do Washingtonu, kde se mi podařilo usnout. Krátký spánek mi však zdaleka nestačil. Pár minut poté, co jsem dorazil domů, mi zazvonil telefon. *Co zas kdo sakra chce?*

„Tak už jste doma, doktore Crossi. To je dobře. Vítejte, vítejte. Stýskalo se mi po vás. Jak jste se měl v Charlotte?“

Položil jsem telefonní sluchátko a vyběhl ven do noci. Nikoho jsem neviděl, v Páté ulici se nic nepohnulo, to však neznamenal, že nemohl náš dům sledovat. Jak jinak by věděl, že už jsem doma?

Vyběhl jsem do ulice a zahleděl se do temnoty. Někdo tam určitě byl a hlídal každý můj krok.

„Už jsem doma,“ křikl jsem. „Pojď si pro mě. Rozdáme si to! Tady jsem, ty parchante!“ Nikdo však neodpověděl.

Pak jsem za sebou zaslechl kroky. Otočil jsem se na Génia.

„Alexi, co to tady děláš? Kdy jsi přijel domů? S kým to mluvíš?“

Byla to Nana. Vyděšeně se na mě dívala a zdála se být ještě menší a drobnější než obvykle. Došla až ke mně a objala mě.

Kapitola 53

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem se cítil mizerně jako už dlouho ne. Rány jsem měl rudé, rozpálené a cukalo mi v nich. Z kousnutí na hřbetu ruky mi vytékal ošklivý hnis a paže mi opuchla na dvojnásobek obvyklé velikosti. Nevypadalo to dobře. Nemoc byla to poslední, co jsem mohl potřebovat.

Dojel jsem na pohotovost Nemocnice u svatého Antonína, kde jsem zjistil, že mám horečku. Naměřili mi třicet devět čtyři.

Doktor, který mě na pohotovosti vyšetřoval, byl vysoký Pákistánec jménem Praha. Řekl mi, že zánět byl nejspíš způsoben stafylokokem, bakterií, která se často vyskytuje v ústech.

„Jak jste k těm kousancům přišel?“ chtěl vědět. Obával jsem se, že ho má odpověď neuspokojí, ale nechtěl jsem si vymýšlet. „Zatýkal jsem upíra,“ řekl jsem.

„Tak vážně, detektive Crossi. Jak jste přišel k těm kousancům?“ zeptal se mě znovu. „Nejsem tady pro legraci a potřebuji to vědět.“

„Nedělám si legraci. Jsem členem týmu vyšetřujícího upíří vraždy. Pokousal mě muž s tesáky.“

„Tak dobře, detektive. Když myslíte.“

Na pohotovosti mi vzali krev na testy a udělali výtěry z ran. Řekl jsem doktoru Prahaovi, že budu potřebovat kopii lékařské zprávy. Nechtěli mi ji dát, ale nakonec souhlasili, že ji odfaxují do Quantika.

Poslali mě domů s receptem na lék zvaný Keflex. Nemocnou ruku jsem měl držet nahoře a každé čtyři hodiny si vyměňovat obvazy.

Když jsem se dostal domů, bylo mi už tak špatně, že jsem nemohl dělat nic jiného než ležet a poslouchat rádio. Nana a děti se seběhly kolem mě. Udělalo se mi zle od žaludku; nemohl jsem jíst. Nemohl jsem spát a soustředit se na cokoli jiného než na palčivou bolest v ruce a rameni. Na několik hodin jsem upadl do deliria.

Ted' jsi jedním z nás.

Konečně se mi podařilo usnout, ale kolem jedné v noci jsem se probudil. Bylo mi ještě hůř. Měl jsem strach, že zazvoní telefon a bude to Génus.

Někdo byl se mnou v pokoji.

Oddechl jsem si, když jsem poznal, kdo to je.

V křesle u mé postele seděla Jannie a dávala na mě pozor.

„Takhle jsi u mě seděl, když jsem byla vloni nemocná,“ vysvětlila mi. „Ted' spi, tati. Odpočiň si. A ne aby ses mi tady proměnil v upíra.“

Nepodařilo se mi Jannii odpovědět. Nedostal jsem ze sebe ani slovo. Znovu jsem upadl do horečnatého spánku.

Kapitola 54

Tohle by nikdo nečekal a to na tom bylo to nejlepší. Znamenalo to konec Alexe Crosse.

Čas se navršil. Možná už bylo trochu pozdě. Cross bude muset zemřít.

Génus byl uvnitř Crossova domu a byl to přesně tak vzrušující zážitek, jak předpokládal. Nikdy si nepřipadal mocnější, než když stál něco po třetí hodině ranní v temném obývacím pokoji. Vyhrál souboj a Cross byl poražen. Zítra bude celý Washington oplakávat jeho smrt.

Mohl udělat cokoli – co bude tedy to první?

Napadlo ho posadit se a všechno si promyslet. Kam by si měl sednout? Samozřejmě na Crossovu lavičku u piána. Crossovo oblíbené místo pro odpočinek a únik, místo, kde si ten hnusný, sentimentální parchant hrával se svými dětmi.

Génus byl v pokušení něco zahrát, třeba nějaký kousek od Gershwinu, aby Crossovi ukázal, že má nadvládu i nad jeho piánem.

Chtěl ohlásit svůj příchod nějakým dramatickým způsobem. Úžasná, skvělá noc. Kéž by nikdy neskončila.

Co však byl naprostý vrchol všeho, co mohl udělat? Tohle musela být noc, na kterou nikdy nezapomene, něco, co si bude do smrti vychutnávat. Suvenýr, který bude mít mimořádnou hodnotu jen pro něj.

Existovaly dva trojúhelníky, které vyjadřovaly jeho složitý vztah k Alexu Crossovi, a on si je vybavil, jak tam seděl na verandě a čekal, až přijde jeho čas. Usmíval se při tom jako blázen. Byl ve svém živlu a tak, tak šťastný.

ON

LÁSKA

Villain
(jeho bratr)

Otec
(Alex)

ON

LÁSKA

Alexovy ženy
(babička, přítelkyně)

Je ho bratr
(Alex)

Byl to dobrý psychologický model, stručný, výstižný a jasný. Vysvětloval všechno, co se mělo toho večera stát. I doktor Cross by ho schválil. Byl to perfektní trojúhelník dysfunkční rodiny.

Možná ho Crossovi vysvětlí těsně před tím, než ho zavraždí. Natáhl si gumové rukavice a plastové chrániče na boty. Zkontroloval pistoli. Všechno bylo dané. Pak vyšel nahoru – Volající, Génus, Svengali, Moriarty.

Znal Crossův dům velmi dobře. Nepotřeboval ani světlo. Nedělal žádný zbytečný hluk. Žádné chyby. Žádné stopy pro místní policii a FBI.

Jaká skvělá smrt pro Crosse a jeho rodinu. Bravurní kousek. Když

stoupal do schodů, opakoval si v duchu „zabíjecí pořádek“. Ano, byl si jím jistý.

Malý Alex

Jannie

Damon

Nana

Cross

Došel na konec chodby v prvním patře, zastavil se a naslouchal, než otevřel dveře ložnice. Ticho. Pomalu strčil do dveří.

Co to má znamenat? Překvapení? Proboha!

Neměl překvapení rád. Měl rád přesnost a pořádek. Měl rád všechno pod naprostou kontrolou.

U Crossovy postele seděla jeho dcera Jannie a tvrdě spala. Dohlížela na svého otce, dávala pozor, aby se mu nic nestalo.

Chvilí se na Crosse a jeho dceru díval, možná půl druhé minuty. V pokoji svítila malá noční lampička.

Na Crossově ruce a rameni byly silné obvazy. Potil se ve spánku. Byl zraněný, nemocný, nebyl sám sebou. Nedůstojný protivník. Vrah si povzdechl. Pocítil takové zklamání, takový smutek a zoufalství.

Ne, ne, ne! Všechno bylo špatně. Takhle by to dál nešlo.

Pomalu zavřel dveře pokoje a pak rychle vyšel po vlastních stopách ze spícího Crossova domu. Nikdo se nedozví, že tam byl. Dokonce ani sám velký detektiv o tom nebude mít ani tušení.

Jako obvykle o něm nikdo nic nevěděl. Nikdo ho z ničeho nepodezíral.

Byl přece *Génius*.

Kapitola 55

ZA NOC JSEM SE několikrát probudil. Jednou se mi zdálo, že je někdo v domě. Nemohl jsem s tím však nic dělat.

Když jsem se pak probudil znovu po čtrnácti hodinách v posteli, cítil jsem se už lépe. Mohl jsem myslet skoro stejně jasně jako předtím. Únava mě však ještě neopustila. Všechny klouby mě bolely a viděl jsem rozmazaně. V domě potichu hrála hudba. Erykah Badu, má oblíbená.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Kdo tam? Dále!“ zavolal jsem.

Dveře otevřela Jannie. Držela červený plastový podnos se snídaní skládající se z míchaných vajec, kukuřičných vloček s horkým mlékem, pomerančového džusu a hrnku kávy. Usmívala se a bylo vidět, že je na sebe pyšná. *Hodná holčička*. Dokáže být takový drahoušek – když chce.

„Nevím, jestli už můžeš jíst, tati. Ale pro jistotu jsem ti přinesla něco k snídani.“

„Díky, holčičko. Už je mi trochu líp,“ řekl jsem. Podařilo se mi posadit se na posteli a zdravou rukou si podložit záda polštáři.

Jannie donesla tác k posteli a opatrně mi ho položila do klína. Naklonila se a vlepila mi pusku na zarostlou tvář. „Někdo tady potřebuje oholit.“

„Jsi moc hodná,“ řekl jsem jí.

„To já přece pořád, tati,“ opáčila Jannie. „Cítíš se na trochu společnosti? Budeme se jenom koukat, jak jíš – nebudeme zlobit. Neva?“

„To je přesně to, co zrovna potřebuju,“ odpověděl jsem.

Jannie se vrátila s malým Alexem v náručí a za ní se ploužil Damon. Sedli si ke mně na postel a opravdu vůbec nezlobili. Lepší medicínu jsem si nemohl přát.

„Sněž si snídani, než ti vystydne. Nějak jsi zhubnul,“ škádlila mě Jannie.

„To jo,“ přisadil si Damon. „Seš jako lunt.“

„Dobře, dobře.“ Usmál jsem se na ně a nabral si pořádné sousto vajíček, ke kterým jsem přikousl topinku. Doufal jsem, že se mi to podaří spolknout. Pak jsem pohladil malého Alexe po hlavě.

„Tebe někdo otrávil, tati?“ chtěla vědět Jannie. „Co se přesně

stalo?“

Povzdechl jsem si a zavrtěl hlavou. „Sám přesně nevím, miláčku. Je to infekce, která se dá dostat z lidského kousnutí.“

Jannie a Damon se zašklebili. „Nana říká, že to je *septikemie*. Taký se tomu říká otrava krve,“ předal mi Damon něco ze svých školních znalostí.

„Kdo by se s Nanou hádal?“ pokrčil jsem rameny a nechal to tak. „Já na to teď rozhodně nemám.“ *Ani teď a ani jindy.*

Prohlédl jsem si obvaz na pravém rameni. Kůže kolem něj byla nezdravě zažloutlá. „Něco špatného se mi dostalo do krve. Ale teď už je to dobré.“ V hlavě mi však nepřetržitě zněla slova Irwina Snydera: *Ted' jsi jeden z nás.*

Kapitola 56

VEČER UŽ SE MI podařilo sejít dolů na večeři. Nana oslavila mou přítomnost u stolu kuřetem a domácím jablkovým koláčem. Samotného mě překvapilo, jakou jsem měl chuť k jídlu.

Po večeři jsem uložil malého Alexe do postýlky. Do svého pokoje jsem se vrátil kolem půl deváté. Všichni chápali, že jsem ještě unavený.

Neusnul jsem ale hned, jakmile jsem si lehl do postele. Ty vraždy mi nedaly spát. Měl jsem pocit, že jsme se dostali něčemu na stopu. Ale možná jsem si to jenom namlouval.

Několik hodin jsem pracoval na počítači a zjistil jsem, že se dokážu docela dobře soustředit. Byl jsem si docela jistý, že města, kde došlo k vraždám, musí něco spojovat. Co to ale bylo? Co jsme všichni přehlíželi?

Zkusil jsem úplně všechno. Studoval jsem letové plány aerolinek,

které létaly do každého z těch měst, pak přišly na řadu autobusy a nakonec vlaky. Nejspíš to bylo zbytečné, ale člověk nikdy neví a já stejně neměl na práci nic lepšího.

Prověřil jsem společnosti, které měly v těch městech svá zastoupení, našel jsem mnoho styčných bodů, ale nezdálo se, že by to někam vedlo. Federal Express, American Express, Wall-mart, McDonald's, Sears a JC Penney byly skoro všude. Tak co?

Měl jsem alespoň jednoho průvodce z každého města, kde se vraždilo, a listoval jsem jimi až do půlnoci. Nic z toho nebylo. V paži mi opět začalo cukat. Začínala mě bolet hlava. V celém domě bylo ticho.

Pak jsem se podíval na sportovní týmy na turné, cirkusy a karnevaly, hudební skupiny – a vtom jsem narazil na něco v oblasti zábavního průmyslu. Snažil jsem se nepřikládat tomu velkou váhu, ale puls se mi zrychlil, když jsem kontroloval nejprve západní pobřeží. Následovalo východní. *Bingo. Možná.*

Nalezl jsem takový druh souvislosti, který jsem hledal – zábavné představení, které cestovalo v zimě a na počátku jara na západním pobřeží a pak se přesunulo na východ. Města turné a vraždy se shodovaly. Proboha.

Jezdili takhle už patnáct let.

Byl jsem si skoro jistý, že jsem našel nějaké spojení s vrahy.

Dvěma kouzelníky, kteří si říkali Daniel a Charles. Těmi, na které se šli podívat Andrew Cotton a Dara Greyová toho večera, kdy byli v Las Vegas zavražděni.

Znal jsem další zastávku na jejich turné. Tou dobou už tam nejspíš byli.

New Orleans.

Zavolał jsem Kylu Craigovi.

Kapitola 57

SMĚŘOVALO TAM jedenáct let nevyřešených vražd.

Do New Orleans v Luisianě.

Do nočního klubu jménem Kvílení.

Ke dvojici kouzelníků Danielu a Charlesovi.

Pořád jsem ještě nemohl cestovat, takže jsem zůstal ve Washingtonu. Hrozně mi vadilo, že nemohu být v New Orleansu osobně. Cítil jsem, že přicházím o něco důležitého. Byl tam však Kyle Craig. Myslím, že chtěl provést tohle zatčení osobně a nemohl jsem mu to mít za zlé. Bez pochyby to mohlo pomoci jeho kariéře. Šlo o velký případ.

Toho večera v New Orleansu se půl tuctu agentů FBI vmísilo do davu, který se sešel před prvním představením Daniela a Charlese. Klub Kvílení se nacházel ve skladištní oblasti, kousek od Julia Street. Obvykle se v něm konala muzikálová představení a i dnes se od jeho cihlových zdí odrážely karibské rytmy a blues. Několik turistů se pokusilo pronést dovnitř vlastní pití z Bourbon Street a byl jim zakázán vstup „na doživotí“.

Ojeté golfy a colty na parkovišti ukazovaly na přítomnost studentů z Tulane a Loyoly. Nad hlučným a neklidným davem ležel oblak dýmu. Několik diváků vypadalo nedospěle a kluby byl proslulé tím, že v nich obslouží i návštěvníky pod jednadvacet. Majitelům přišlo jednodušší podplatit neworleanskou policii než se řídit zákonem.

Náhle všechno ztichlo. Ticho narušil jen výkřik. „*Do prdele! Koukni na to!*“

Na pódium, které pokrýval černý samet, vešel bílý tygr.

Šelma neměla obojek. V dohledu nebyl žádný krotitel. Obecenstvo na to hledělo s otevřenými ústy.

Velká kočka pozvedla líně hlavu a zařvala. Dívka v růžovém tričku pod pódium vykřikla hrůzou. Tygr zařval znovu.

Objevil se druhý bílý tygr a postavil se vedle prvního. Pohlédl dolů do obecnstva a zařval. Lidé v hledišti sbírali své láhve piva a začali se prodírat dozadu.

Za zády diváků zaznělo další nezaměnitelné tygří zařvání. Všichni ztuhli. Kolik šelem pobíhá volně po klubu? Kde jsou? Co se to

proboha děje?

Reflektory ozařovaly jen scénu, všude kolem byla tma. Každý pokus u útěk by byl riskantní. Světla na scéně se začala pohybovat zleva doprava a zpět. Vytvořila tak iluzi, že se hýbe celé jeviště.

Strach obecnstva by se dal krájet. Ve vzduchu visela panika.

Náhle tygři zmizeli!

Uprostřed pódia teď stáli dva kouzelníci v lesklých černo-zlatých oblecích. Oba se usmívali, skoro se zdálo, že se posmívají vyděšenému publiku.

Konečně promluvil vyšší z nich, Daniel. „Nemáte se čeho bát. Jsme Daniel a Charles a předvedeme vám to nejlepší, co je možné spatřit. Představení může začít!“

Dav v klubu začal tleskat a jásat. Toho večera se konala dvě představení. Každé mělo trvat hodinu a půl. V publiku se pohybovali agenti FBI. Uvnitř byl i Kyle Craig. Další agenti se rozmístili po ulici. Daniel a Charles předvedli několik triků, které nazvali „Pocta Houdinimu“. Také předvedli „Veselou vdovu“ Carla Hertze.

Obecenstvo reagovalo na představení velmi uznale. Skoro všichni odcházeli z klubu nadšení, slibovali, že přijdou znovu, doporučí je přátelům. Takhle to zřejmě vypadalo všude, kde Daniel a Charles vystupovali.

Teď přišel čas FBI. Po druhém představení zamířili oba kouzelníci ke stříbrné limuzíně zaparkované v uličce u zadního vchodu. Za scénou byl velký hluk a zmatek. Daniel a Charles na sebe křičeli.

Jakmile stříbrná limuzína vyjela z uličky, pověsilo se na ni několik aut FBI, která ji sledovala přes centrum New Orleansu a pak směrem k jezeru Pontchartrain. Kyle Craig s nimi byl celou dobu ve spojení vysílačkou.

Limuzína zastavila před zámečkem z doby před občanskou válku, kde byl v plném proudu soukromý večírek. Po rozlehlém trávníku stíněném tři sta let starými duby se rozléhal hlasitý rokenrol Doktora Johna.

Řidič limuzíny vystoupil a teatrálním gestem otevřel zadní dveře. Agenti FBI se z vytřeštěnými očima dívali, jak z nich vyskočili dva bílí tygři.

Daniel a Charles v limuzíně nebyli. Kouzelníci zmizeli.

Kapitola 58

DANIEL A CHARLES PŘIJELI do malého soukromého klubu v Abita Springs v Louisianě, asi osmdesát kilometrů od New Orleans. O tomhle zvláštním klubu nebyla nikdy ani zmínka v sekci *Times-Picayune* věnované zábavě nebo v průvodcích pro turisty, které byly k dispozici v halách všech hotelů v New Orleansu.

Hosty uvítal s neskrývaným vzrušením a nadšením muž jménem George Hellenga. Hellenga měl ošklivě podřobaný obličej, husté černé obočí a zapadlé oči, které kontaktní čočky barvily na černo. Vážil více než sto třicet kilo a jeho obrovské tělo bylo nacpané do černé kožené bundy a kalhot. Uklonil se kouzelníkům a zašeptal, jak je poctěn jejich návštěvou.

„Abys také nebyl,“ vyštěkl Charles. „Jsme unaveni po dlouhém dni. Víš, proč jsme tady. Neprotahuj to.“ Mimo scénu často obstarával mluvení Charles, zvláště když šlo o jednání s nějakým bezvýznamným poskokem, jako byla tahle nula George Hellenga. Ten je okamžitě odvedl nahoru. Oni byli páni a on otrok. Zástupy jemu podobných čekaly v každém městě a prahly po poctě sloužit Knížeti.

Když vyšli po schodech, na Danielově tváři se objevil úsměv. Spatřil vězně, otroka a byl potěšen. Přistoupil k chlapci, který vypadal na osmnáct nebo devatenáct let, a oslovil ho. „Už jsem tady. Moc rád tě vidím. Jsi úžasný.“ Chlapec byl vysoký, skoro metr devadesát. Měl nakrátko ostříhané blond vlasy, pružné údy a plné rudé rty zdůrazněné jemnými stříbrnými kroužky.

„Třese se. Vypadá tak smutně. Pusť ho,“ poručil Daniel otroku Hellengovi. „Jak se ten chudák jmenuje?“

„Jmenuje se Edward Haggerty, Kníže. Chodí do prvního ročníku na Louisíánské státní. Je vaším otrokem,“ odpověděl George Hellenga,

který se teď třásl po celém těle.

Štíhlé ruce Edwarda Haggertyho byly připoutané k cihlové zdi. Na sobě měl stříbrné řemínkové slipy a stříbrný řetízek na kotníku. Nic víc. Měl úžasnou postavu, štíhlou, opálenou, dokonalou v každém směru.

George Hellenga nervózně pohlédl na Knížete. „Mohl by utéct, kdybych ho odvázel, pane.“

Daniel natáhl paže ke krásnému chlapci a jemně ho stiskl, jako by držel malé dítě. Políbil ho na tvář, na čelo a na ty úchvatné rudé rty.

„Vid', že neutečeš?“ zeptal se ho tichým, uklidňujícím hlasem.

„Vám ne,“ odpověděl chlapec stejně potichu. „Vy jste Kníže, já nejsem nic.“

Daniel se usmál. Byla to dokonalá odpověď.

Kapitola 59

ČASNĚ RÁNO MI ZAZVONIL telefon a já nedočkavě hrábl po sluchátku. Byl to Kyle. Pomalu a rozvážně mi sdělil, že Daníel a Charles předchozí noci zmizeli. Zuřil na své agenty. Nikdy jsem ho ještě nezažil tak rozčileného. Až dosud nebyla v New Orleansu a okolí hlášena žádná vražda. Okolo šesté ráno se kouzelníci objevili ve svém domě v Garden District. *Kde byli celou noc? Co se dělo? Něco určitě.*

Zůstal jsem celý den ve Washingtonu a dál se zotavoval ze zánětu. Studoval jsem Daniela a Charlese a psal na ně předběžné profily, aby mohly být porovnány s těmi v Quantiku. První důležitá informace byla, že kouzelníci určitě vystupovali v Savannah, Charlestonu a Las Vegas. Kontaktoval jsem pár agentů v Quantiku a ti nejen že přiřadili skoro k polovině vražd odpovídající zastávky na turné kouzelníků, ale ověřili také, že Daniel a Charles v těch městech určitě vystupovali a

byli tam, když k vraždám došlo. Dalším závažným zjištěním bylo, že tygři cestovali s Danielem a Charlesem jen na štačce, které trvaly déle než týden. V New Orleansu měli kouzelníci naplánovaná vystoupení na celé tři týdny. Vlastnili tam také dům, ten v Garden District.

Podělil jsem se s Quantikem o to, co jsem věděl já, a tam to zařadili do tloustnoucího spisu. Všechny informace jsem také odfaxoval Jamille Hughesové do San Franciska. Snažila se ze všech sil dostat do New Orleansu, ale její šéf o tom ještě nerozhodl.

Zavolał jsem v té věci Kylovi. Měl spoustu řečí, ale nakonec svolil, že se pokusí inspektorku Hughesovou na pár dní uvolnit. Konec konců, všechno to začalo jejím případem.

Začínal jsem být doma nespokojený. Ve svém pokoji jsem si připadal jako na číhané, kde není co pozorovat. Na druhou stranu jsem mohl být velkou část dne s malým Alexem a viděl se víc i s Damonem a Jannií.

To odpoledne jsem šel na kontrolu k doktoru Prahbuovi ke svatému Antonínu. Doktor mě prohlédl a neochotně souhlasil, že se mohu vrátit do práce. Nabádal mě, abych se pár dní moc nepřetěžoval.

„Tak jak jste vlastně přišel k těm kousancům?“ zeptal se znovu. „Ještě jste mi to neřekl, detektive.“

„Ale ano, řekl,“ opáčil jsem. „Od upírů v Severní Karolíně.“

Poděkoval jsem doktorovi za jeho péči a vrátil se domů, abych si zabalil před cestou do New Orleansu. Ještě jsem byl trochu zesláblý, ale nemohl jsem se dočkat, až tam budu. Nana se tentokrát ani neobtěžovala vytknout mi, že zase odjíždím. Měla ještě zlost, že jsem tak onemocněl od těch infikovaných kousanců.

Navečer jsem přistál na Mezinárodním letišti New Orleans a odjel taxíkem do Big Easy. Na recepci hotelu Dauphine Orleans na mě čekal vzkaz. Váhavě jsem obálku otevřel, ale zpráva byla dobrá. Inspektorka Hughesová byla na cestě sem.

Ten vzkaz byl celá Jamilla: *Jedu do New Orleansu a dostanu je. O tom vůbec nepochybuji.*

Kapitola 60

S JAMILLOU JSEM SE SETKAL v hotelu Dauphine ještě ten večer. Měla na sobě černou koženou bundu, modré džínsy a bílé tričko. Vypadala odpočínutá a připravená na cokoliv; ani já už se necítil tak zle.

Povečeřeli jsme spolu steak, vejce a pivo. Jako obvykle mi bylo v její společnosti dobře. Dokázali jsme jeden druhého rozesmát. O půl jedenácté jsme odjeli do Kvílení. Představení Daniela a Charlese začínala v jedenáct a v jednu. A pak? Třeba měli v plánu další zmizení?

Byli jsme celí žhaví je sebrat. Naneštěstí jsme stále neměli konkrétní důkaz, že jsou naši vrazi. Na případu pracovalo více než dvě stě agentů a příslušníků neworleanské policie. Něco se muselo stát. Daniel a Charles se budou pravděpodobně muset brzy nakrmit.

Byl pátek večer a klub byl při našem příchodu skoro plný. Hlasitá hudba hrála z reproduktorů, které se zdály být po celém stropě a stěnách. Obecenstvo bylo vesměs mladé a neklidné, pilo pivo, kouřilo a tančilo. Mezi upravené studenty se vmísilo i několik rádobyupírů. Obě skupiny na sebe zahlížely a atmosféra byla napjatá. Před pódiem se krčil fotograf časopisu *OffBeat* a čekal, až představení začne.

Jamilla a já jsme si sedli k malému stolku a objednali si pivo. V klubu byl nejméně tucet agentů FBI. Kyle seděl venku v autě připraveném ke sledování. Předchozí noci byl uvnitř, ale pro Kyla nebylo snadné splynout s převážně mladým, odvázaným davem. Vypadal příliš jako policajt.

V krku už mě začínalo pálit od hustého kouře, visícího ve vzduchu. Hlt piva mi od obtíží trochu pomohl. Rány na rameni a ruce mě ještě trochu pálily.

Hlavu jsem však měl čistou; rozhodně už jsem se cítil mnohem lépe. Byl jsem rád, že znovu pracuji s Jamillou. Měla dobré nápady.

„Kyle nasadil na kouzelníky šest sledovacích týmů,“ řekl jsem jí. „Zaručil se, že už je neztratí.“

„Je si FBI jistá, že jsou to ti vrazi?“ zeptala se. „Nemají žádné

pochybnosti? Zamknou je a zahodí klíč?“

„Nějaké pochybnosti tu asi jsou, ale není jich mnoho. Nikdy přesně nepoznáš, co si Kyle myslí,“ odpověděl jsem. „Ale lidí v Quantiku si jsou jistí. A já taky.“ Pohlédla na mě přes okraj pивní láhve. „Vypadá to, že vy dva k sobě máte docela blízko, co?“

Přikývl jsem. „V několika minulých letech jsme spolupracovali na spoustě případů. Dosáhli jsme jisté úspěšnosti. Ale nemohu říct, že bych ho opravdu znal.“

„Nikdy jsem neměla na spolupráci s FBI štěstí,“ poznamenala. „Ale asi je to ve mně.“

„Součástí mé práce je dohlížet na vztahy policie a FBI v D. C. Kyle je rozhodně chytrý. Jenom je někdy špatně čitelný.“

Usrkla si pomalu piva. „Narozdíl od jednoho člověka tady u stolu.“

„Narozdíl od dvou lidí tady u stolu,“ opravil jsem ji a oba jsme se zasmáli.

Jamilla se ohlédla na scénu. „Proč to zdržení? Kde jsou? Máme začít dupat, aby přišli a předvedli nějaké kousky? Aby nám ukázali, co v nich je?“

Nebylo to třeba. Za okamžik se jeden z kouzelníků objevil na pódiu.

Byl to Charles a každopádně *vypadal* jako vrah.

Kapitola 61

CHARLES SI OBLÉKL černou přiléhavou kombinézu a těsné vysoké černé boty z lakované kůže. V uších měl jednoduché diamantové náušnice a v nose zlatý cvoček. Opovržlivě se zahleděl do obecnstva. Několik nepříjemných okamžiků se rozhlížel pohledem plným nenávisti a pohrdání.

Nejméně dvakrát jsem měl pocit, že se dívá přímo na Jamillu a mě. Ona cítila totéž.

„Jo, taky na tebe koukáme, pitomče,“ řekla a pozvedla láhev piva v posměšném pozdravu. „Myslíš, že ti dva ubožáci vědí, že jsme tady?“

„Kdo ví? Jsou v tom dobří. Ještě se nenechali chytit.“

„Když myslíš. Jenom doufám, že mají oba rakovinu žaludku a příštích pár měsících budou pomalu a bolestivě umírat. Na zdraví.“

Znovu pozvedla láhev.

Charles se naklonil ke studentskému páru pod pódium a přes mikrofon ho oslovil.

„Na co vy dva hlupáci zíráte? Dejte si pozor, nebo z vás udělám pulce. Povýším vás v potravinovém řetězci.“ Hlubokým, chraptivým hlasem se zasmál. Na můj vkus to bylo příliš, ale mladý pár se rozesmál. Slušnost zřejmě definitivně zemřela. Teď je v módě sprostota.

Obrátil jsem se na Jamillu. „Vidí je jako jídlo. Je zajímavé sledovat, jak funguje jeho zvrácené myšlení.“

Za pár minut se na pódium přiloudal druhý kouzelník. Jeho příchod neohlašovalo žádné kouzlo, což mě trochu překvapilo. Slyšel jsem, že je to celý koncert zvuků a světel, pro tenhle večer však změnili styl. Proč? Bylo to kvůli nám? Věděli, kdo jsme?

„Pro nezasvěcence, já jsem Daniel. Charles a já pořádáme kouzelnická představení od svých dvanácti let, kdy jsme žili v San Diegu v Kalifornii. Jsme zatraceně dobří kouzelníci. Umíme Mizejícího umělce – Houdiniho oblíbené číslo, Skříň s meči, Veselou vdovu Carla Hertze, DeKoltův Závitek. Umím chytit do zubů kulku vypálenou z koltu Magnum. Charles umí totéž. No nejsme *výjimeční*? Nepřáli byste si být na našem místě?“

Dav jásal. Rocková hudba z reproduktorů byla ztlumena.

„Iluze, kterou uvidíte, je táž, kterou Houdini uzavíral svá představení v Paříži a New Yorku. My ji použijeme, abychom své představení *zahájili*. Je třeba říkat více?“

Světla náhle zhasla a pódium se ponořilo do naprosté tmy. Několik žen v obecenstvu hlasitě zapištělo. Předstíraný strach. Většinou se však ozýval smích, občas nervózní.

Jamilla do mě šťouchla loktem. „Neboj se. Jsem tady s tebou. Ochráním tě.“

„To si budu pamatovat.“

Náhle celou scénu poprášily tečky světla. Hlavní reflektory znovu zazářily. Následující minutu se nic nedělo.

Pak se na pódiu objevil Daniel sedící na vzpínajícím se bílém hřebci. Od hlavy k patě byl oblečený v blyštivém modrém úboru. Na hlavě mu seděl cylinder stejné barvy, který smekl, aby pozdravil

jásající publikum.

„Musím přiznat, že se na to pěkně kouká,“ řekla Jamilla. „Co přijde teď?“

Daniela následovalo na scénu osm mužů a žen v zářivě bílých uniformách. A dva bílí tygři. Bylo to úžasné představení. Dvě asistentky držely před Danielem a jeho koněm obrovské orientální vějíře. Očima jsem visel na scéně.

„Proboha,“ vydechla Jamilla. „Co má být tohle?“

„Napodobují Houdiniho, přesně jak ten muž říkal. A jde jim to moc dobře.“

Když dvě ženy pomalu odklonily vějíře stranou, Daniel byl pryč. Ted' seděl na bílém koni Charles. „Ještě jednou proboha,“ řekla Jamilla. „Jak to dělají?“

Charlesova tvář vyjadřovala jeho naprosté pohrdání diváky, publikum ho však zřejmě milovalo. Objevil se oblak kouře a obecenstvo vydechlo jako jeden muž.

Daniel se nějak objevil zpět na scéně a stál vedle Charlese a jeho krásného koně. Byla to mistrovská iluze. Všichni diváci vyskočili a divoce tleskali. Uši mě bolely od jekotu a hvízdání.

„A tohle,“ oznámil Daniel, „je jenom začátek! Ještě jste nic neviděli!“

Jamilla se obrátila ke mně a svésila koutky úst. „Alexi, tihle chlapi jsou opravdu dobří, a to jsem viděla Siegfrieda a Roye. Proč účinkují v těchto malých klubech? Proč tady marní svůj čas?“

„Protože jim to vyhovuje,“ řekl jsem jí. „*Takhle si vyhlíží její svou kořist.*“

Kapitola 62

TOHO VEČERA JSME S Jamillou sledovali obě kouzelnická

představení. Překvapil nás klid a sebedůvěra, které Daniel a Charles vyzařovali. Po druhém představení odjeli kouzelníci domů. Agenti, kteří je sledovali, hlásili, že to vypadá, že tam zůstanou celou noc. Ani já, ani Jamilla jsme to nechápali.

Nakonec, kolem třetí v noci, jsme se vrátili do Dauphinu. Dva týmy FBI zůstanou poblíž domu Daniela a Charlese až do rána. Začínali jsme být otrávení a zmatení. Spousta lidí na tom pracovala až do úmoru.

Chtěl jsem pozvat Jamillu nahoru na pivo, ale neudělal jsem to. V té chvíli mi to přišlo příliš komplikované. Nebo se ze mě možná s věkem stával srab. A nebo jsem trochu zmoudřel. *Jo*.

V šest už jsem byl zase vzhůru a dělal si nějaké poznámky ve svém hotelovém pokoji. Dozvídal jsem se věci, které jsem si nepřál vědět, a nebyly to jen kouzelnické triky. Teď jsem věděl, že v upířském podsvětí je oblast obklopující hlavní sídlo knížete, regenta nebo stařešiny známá jako panství. FBI a neworleanská policie teď sledovaly dům v Garden District, kde bydleli Daniel Erickson a Charles Defoe.

Dům ležel v LaSalle Street poblíž Šesté ulice. Byl ze šedého kamene a mohlo v něm být přes dvacet pokojů. Stál na kopci a podepírala ho vnější kamenná zeď podobná hradní. Měl také velký, hluboký sklep, což by na rovině nebylo možné kvůli okolní bahnité půdě na úrovni mořské hladiny. Nikdo z našeho týmu nepřipustil, že by věřil v upíry, ale všichni věděli, že byla spáchána série brutálních vražd a že Daniel a Charles jsou pravděpodobní vrazi.

Jamilla a já jsme strávili následující dva dni sledováním domu, *panství*. Pracovali jsme na zdvojené směny a nebylo nic, co by nám poskytlo úlevu od nudy. Když se účastním podobného sledování, vybaví se mi občas scéna z *Francouzské spojky*, kde Gene Hackman postává na mrazu a francouzští drogoví dýleři se cpou nákladnou večeří v newyorské restauraci. Přesně takhle to bývá, někdy i šestnáct nebo osmnáct hodin v kuse.

Ještě že LaSalle Street a Garden District byly pěkné na pohled. Původně tuhle oblast nazývali svým domovem cukroví a bavlnění baroni poloviny devatenáctého století. Většina těch sto a dvě stě let starých sídel byla skvěle zachovalá. Na složitých kovaných plotech

visely ukazatele častých „turistických tras“.

Stále to však bylo sledování, i když jsem seděl vedle Jamilly Hughesové.

Kapitola 63

BĚHEM SLEDOVÁNÍ na LaSalle Street jsem zjistil, že si mohu s Jamillou povídat skoro o čemkoliv. A přesně to jsme celé ty dlouhé hodiny dělali. Témata sahala od zábavných historek z policejní práce přes investice, filmy, gotickou architekturu a politiku až k osobním tématům, jako byl její otec, který od nich utekl, když jí bylo teprve šest. Řekl jsem Jamille, že oba rodiče zemřeli na smrtící kombinaci alkoholismu a rakoviny jater – a zřejmě i deprese a beznaděje.

„Dva roky jsem pracoval jako psycholog,“ svěřil jsem se jí. „V té době nebylo v mém okolí v D. C. moc lidí, kteří by si mohli léčbu dovolit, a většina bělochů o černého psychologa nestála. Tak jsem vzal práci u policie. Jen dočasně. Nečekal jsem, že se mi bude líbit, ale jakmile jsem začal, dostala se mi pod kůži. A to hodně.“

„Co tě baví na tom být detektivem?“ chtěla vědět. Byla dobrá posluchačka. „Vzpomněl by sis na nějaký konkrétní případ?“

„Vlastně ano. V Southeast, kde bydlím, byli zastřeleni dva muži. Jejich smrt policie označila za „související s drogami“, což znamenalo, že případu nebude věnovat velkou pozornost. Tenkrát existovala v D. C. směrnice, podle které se případy vyšetřovaly v závislosti na jejich důležitosti. Vlastně tam platí dodnes.“

Jamilla přikývla. „Obávám se, že v San Francisku to chodí stejně. Rádi si myslíme, že naše město je lepší než ostatní, ale lidé jsou tam stejně nevšímaví jako kdekoliv jinde. Někdy se mi z toho dělá špatně.“

„No, a já ty dva muže znal a byl jsem si skoro jistý, že do prodeje

drog zapletení nebyli. Oba pracovali v malém krámku s hudebninami. Možná občas kouřili trávu, ale nic horšího.“

„Znám tyhle typy.“

„Tak jsem se pustil do vyšetřování na vlastní pěst. Pomáhal mi kamarád, detektiv John Sampson. Naučil jsem se řídit se svými instinkty. Zjistil jsem, že jeden z těch dvou se scházel se ženou, kterou považoval místní drogový dýler za svůj majetek. Když jsem se do případu ponořil hlouběji, přišel jsem na to, že to byl ten dýler, kdo oba muže zavraždil. Když jsem případ vyřešil, měl jsem z toho moc dobrý pocit. Věděl jsem, že jsem v tom dobrý, možná i díky mým znalostem psychologie. A líbilo se mi dělat věci, jak se patří.“

„To vypadá, že jsi našel určitou životní rovnováhu. Máš děti, babičku, přátele,“ řekla.

Nechali jsme to tak a nezmínili se o tom, co bylo zjevné – že Jamilla a já jsme oba sami, nezadaní. Nemělo to co dělat s naší prací. Kéž by to bylo tak jednoduché.

Kapitola 64

JEDNÍM UKLIDŇUJÍCÍM prvkem v policejní práci je skutečnost, že jste jen zřídka postaveni tváří v tvář typu vraždy, který jste ještě neviděli nebo o něm neslyšeli. Tyhle vraždy však byly jiné. Vypadaly nahodile, byly brutální, pokračovaly už déle než jedenáct let, měnily se metody vrahů. Nejvíce komplikovala vyšetřování pravděpodobnost, že vrahů je několik.

Sešel jsem se s Kylem následujícího rána, abych si s ním promluvil o případu. Měl mizernou náladu a já se nemohl dočkat, až se s ním rozloučím. Vyměnili jsme si své oblíbené teorie a ufrňované stížnosti a pak jsem se znovu připojil k Jamille Hughesové v Garden District.

Koupil jsem krabici koblih Krispy Kremes, které vyvolaly úšklebky

jak u ní, tak u ostatních agentů, sledujících dům. Nikdo však chutnou, nadýchanou koblihou nepohrdl. Za několik minut byla krabice prázdná.

„Vypadají jako domácí typy,“ řekla Jamilla s pusou plnou koblihy s polevou.

„Slunce ještě nezapadlo. Leží nejspíš ve svých rakvích,“ odpověděl jsem.

Usmála se a zavrtěla hlavou. Tmavé oči se jí zatřpytily. „Ne tak úplně. Ten menší, Charles, pracoval celé dopoledne na zahradě. Rozhodně se slunce nebojí.“

„Tak možná Daniel je opravdový upír. *Kníže*. To on stojí za jejich kouzelnickými čísly.“

„Charles hodně telefonoval. Dává dohromady večírek v jejich domě. Bude se ti to líbit – fetišistický bál. Hosté si mají vzít na sebe to, co rádi nosí: kůži, gumu, krajky... Co rád nosíš ty?“

Zasmál jsem se a zamyslel se nad tím. „Hlavně džínsovinu, manšestr, něco málo černé kůže. Mám černý kožený kabát do auta. Je trochu ošoupaný, ale vypadám v něm dost drsně.“

Zasmála se. „Myslím, že bys vypadal úchvatně jako gotický princ.“

„A co ty? Máš nějaké fetiše, o kterých bych měl vědět?“

„No... Přiznávám, že mám pár kožených bund, kalhot, jedny vysoké boty, které ještě splácím. To víš, jsem ze San Franciska. A holky musí jít s dobou.“

„To platí i pro kluky.“

Byl to další dlouhý den sledování. Nespustili jsme z domu oči až do setmění. Kolem deváté nás vysvobodila dvojice agentů FBI. „Pojďme něco zakousnout,“ navrhl jsem Jamille.

„Dávej pozor na jazyk, Alexi. Aby to nakonec nebylo na nás.“ Oba jsme se tomu zasmáli.

Nechtěli jsme se příliš vzdalovat od domu kouzelníků, proto jsme zvolili gril Camellia na South Carollton Avenue u River Bend. Restaurace zvenku vypadala jako malý plantážnický dům. Uvnitř to byl čistý podnik s dlouhým pultem a stoličkami přišroubovanými k podlaze. Obsloužil nás číšník v naškrobeném bílém saku a černé kravatě. Objednali jsme si kávu a omelety, které byly lehké a kypré a velké asi jako stočené noviny. Jamilla si k tomu dala červené fazole a

rýži. Když už jsme na Jihu...

Jídlo bylo dobré a káva ještě lepší. Společnost byla také příjemná. Cítili jsme se spolu dobře a možná ještě něco víc. Ani pauzy v naší konverzaci nebyly nepříjemné a nebyly ani časté. Jedna moje přítelkyně kdysi řekla, že láska je, když najdeš někoho, s kým se dá mluvit až do noci. Dobrá definice.

„Je tady docela klid,“ řekla, když jsme pomalu upíjeli kávu. O Camellii se povídalo, že se tam v době oběda a večere tvoří fronty, ale my přišli později.

„Ráda bych věděla, co ti dva dělají v tom velkém, strašidelném domě, Alexi. Čím se zabývají psychopatičtí vrazi ve volném čase?“

Studoval jsem jich už spoustu a nepřišel na žádné zevšeobecnění. „Někteří mají šťastný rodinný život. Gary Soneji měl malou holčičku. Geoffrey Shafer měl tři děti. To je na tom nejspíš to nejstrašidelnější – když se ukáže, že manžel, soused nebo táta je chladnokrevný vrah. Stává se to. Už jsem podobné případy viděl.“

Dolila si kávu a napila se. „Zdá se, že sousedi mají Daniela a Charlese rádi. Považují je za výstřední, ale milé. Ten dům patří Danielovi. Zdědil ho po svém otci, který byl také výstřední – byl malíř portrétů. Jdou fámy, že jsou ti kouzelníci teplí, ale často bývají vidět ve společnosti mladých, atraktivních žen.“

„Upíři si nevybírají podle pohlaví. To jsem se dozvěděl od Petera Westina,“ řekl jsem. „Tihle dva zabijáci nikoho nediskriminují, muže ani ženy. Něco mi tu ale stále nesedí. V logice celé věci je jedna mezera, kterou se stále snažím zaplnit. Vlastně je tam těch mezer několik.“

„Jejich kouzelnické turné se každopádně shoduje s většinou těch vražd, Alexi,“ namítla.

„Já vím. Nechci zpochybňovat důkazy, které jsme dosud shromáždili.“

„Ale máš jeden z těch svých slavných pocitů.“

„Nevím, jestli slavných, ale něco se mi nezdá. Jako bych sledoval stopu, kde levá bota neodpovídá pravé. Proč začali být najednou tak neopatrní? Léta si jich nikdo ani nevšiml a teď sleduje jejich dům FBI.“

Popíjeli jsme pomalu kávu v restauraci, která byla poloprázdná, ale

znovu se zaplní, až zavřou bary Nikdo se nás odtamtud nesnažil vystrnadit a my nijak nespěchali s návratem k nudě sledování.

Jamilla mě zaujala z mnoha důvodů, ale tím hlavním bylo asi množství stejných zkušeností. Oba jsme byli oddaní policejní práci. Žili jsme plnými životy – měli jsme rodiny, přátele –, ale přesto jsme byli svým způsobem osamělí. Proč to tak bylo?

„Není ti něco?“ zeptala se. Její pohled vyjadřoval účast. Mám čich na dobré lidi a ona byla jednou z nich. O tom nebylo pochyb.

„Jenom jsem se na okamžik zamyslel,“ odpověděl jsem. „Už jsem zpátky.“

„Kam zamíříš, když se vypravíš na tyhle cesty do své mysli?“

„Do Florencie,“ řekl jsem. „Je to nejspíš nejkrásnější město na světě. Nebo aspoň pro mě.“

„Takže teď zrovna jsi byl ve Florencii?“

„Vlastně jsem přemýšlel o některých podobnostech v našich životech.“

Přikývla. „Taky už mě to napadlo. Co se to s námi sakra stalo, Alexi? Jsme navěky odsouzení opakovat pořád ty stejné chyby?“

„No, teď zrovna máme šanci chytit tady v New Orleansu dva nebezpečné vrahy.“

Jamilla se naklonila přes stůl, poplácala mě po tváři a smutně řekla. „Tím se taky utěšuju. Jo, *jsme* prokletí.“

Kapitola 65

GÉNIUS SLEDOVAL ALEXE CROSSE, jak vystupuje z auta. Měl ho na mušce.

Cross a ta půvabná inspektorka Jamilla Hughesová se po přestávce na večeri vrátili ke svým povinnostem při sledování. Už se spolu sblížili? Stanou se z Alexe a Jamilly v New Orleansu milenci? To byla

Crossova zjevná charakterová vada; potřeboval být milován, že?

Teď však Cross znovu vystoupil z auta.

Něco dělá skvělému Crossovi starosti. Možná se ale jen potřebuje trochu projít po jídle. Nebo potřebuje přemýšlet o případu a chce být sám. Je to samotář, stejně jako já.

To bylo úžasné; to nebylo dobré.

Sledoval Crosse ulicí skromných domků různých stylů. Ve vzduchu visela vůně zimolezu, jasmínu a gardenií. Zhluboka se nadechl. Příjemné. Před sto let tyto vůně zakrývaly zápach z blízkých jatek. Génus se vyznal v historii, věděl toho dost o spoustě věcí a fakta mu hladce proplouvala hlavou, když sledoval v bezpečné vzdálenosti Crosse. Uměl informace shromažďovat a věděl, jak je využít.

Slyšel rachot tramvaje, která spěchala po kolejích na St. Charles Avenue, jen pár bloků odsud. Přehlušil zvuk jeho kroků.

Moc si tu procházku s Crossem užíval a napadlo ho, že by to mohla být *ta noc*. Jen to pomyšlení mu naplnilo žíly adrenalinem.

Pomalů se ke Crossovi přibližoval. Ano, to bylo ono. Právě teď, právě tady.

Částečně očekával, že se po něm Cross ohlédne. Byla by to skvělá ironie. *Důkaz Crossových instinktů a tím i toho, že je cenným protivníkem.*

Využíval různých úkrytů a přiblížil se ke Crossovi na pár metrů. Vzdálenost mezi nimi mohl překonat v okamžiku.

Cross se zastavil u Lafayettova hřbitova, takzvaného Města mrtvých. Za jeho branami se nacházely honosné nadzemní hrobky.

Génus se také zastavil. Vychutnával si každou vteřinu.

Na bráně viselo upozornění neworleanského policejního oddělení: STŘEŽENO.

Génus pochyboval, že je to pravda. Kromě toho na tom nezáleželo. Místní poldy by snědl k obědu.

Cross se rozhlédl, ale Génia, ukrytého ve stínu, neviděl. Měl by teď vyskočit a vyzvat ho na souboj? Klidně by mohl, věděl, že by vyhrál. Sledoval, jak se Alex Cross nadechuje. Jeho poslední nádech v životě. Nádherné pomyšlení.

Cross se otočil ke hřbitovu zády a zabočil do jedné vedlejší uličky. Vracel se k autu, k inspektorce Hughesové.

Génius se vydal za ním, ale pak se najednou zarazil a zůstal stát. Téhle noci Cross ještě nezemřel. Slitoval se nad ním.

Důvod byl prostý: v té ulici bylo příliš temno. Neviděl by Crossovi do očí, až by umíral.

Kapitola 66

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA se stalo něco překvapivého; byla to událost, kterou nikdo z nás nečekal. Alespoň já ne, a vyvedlo mě to z míry. Shromáždili jsme se v neworleanském ústředí FBI na krátkou poradu. Ve velké a sterilní zasedací místnosti, ze které byl výhled na bahnitou řeku Mississippi, nás bylo asi třicet.

V devět hodin promluvil Kyle se sledovacím týmem, který byl na hlídce předchozích čtyřadvacet hodin. Poté přešel k denním úkolům. Rozděloval je mezi nás a byl velmi konkrétní. Bylo to typické Craigovo představení: jasné, k věci, efektivní a bezchybné.

Když skončil nebo si to alespoň myslel, zvedla se jedna ruka. „Promiňte, pane Craigu, nezmínil jste se o mně. Co mám dneska dělat já?“

Byla to Jamilla Hughesová a její hlas nezněl příliš nadšeně. Kyle už si sbíral poznámky a ukládal nějaké papíry do tlusté černé aktovky. Ani se neobtěžoval zvednout zrak, když řekl: „To je na doktoru Crossovi, inspektorko Hughesová. Zeptejte se jeho, prosím.“

Ta poznámka i způsob, jakým byla přednesena, byly překvapivě strohé, dokonce i na Kyla. Zarazila mě jeho hrubost nebo přinejmenším nedostatek taktu.

„To je naprostá pitomost!“ Jamilla vyskočila ze židle. „Tohle je nepřijatelné, pane Craigu. A zvláště ten váš protivný, blazeovaný tón.“

Všichni agenti FBI v místnosti se na ni ohlédli. Obvykle se nikdo neodvážil Kylovi postavit. Šly fámy, že se jednoho dne stane

ředitelem, a většina lidí si myslela, že si to zaslouží. Byl rozhodně chytrější než kdokoli jiný v úřadu. Také pracoval s mnohem větším nasazením než ostatní.

„Podívejte, s doktorem Crossem to nemá co dělat,“ pokračovala Jamilla, „ale moje práce v Kalifornii pomohla tenhle případ otevřít. Nechci, aby mě někdo poplácával po rameni, nestojím o potlesk, ale vážila jsem celou tu cestu až sem a chci se na vyšetřování podílet. Tak mě využijte a respektujte. Mimochodem, nemohla jsem si nevšimnout, že jsem v tohle týmu jediná žena. A neobtěžujte se s výmluvami,“ řekla a mávnutím ruky zavrhl všechno, co by se Kyle mohl pokusit říct na svou obranu.

Kyle zachoval klid. „Stejně jako těm údajným upířům, inspektorko Hughesová, ani mně na pohlaví nezáleží. Upřímně tleskám vašemu úsilí v raném stádiu případu. Ale jak jsem řekl, o svůj úkol můžete požádat doktora Crosse. Nebo se můžete okamžitě vrátit domů, jestli chcete. Děkuji vám všem,“ řekl a zasalutoval týmu. „Šťastný lov. Doufáme, že dneska bude náš den.“

Byl jsem překvapený hlavně Kylovou odpovědí, ale také Jamillinou zlobou. Když za mnou přišla po schůzi, cítil jsem se trochu nesvůj.

„Ten mě ale naštvál,“ zašklebila se. „Bývám někdy popudlivá, ale teď jsem byla v právu. Na tom chlapovi je něco divného. Proč si na mě zasedl? Protože pracuju s tebou? Tak co tedy budeme dneska dělat, doktore Crossi? Nepojedu domů jenom kvůli tomu zatracenému idiotovi.“

„Choval se špatně. Je mi líto, co se stalo, Jamillo. Promluvme si o dalším postupu.“

„Nesnaž se mě utěšovat,“ varovala mě.

„Ani mě nenapadne. A ty už se přestaň vztekat.“

Stále ještě nedokázala pustit svůj výstup s Kylem z hlavy. „Nemá rád ženské,“ řekla. „To mi můžeš věřit.“

„Tak mi už pověz, co si *opravdu* o Kylovi myslíš. A o mužích obecně.“

Jamille se konečně podařil úsměv „Myslím, že o něm dokážu uvažovat nezáujatě a objektivně a řekla bych, že ten tvůj rádoby kamarád je pitomec posedlý touhou ovládat ostatní. A co se týče mužů obecně, tam se to liší kus od kusu.“

Kapitola 67

SKUTEČNÍ UPÍŘI už dorazili a byli přesvědčení, že jsou neporazitelní. William a Michael věděli, že jim tohle exotické město New Orleans patří od okamžiku, kdy přejeli most. Se svými dlouhými světlými vlasy svázanými do ohonu, v černých košilích a kalhotách a nablýskaných černých botách vypadali jako dva princové. Pokud všechno půjde dobře, o čemž nepochybovali, jejich mise tady skončí.

William řídil dodávku Francouzskou čtvrtí – pátrali po kořisti. Auto pomalu projíždělo slavnými ulicemi jako Burgundy, Dauphine, Bourbon, Royal a Chartres Street. Z přehrávače jim hráli *Readysexgo*. Po hitu „Supernatural Blonde“ následovalo „Radio Tokyo“.

Bratři konečně zaparkovali a vydali se pěšky po Riverwalk. Pak zabočili do nákupního centra Riverwalk Marketplace a Williamovi se z toho pohledu udělalo zle – odevšad se na ně valila koncentrovaná průměrnost a stupidita. „Co chceš dělat?“ obrátil se William k Michaelovi. „Podívej na ty komerční sračky uprostřed tak krásného města.“

„Co takhle oddělat někoho přímo tady v tomhle smradlavém obchoďáku? Mohli bysme se třeba nakrmit ve zkušební kabince Banana Republic. Ta představa se mi líbí.“

„Ne!“ zarazil ho William. Popadl Michaela za paži. Na něco takového jsme pracovali příliš tvrdě. Potřebujeme rozptýlení.“

Nemohli odpravit další kořist. Ne tak blízko Daniela a Charlese a jejich panství. Rozptýlení bylo přesně to pravé. William proto vyjel z New Orleansu a po dálnici 10 zamířil do skutečné Louisiany.

Našel, co hledal, asi po hodině jízdy. Horolezectví nestálo za moc, ale tahle skála vypadala nadějně. Budou se muset soustředit – jestli selžou, spadnou a zemřou.

Bratři lezli bez jištění, což je nejextrémnější a nejnebezpečnější verze tohoto sportu.

„Jsme drsná dvojka!“ vykřikl Michael se smíchem, když byli v polovině šedesát metrů vysoké stěny. Lezci bez jištění patřili k nejtvrdějším horolezcům ze všech, a to bratrům lichotilo.

„Jo, to jsme!“ zavolal William na bratra. „Jsou *starý* lezci a jsou *odvážný* lezci.“

„Ale nejsou žádný *starý* a *odvážný* lezci!“ vybuchl Michael smíchy.

Výstup se ukázal být obtížnějším, než se na první pohled zdálo. Vyžadoval spoustu zručnosti. Museli využívat vertikální spáry a pak se náhle ocitli na skoro hladké stěně, kde museli přitisknutí ke skále pečlivě hledat nepatrné chyty.

„Jsme ve skvělý formě!“ vykřikl Michael z plných plic. Zapomněl už na lovení kořisti, zapomněl na svůj hlad. Neexistovalo pro něj nic jiného než výstup, boj o holý život.

Náhle se museli rozhodnout – dospěli do určitého bodu výstupu, odkud už, po několika dalších pohybech, nebylo návratu. Mohli pokračovat jen přímo nahoru nebo okamžitě skončit.

„Tak co říkáš, bráško? Rozhodni to ty. Co ti radí tvoje instinkty?“

Michael se tak rozesmál, že se musel pevně chytit skály oběma rukama. Pohlédl dolů a nebylo pochyb, že by ho při pádu čekala jistá smrt. „Ať tě ani nenapadne to zabalit. My nespasneme, brácho. Ani náhodou. My nikdy neumřeme!“

Dosáhli vrcholu, odkud byl vidět New Orleans. Ted' bylo město jejich.

„Jsme nesmrtelní! Nikdy neumřeme!“ povykovali bratři do větru.

Kapitola 68

HLEDĚL JSEM VEN na obrovské buky. Pak jsem obrátil svou

pozornost na načechrané magnólie a rozčepýřené banánovníky v Garden District. Neměl jsem nic jiného na práci. Sledování pokračovalo. Jamilla se už začínala opakovat. Já konec konců také, a tak nám nezbylo než mlčet. Celé zadní sedadlo vozu pokrývaly dnešní *Times-Picayune*. Přečetli jsme je tam i nazpátek.

„Neexistuje žádný hmatatelný důkaz, který by spojoval Daniela a Charlese s jedinou vraždou. Ani v jednom z těch měst, Alexi. Všechno, co na ně máme, jsou jenom hypotetické nesmysly. Dává ti to nějaký smysl? Mně tedy ne.“ Mluvila nejspíš, jen aby řeč nestála, ale její slova měla něco do sebe. „Tohle nehraje. Nemohou být tak dobří. Nikdo nemůže.“

Parkovali jsme čtyři bloky severně od domu na LaSalle. Od *panství*. Kdyby se něco semlelo, mohli jsme tam být za pár vteřin, ale nic se nedělo. To byl ten problém. Daniel a Charles zřídka opouštěli své dvě stě let staré sídlo, a když tak učinili, vypravili se jen na nákupy nebo do nějaké luxusní restaurace v centru. Jak se dalo očekávat, měli dobrý vkus.

Pokusil jsem se odpovědět na Jamillinu otázku. To, že je nemůžeme spojit s těmi staršími vraždami, mi smysl dává. Víš to stejně dobře jako já – čím je případ vraždy starší, tím je obtížnější najít svědky nebo přesvědčivé důkazy. Ale nechápu, proč jsme nenašli něco u těch nedávných vražd.“

„Přesně o tom mluvím. Máme svědky v Las Vegas a Charlestonu, ale Daniela a Charlese podle fotografií nikdo nepoznal. Proč ne? Co nám uniká?“

„Možná nespáchali tyhle vraždy osobně,“ nadhodil jsem. „Třeba dříve vraždili, ale teď už ne.“

„Že by se nechtěli napít krve svých obětí? K čemu jinému by ty vraždy byly? Jsou snad symbolické? Jsou součástí nějaké tajemné mytologie? Nebo se snaží vytvořit mytologii novou? Proboha, Alexi, co to ty dvě příšery dělají?“

Na tyhle otázky jsem neznal odpověď. Bohužel ji neznal nikdo. Seděli jsme tedy v autě, snažili se v tom horku nějak ochladit a čekali, až Daniel a Charles udělají svůj další krok.

Kdyby byli tak opatrní a dobří, jak bychom se o nich vůbec dozvěděli?

Kapitola 69

WILLIAMOVI TO PŘIŠLO k smíchu. Páni, to bylo něco! K nezaplacení. Sledoval policii, která zase sledovala strašidelný dům patřící Danielu a Charlesovi. Bylo toho na něj skoro moc. Mladý princ kráčel sebejistě po LaSalle, potahoval z cigarety a nafoukaně se rozhlížel kolem. Michael usnul, tak se rozhodl pro procházku.

Byla to paráda. Možná zahlédne nějakou místní celebrity, kterých bydlela v Garden District spousta. Třeba toho slavného Trenta Reznora z *Nine Inch Nails* nebo nějakého pitomce z pořadu *Real World* na MTV, který se točil v domě v Big Easy.

Na ulici parkovaly dva nevýrazné lincolny. Rád by věděl, jestli si Daniel a Charles těch aut všimli. Chtěl bych vědět, co si o tom oba vůbec myslí. Určitě budou opatrní. Vraždí už pěkně dlouho, celá léta. A teď co? Něco se muselo provalit.

Došel na konec bloku a zamířil na jih. Většina domů měla verandy porostlé vinnou révou. Cestou zahlédl pěkný vzorek lidské rasy – asi dvacetiletého muže bez košile, jemůž se svaly leskly potem. Zvedlo mu to náladu. Muž ostříkával hadicí stříbrný kabriolet BMW, auto Jamese Bonda.

Jeho dobře stavěné tělo, voda stříkající z hadice a nablýskané auto rozsvítily Williama jako žárovku. Ovládl se však a pokračoval v chůzi.

A pak, jen o pár metrů dál v ulici, uviděl mladou dívku. Mohlo jí být tak čtrnáct, seděla na verandě a hladila perskou kočku. Byla krásná, smyslná.

Dívka měla dlouhé hnědé vlasy, které jí splývaly na malá ňadra. Na sobě měla přiléhavou blůzu se vzorem hadí kůže, těsné tmavomodré džínsy. Velké kruhové náušnice ze zlata a stříbra. Prsteny na prstech u

nohou. Různobarevné náramky na jedné štíhlé paži. Typická pubertářka – až na to, že byla tak krásná. A arogantní, přesně jako on.

William se zastavil a zavolal na ni. „Máš krásnou kočku,“ řekl a šibalsky se usmál.

Vzhlédla a on si všiml, že má stejné pronikavé zelené oči jako ta peršanka. Prohlížela si ho od hlavy k patě. Cítil její upřený pohled na své kůži. Věděl, že ho chce. Bylo to tak se všemi.

„Proč váháš?“ zeptal se s úsměvem. „Když něco chceš, měla by sis to vzít. Pokaždé. To je moje dnešní lekce, zadarmo.“

„Aha, tak ty jseš učitel?“ zavolala z verandy. „Nevypadáš jako žádný učitel, kterého jsem kdy měla.“

„Učitel, ale taky student.“

Toužil po té dívce. Nejen že byla krásná, ale měla i dobré instinkty. Na svůj věk byla sexy a všímavá. Na rozdíl od většiny jejích vrstevníků, kteří marnili svůj talent a potenciál, dokázala využít svých předností. Už nepromluvila ani se neusmála, ale nespustila z něj oči.

William se zamiloval do její sebedůvěry, do pohledu jejích zelených očí, kterými se mu chtěla vysmát, ale moc se jí to nedařilo. Do způsobu, jakým proti němu vypínala malá ňadra, své jediné zbraně. Chtělo se mu vyběhnout na verandu a vzít si ji právě tam. Zakousnout se do ní, napít se její krve. Potřísnit její krví bílá prkna verandy.

Ne. Ted' ne, ještě ne, tady ne. Bože, jak tohle nenáviděl, když nemohl být sám sebou. Chtěl ukázat svou sílu, využít svých předností.

Pak se William otočil a začal se od ní vzdalovat. Vyžadovalo to všechnu jeho vůli nechat sedět tenhle poklad tak vyzývavě na verandě.

Pak dívka konečně promluvila znovu. „A proč váháš ty?“ zavolala a bezcitně se zasmála.

William se usmál a pak se otočil.

Kráčel zpátky k dívce.

„Máš velké štěstí,“ řekl. „Byla jsi vybrána.“

Kapitola 70

MUSELO DOJÍT K NĚJAKÉMU průlomů. V sedm ráno jsem seděl sám u stolku v kavárně Café du Monde na náměstí Jackson Square. Jedl jsem pocukrované lívanečky a zapíjel je kapučinem se skořicí. Díval jsem se směrem k věžím katedrály svatého Louise a poslouchal troubení sirén člunů dole na Mississippi.

Mohla to být ranní idyla, nebýt toho, že jsem byl otrávený a plný energie, se kterou jsem nevěděl, co si počít.

Zažil jsem už spoustu ošklivých případů, tenhle však patřil k těm nejnePOCHOPITELNĚJŠÍM. Ty odporné vraždy pokračovaly už více než jedenáct let, ale pohnutky vrahů zůstávaly stále nejasné.

Jakmile jsem se objevil v ústředí FBI, dozvěděl jsem se znepokojující zprávu, že je pohřešována patnáctiletá dívka, která bydlí jen pár bloků od domu kouzelníků. Bylo možné, že utekla z domova, ale mně se to moc nezdálo. Zatím však nebyla pohřešovaná déle než dvacet čtyři hodin.

Měli jsme naplánovanou poradu, tak jsem zašel nahoru, abych zjistil nějaké podrobnosti a také proč jsme nebyli informováni dříve. Když jsem vstoupil do zasedací místnosti, dýchl na mě silný pocit marnosti. Těžko jsme si mohli představit horší výsledek: domnívali jsme se, že jsme vystopovali vrahy, ale nemohli jsme proti nim nijak zakročit. A teď pravděpodobně zabili další oběť přímo nám před nosem.

Posadil jsem se vedle Jamilly. Oba jsme měli po ruce kelímek horké kávy a ranní vydání *Times-Picayune*. O pohřešované dívce tam nebylo ani slovo. Bylo zjevné, že místní policie její zmizení tajila až do poslední chvíle.

Nikdy jsem neviděl Kyla tak rozzuřeného. Hřimal v čele místnosti a rukou si nervózně prohraboval tmavé vlasy. Nemohl jsem se tomu divit – celé vyšetřování záviselo na spolupráci s místní policií a FBI. A policie teď zklamala naši důvěru.

„Pro jednu s panem Craigem souhlasím,“ poznamenala Jamilla. „Místní to parádně zvorali.“

„Už dávno jsme mohli na tom zmizení pracovat,“ souhlasil jsem.

„Je čím dál tím zmatenější.“

„Možná nám to dává šanci. Zajímalo by mě, jestli bychom se dostali dneska večer na ten mejdan. Co ty na to? Hrozně ráda bych to zkusila. Všichni na tom fetišistickém bále budou v kostýmech, ne? Někdo by měl proniknout dovnitř. Musíme něco udělat.“

Kyle se zahleděl přímo na Jamillu a mě. Zvýšil hlas. „Nevadilo by vám zúčastnit se naší porady?“

„Tohle je přísný pan učitel,“ zašeptala Jamilla. Přemýšlel jsem, co jí na Kylovi tak vadí. Byla pravda, že se choval nezvykle; náročný případ ho zjevně stresoval.

„Řekni mu, co tě napadlo,“ poradil jsem jí. „Vyslechne tě. Zvlášť teď, co se ztratilo to děvče.“

„O tom pochybuju. Ale co může udělat – zastřelit mě?“

Otočila se ke Kylovi. „Myslím, že by se nám mohlo podařit proniknout do domu dneska večer během toho jejich večírku. A když ne, co můžeme ztratit? Ta pohřešovaná dívka by mohla být tam.“

Kyle zaváhal, ale pak svolil. „Udělejte to. Je načase zjistit, co se v tom domě skrývá.“

Kapitola 71

ČÁST ODPOLEDNE mi zabralo shánění tištěných pozvánek a pak jsme si s Jamillou připravili kostýmy na večer. Bál začínal o půlnoci, ale doslechli jsme se, že většina návštěvníků dorazí až kolem druhé.

Když zábava začala, měli jsme už za sebou dlouhý večer. Se vstupem do domu jsme čekali až do půl třetí. Někteří pozvaní hosté vypadali věkem na vysokou školu, někteří mohli být i mladší, ale nejméně polovině hostů bylo přes třicet. Několik jich přijelo v limuzínách a dalších drahých autech. Kostýmy pro ten večer byly opravdu úchvatné: fraky a cylindry, sametové viktoriánské pláště,

korzety, hůlky, diadémy.

Část davu se zahalila převážně do černé kůže a sametu, který ženy doplnily našasenými krajkami. Všude bylo vidět piercing na různých částech těla, psí obojky, černé rtěnky a nánosy maskary jak u žen, tak u mužů.

Odevšad hleděly krvavě rudé oči. Bylo těžké jim uniknout. Z neviditelných reproduktorů hrála temná rocková hudba. Několik žen mělo na krku rudé sametové pásky, které zřejmě měly zakrývat stopy po zubech.

Uvnitř domu to bylo ještě zajímavější a strašidelnější. Lidé se oslovovali tituly jako lord Nicholas, lady Anne, baronka, princ William. Prošla kolem nás soše podobná žena, která si nestoudně prohlédla Jamillu od hlavy k patě. Tělo měla natřené bronzovou tělkou a na sobě měla kalhotky v barvě bronz. Kovový pach krve se mísil s pachem kůže a oleje z loučí na zdech.

Jamilla vypadala připravená na všechno. Na sobě měla přiléhavé černé šaty, černé kozačky a punčochy. V malém obchodě na Dumaine Street, který se specializoval na podobné věci, si koupila černou rtěnku a kožené náramky. Jestli chtěla vypadat sexy, rozhodně se jí to podařilo. Pomohla mi také vybrat můj úbor: frak až na zem, nákrčník, černé kalhoty a boty až ke kolenům.

Nikdo nám nevěnoval valnou pozornost. Prošli jsme přízemí a pak jsme se nechali vést davem do suterénu. Na kamenných zdech byly připevněné louče. Bylo tam chladno, vlhko a zatuchlo.

„Proboha, Alexi,“ pošeptala mi Jamilla do ucha. Pevně mi sevřela paži. „Kdybych tohle neviděla na vlastní oči, tak bych tomu nevěřila.“

Měl jsem stejný pocit. Většina lidí, kteří se sešli ve sklepě, měla velké tesáky, které vypadaly strašidelně, zvláště v takovém množství. Jedinými zdroji světla byly elektrické svícný a planoucí pochodně. Na zdech visely lidské lebky, které byly zaručeně pravé.

Začal jsem se rozhlížet kolem, abych zjistil, kudy by se v případě potřeby dalo uniknout. Nebyl jsem si jistý, že by se nám to podařilo rychle. Dav houstl a já začínal pociťovat rostoucí klaustrofobii. Přemýšlel jsem, jestli má té noci někdo zemřít. Pokud ano, kdo to bude tentokrát?

Pak jsem zaslechl hluboký hlas, který ohlašoval: „Kníže přichází.“

Skloňte hlavy.“

Kapitola 72

VE SKLEPNÍCH PROSTORÁCH zavládlo napjaté ticho. Měl jsem nepříjemný pocit, že spatřím něco, co bych spatřit neměl. Pak se se vši pompou zjevili Daniel Erickson a Charles Defoe.

Kouzelníci představovali bohémské vládce. Obecenstvo poslušně sklonilo hlavy. Oba muži vypadali opravdu působivě. Charles byl od pasu nahoru nahý a na sobě měl přiléhavé černé kožené kalhoty a vysoké boty. Byl dobře stavěný a sexy. Daniel si oblékl dlouhý černý kabát, černé kalhoty a černou náprsenku. Byl svalnatý, ale štíhlý v pase.

Před nimi kráčet na silném řetězu bílý bengálský tygr. Jamilla a já jsme si vyměnili pohledy. „Je to čím dál zajímavější,“ zašeptala.

Daniel se zastavil na kus řeči s několika mladými muži. Vzpomněl jsem si, že dřívější oběti byly všechny mužského pohlaví. Tygr nebyl ani tři metry ode mě. Jakou roli hrál on? Byl to jen symbol – ale čeho?

Charles přistoupil k Danielovi a postavil se vedle něj ke zdi. Něco mu pošeptal. Oba se zasmáli a rozhlédli po místnosti.

Konečně Daniel promluvil zvucným hlasem. Jeho sebedůvěra byla nakažlivá. „Já jsem Kníže. Vítám toto skvělé shromáždění,“ řekl. „Cítím energii naplňující tuto místnost. Vzrušuje mě.

Síla zde spoutaná nezná žádná omezení. Věřte tomu. Věřte sami sobě. Dnešní noc je výjimečná. Následujte mě proto do vedlejší místnosti. Pojd'te, jestli věříte – a ještě spíše, jestli nevěříte.“

Kapitola 73

NIKDY JSEM NIC podobného neviděl. Jamilla a já jsme při vstupu do ještě větší síně ve sklepení ztratili řeč a jen se dívali kolem sebe. Místnost ozařovaly svíce na zdech, z velké části elektrické. Všude se blýskaly strašlivé tesáky. Bílý tygr zařval a já si vzpomněl na ty kousance v lidském mase.

Když lovíte upíry...

Co se to v tom strašidelném sklepení chystalo? Jaký byl účel toho shromáždění? Kdo byly ty stovky přízraků?

Daniel a Charles stáli vedle dvou vysokých, pohledných mužů v černých saténových róbách. Vypadali na dvacet, možná o něco méně. Podobali se mladým bohům. Všichni se nahnuli dopředu, aby viděli, co se bude dít dál.

„Jsem zde, abych pomazal dva nové upíří prince,“ oznámil Daniel autoritativním hlasem. Jeho vystupování bylo stejné jako na pódiu. „Pokloňte se jim!“

Žena vpředu vykřikla: „Naši princové! Temní princové! Zbožňuji vás!“

„Ticho!“ okřikl ji Charles. „Vyved'te to pitomou krávu odsud a vykažte ji z domu.“

Světla náhle zablikala a pak zhasla docela. Těch několik pochodní bylo uhašeno. Popadl jsem Jamillu a přitiskli jsme se k nejbližší zdi.

Vůbec nic jsem neviděl. Cítil jsem, jak mi buší srdce.

„Co se to sakra děje, Alexi?“

„Nevím. Musíme se držet pohromadě.“

V temnotě okamžitě propukl zmatek. Lidé ječeli. Někde poblíž se ozvalo švihnutí biče. Propuklo šílenství. Chaos. Naprosté zděšení.

Jamilla a já jsme svírali v rukou pistole. V té tmě jsme nemohli vůbec nic dělat.

Uběhla asi minuta. Obklopovala nás inkoustově černá tma. Připadalo mi to jako věčnost. Báł jsem se, že mě někdo bodne. Nebo zakousne.

Někde v domě naskočil generátor. Pak světla ve sklepech zablikala a znovu se rozsvítila. Zhasla. Rozsvítila se a zůstala tak.

Před očima se mi míhala barevná kola. A pak –

Kouzelníci byli pryč.

Někdo vykřikl: „Stala se vražda! Proboha, jsou oba mrtví!“

Kapitola 74

PRODÍRAL JSEM SE šokovaným davem, který nekladl odpor. Pak jsem uviděl těla. Dva mladíci v černých róbách leželi bezvládně na podlaze sklepa. Byli zabodnutí a měli proříznutá hrdla. Kolem těl se rozlévaly kaluže krve. Kam se poděli Daniel a Charles?

„Policie,“ zvolal jsem. „Nedotýkejte se jich. Ustupte.“

Muži a ženy nejbližší k tělům uskočili. Napadlo mě, jestli neměli v úmyslu napít se rozlité krve. Nebyl tohle onen rituál? To, co měly všechny ty vraždy až dosud společné?

„Jsou tady jenom dva! Dva poldové!“ křikl někdo.

„Budeme střílet,“ varovala Jamilla jasným, pevným hlasem.

„Ustupte. Rychle. Kde jsou Daniel a Charles?“ křikl jsem.

Dav se k nám začal přibližovat, tak jsem vypálil varovný výstřel. Ozvěna byla hlasitá. Výstřel vyvolal ve sklepech nový chaos. Muži a ženy se začali drát dveřmi ven. Neměli však šanci uniknout. Venku čekali agenti FBI.

Prodrali jsme se s Jamillou davem do vedlejší místnosti a pokračovali dál úzkou chodbou osvětlenou jen svíčkami. Stejnou cestou se mohli dát i Daniel a Charles, když světla zhasla. Zdálo se to pravděpodobné – znali to tam.

Podél chodby se nacházely jedna vedle druhé malé místnosti. Rozvržení mi připomínalo pravěké katakomby. Všechno bylo stísněné, depresivní, strašidelné.

„Jsi v pořádku?“ ohlédl jsem se na Jamillu.

„Jo, jsem. Tedy zatím. Za chvíli mi to tady určitě přiroste k srdci,“ ušklíbla se. Očima však nervózně těkala kolem.

Uslyšel jsem Kylvův hlas, jak na nás volá. FBI už byla uvnitř. „Je tam něco? Alexi? Vidiš něco?“

„Zatím ne. Daniel a Charles se vypařili, když zhasla světla. Není po nich stopy.“

Opatrně jsme postupovali kupředu a prohlíželi všechny místnosti. Většina byla zřejmě využívána jako skladovací prostory. Několik jich bylo úplně prázdných. Plesnivé a tajemné jako hrobky.

Rozkopl jsem další dveře a oba jsme nahlédli dovnitř. Jamilla zalapala po dechu. „Proboha, Alexi! Co se to tady stalo?“

Pevně jsem ji uchopil za paži. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Rozklepala se mi kolena.

Na podlaze místnosti leželi Daniel a Charles. Byli zavražděni. Nemohl jsem ze sebe vypravit jediné slovo. Za námi se objevil Kyle a mlčky zíral do místnosti.

Přistoupili jsme k tělům, ale bylo jasné, že jsou mrtví. Hrdla obou mužů byla proříznutá. A byly v nich hluboké stopy po tesácích.

Kdo byl tedy Kníže teď?

Čtvrtá část

Lov

Kapitola 75

TOHO DNE VEČER nasedla Jamilla na letadlo do San Franciska. Musela přiznat, že neví jak dál. Vezl jsem ji na letiště a celou cestu jsme mluvili o případu. Uvědomili jsme si, že jsme jím oba posedlí.

To, co se stalo v noci, obrátilo celý případ naruby. Předpokládání

vrazi byli zavražděni. V takovémhle zmatku už se mohlo stát cokoliv. Vrazi nemuseli být nutně chytří, ale rozhodně dokázali překvapit.

„Jak budeš pokračovat dál, Alexi?“ zeptala se, když jsme zabočili k letišti.

Zasmál jsem se. „A ty si myslíš, že se vůbec dá pokračovat?“

„Však ty víš, jak to myslím.“

„Zůstanu tady nejspíš ještě tak den dva a zjistím, jestli bych nemohl být něco platný. Všechny, co byli v domě, zadržuje neworleanská policie. To znamená spoustu výsledků. Někdo musí něco vědět.“

„Jestli se to z nich podaří dostat. Myslíš, že už budou místní poldové spolupracovat? Zatím se moc nepřetrhli.“

Usmál jsem se. „Sama víš nejlíp, jak jsou místní neradi, když jim někdo leze do zelí. Dostaneme, co budeme potřebovat. Jenom to možná zabere trochu času. Jsem si jistý, že to je jeden z důvodů, proč Kyle chce, abych tu zůstal.“

Při vyslovení Kylova jména se ušklíbla. Věděl jsem však, že odjíždí nerada. „Musím se vrátit domů, ale tohle nepustím. Můj kamarád Tim v *Examineru* připravuje další velký článek o těch kalifornských vraždách. Možná to všechno začalo právě tam. Přemýšlej o tom.“

„Před jedenácti lety, možná dříve,“ řekl jsem. „Ale kdo byli ti první vrazi? Daniel Erickson a Charles Defoe? Někdo jiný ze sekty? Existuje vůbec nějaká sekta?“

Pokřčila rameny. „Momentálně nemám nejmenší tušení. Jsem vymačkaná jako pomeranč. Sednu do letadla a celou cestu prospím.“

Probrali jsme ještě několik podivných aspektů případu. Pak jsem se jí zeptal na toho Tima z *Examineru*. „Je to jenom kamarád,“ odpověděla.

Potřásl jsem si s Jamillou rukou u odbavovací přepážky American Airlines. Pak se ke mně naklonila a políbila mě na tvář.

Zlehka jsem ji objal. V krátkém čase jsme spolu potkali spoustu bolesti a neštěstí. Oběma nám šlo také o život.

„Bylo mi potěšením, Alexi, jako vždycky,“ řekla, když se ode mě odtáhla. „Díky za všechno.“

„Dávej o sobě vědět,“ řekl jsem. „Ano, Jamillo?“ „Rozhodně. Mám to v plánu. Spolehni se. Myslím to vážně, Alexi.“

Inspektorka Jamilla Hughesová se pak otočila a zmizela v letištním

davu. Věděl jsem, že se mi po ní bude stýskat. Považoval jsem ji za svého přítele.

Nasedl jsem do auta a vrátil se k práci na ústředí FBI. Prošel jsem s Kylem všechno, co jsme měli. Pak jsme to prošli ještě jednou, abychom se ujistili, že jsme tak v koncích, jak jsme si mysleli. Shodli jsme se na tom, že nemáme ani přijatelné teorie o tom, co se stalo Danielu a Charlesovi. Nikdo zatím nepromluvil – nebo možná nikdo nic neviděl.

„Ať je zabil kdokoliv, udělal to proto, aby dokázal svou nadřazenost. Nad nimi i nad námi,“ řekl jsem. Nebyl jsem si tím však nijak jistý. Jen jsem přemýšlel nahlas.

„Myslím, že není náhoda, že to celé vypadá jako kouzelnický trik,“ řekl Kyle. „Nezdá se ti, Alexi? Nevidíš v tom nějakou souvislost s magií?“

„Jo, ale tohle kouzelnický trik nebyl. Daniel a Charles jsou mrtví a ti ostatní zrovna tak. Táhne se to už léta.“

„Chceš říct, že jsme v koncích?“

„Jo. A vůbec se mi to nezamlouvá.“

Kapitola 76

PRACOVAL JSEM DLOUHO do noci na ústředí FBI. Kolem deváté jsem byl unavený a podrážděný. Nevěděl jsem kudy kam. Zavolał jsem domů, ale nikdo tam nebyl. Nejdřív mě to trochu zaskočilo, ale pak jsem si vzpomněl, že má moje teta Tia narozeniny a Nana pro ni pořádá oslavu v jejím domě v Chapel Gate severně od Baltimore.

Nekoupil jsem Tie dárek. K čertu se mnou. Co jsem se jako kluk nastěhoval do Washingtonu, Tia nikdy nezapomněla na mé narozeniny. Ani jednou. Letos mi dala hodinky, které jsem měl právě na ruce. Zavolał jsem k ní do Marylandu a promluvil si skoro se všemi

svými nejbližšími. Škádli mě, že jsem přišel o ten nejlepší dort na světě. Chtěli vědět, kde jsem a kdy se vrátím domů.

Neměl jsem pro ně uspokojivou odpověď. „Jakmile to půjde. Moc mi všichni chybíte. Ani nevíte, jak rád bych tam byl s vámi.“

Rozhodl jsem se, že se před návratem do Dauphinu zastavím v domě kouzelníků. Nevěděl jsem ani přesně proč. Protože jsem byl v koncích. Protože jsem byl posedlý. Dům hlídalo několik policistů. Tvářili se dost znuděně.

Ukázal jsem jim průkaz a pustili mě dovnitř. Bez problémů, detektive Crossi.

Nevěděl jsem přesně proč, ale měl jsem mlhavý pocit, že mi v domě něco uniklo. Technici tam strávili celé hodiny. Já také. Nenašli jsme nic konkrétního. Stále jsem se v tom starém domě necítil dobře. Možná by se mi hodil nějaký amulet na ochranu.

Prošel jsem nevkusně vyzdobenou halou do obývacího pokoje. Mé kroky duněly prázdným domem. Nic se tam nezměnilo od chvíle, kdy jsem odešel. Proč jsem se tam vůbec obtěžoval chodit? Velkou místnost naplňovalo temné moderní umění, většina obrazů visela, ale některé byly opřené o stěny. Kouzelníci spali v postelích, ne v rakvích, které jsme našli dole v katakombách.

Když jsem znovu prohledával jejich šatnu, padl mi zrak na něco, čeho jsem si prve nevšiml. Byl jsem si jistý, že to tam nebylo, když jsem prve místnost prohledával. Mezi botami ležely malé sošky kouzelníků

Na jejich hrdlech, hrudích a tvářích byly řezné rány. Stejně jako na tělech zavražděných.

Kde se tam, ty zatracené figurky vzaly? Co znamenají? Co se to tady v New Orleansu děje? Kdo se mohl dostat do zapečetěného domu? Byl jsem v pokušení zavolat Kylovi, ale odolal jsem. Nebyl jsem si jistý, proč.

Samotnému a v noci se mi do temných tunelů moc nechtělo, ale když už jsem byl v domě, rozhodl jsem se, že se tam ještě porozhlédnu. Předě dveřmi přece stojí dva policisté, ne?

Co nám mohlo uniknout?

K těm nevýslovně krutým vraždám docházelo už jedenáct let.

Naši dva podezřelí číslo jedna byli zavražděni.

Někdo položil jejich loutky do jejich ložnice.

Sestoupil jsem do sklepa a ponořil se do tunelů, které mířily do různých směrů od centrálních prostor. New Orleans leží asi dva metry pod úrovní moře a ve sklepení bylo nejspíš stále vlhko. Zdi se potily.

Zaslechl jsem nějaké zaškrábání a zastavil se. Něco tam chodilo. Sáhl jsem do podpažního pouzdra a vytáhl pistoli.

Pozorně jsem naslouchal. Nic. Pak další škrábání.

Myši nebo krysy, pomyslel jsem si. Co jiného. Určitě.

Musel jsem však jít dál. *Musel* jsem to všechno prohlédnout, nemohl jsem jen tak odejít. Co jsem si chtěl dokázat? Že neznám strach? Že nejsem jako můj otec, který nedotáhl do konce nic, do čeho se kdy pustil, včetně výchovy svých dětí?

Pomalů a potichu jsem postupoval dopředu – a naslouchal domu.

Někde ve vlhkých tunelech jsem slyšel kapat vodu.

Škrtl jsem svým zipem, abych zapálil několik loučí na stěnách tunelu. Hlavou mi vířily ošklivé představy. Kousance na mrtvých tělech. Smrtelná zranění Daniela a Charlese. Otrávená kousnutí, která jsem utrpěl v Charlotte. *Jsi jeden z nás.*

Všechny ty vraždy doprovázel vztek, zuřivost.

Co ty vrahy přivádělo k zuřivosti?

Kde byli v tom okamžiku?

Neslyšel jsem je přicházet, nezahlédl jsem žádný pohyb.

Někdo mě udeřil, dvakrát. Útočníci se vynořili ze tmy jako stíny. Jeden mi šel po hlavě a krku. Druhý mě udeřil do kolen. Byli sehraný tým.

Padl jsem na zem a vyrazil si dech. Spadl jsem však na útočníka, který mi držel nohy. Uslyšel jsem hlasité zapraskání, jako když se láme kost. Pak bolestivý výkřik. Pustil mě.

Vstal jsem, ale druhý útočník mi skočil na záda. Kousl mě! *Proboha, to ne!*

Zaklel jsem a mrštil jím o zeď. A ještě jednou. Co jsou ti šílenci zač? Co se mi to přilepilo na záda za pijavici? Konečně mě pustil, ten parchant! Rychle jsem se otočil a udeřil ho pistolí do spánku. Uhodil jsem ho znovu dobře mířeným levým hákem. Šel k zemi jako hadrový panák.

Celý zadýchaný jsem stál nad útočníky. Ani jeden se nehýbal. Mířil

jsem na ně pistolí, dokud jsem nezapálil svíčku. Hned to bylo lepší – světlo vždycky pomůže.

Viděl jsem chlapce a dívku kolem šestnácti sedmnácti let. Jejich oči byly jako temné díry. Chlapec musel měřit skoro dva metry. Na sobě měl špinavé tričko Marlboro a pytlovité černé džínsy.

Dívka měřila asi metr šedesát a byla spíš širší než vyšší. Její černé vlasy byly umaštěné a některé prameny měla obarvené na červeno.

Sáhl jsem si na krk a překvapilo mě, že nemám prokousnutou kůži. Nenašel jsem na prstech krev.

„Jste zatčeni,“ zařval jsem na ty dva. „Vy zatracený pijavice.“

Kapitola 77

UPÍŘI? Tak si ti dva šílenci určitě říkali.

Vrazi?

Jmenovali se Anne Elová a John „Jack“ Masterson a navštěvovali Katolickou střední školu v Baton Rouge do doby asi před šesti měsíci, kdy do ní přestali chodit a utekli z domova. Bylo jim oběma sedmnáct. Byly to ještě děti.

Strávil jsem té noci tři hodiny pokusy ty dva vyslechnout a pak další čtyři hodiny následující dopoledne. Elová a Masterson nemluvili ani se mnou, ani s nikým jiným – neřekli ani slovo. Nedozvěděli jsme se, co dělali v sídle v Garden District, proč mě napadli a jestli to byli oni, kdo dal do šatny zlověstné loutky mrtvých.

Oba nezletilí prostě jen zírali na dřevěnou desku stolu ve výslechové místnosti na policejní stanici. Byli přivoláni jejich rodiče, ale Elová a Masterson nemluvili ani s nimi. Jediná slova, která Anne Elová konečně věnovala svému otci, zněla: „Vyser si.“ Přemýšlel jsem, jestli upířský kult dokázal uspokojit její potřeby, její úžasný vztek.

Mezitím jsem si musel promluvit se spoustou dalších účastníků fetišistického bálu. Většinou šlo o lidi živící se „pocitivou prací“: byli to barmani a číšnice, hoteloví recepční, počítačovní specialisté, herci a dokonce i učitelé. Z velké části měli strach, aby se jejich alternativní životní styl neprovalil u nich v práci, a proto celkem ochotně mluvili. Bohužel nám nikdo neřekl nic zásadního o Danielu a Charlesovi ani o jejich smrti.

Byla to mimořádně rušná noc na policejní stanici. Výsledky vedlo více než dvacet detektivů a agentů FBI. Vyměňovali jsme si poznatky o vyslýcháných osobách a tvrdě přitlačili na všechny zjevné lháře. Dali jsme také dohromady seznam svědků, kteří nejspíš promluví, když se na ně zatlačí. Střídali jsme u nich vyslýchající, posílali je zpět do cel a znovu je předvolávali, než mohli usnout, vyslýchali jsme je ve dvojicích.

„Stačilo by pár gumových hadic,“ prohlásil jeden detektiv, když jsme čekali, až nám poštěstí za noc přivedou z cely Anne Elovou. Jmenoval se Mitchell Sams a byl to obrovský černoch kolem padesátky, drsný, výkonný a pekelně cynický.

Když se Anne Elová vrátila do výslechové místnosti, vypadala jako náměsíčník nebo zombie. Pod vpadlýma očima měla temné kruhy a rty měla rozkousané do krve.

Sams na ni okamžitě spustil: „Dobrý ráno, děvenko. Moc rád zas vidím ten tvůj vyblitej ksicht. Vypadáš příšerně, holka. Pár tvých kámošů včetně tvýho směšnýho přítele už promluvílo.“

Dívka obrátila svůj nepřítomný pohled k cihlové zdi. „Asi jste si mě spletli s někým, kdo je celej posranej,“ řekla.

Rozhodl jsem se použít nápad, na který jsem přišel asi před hodinou a vyzkoušel jsem ho už na pár ostatních. „Víme, kde je nový Kníže,“ oznámil jsem Anne Elové. „Vrátil se do Kalifornie. Není tady a nemůže ti ani pomoci, ani ublížit.“

Na její tváři nebyla patrná žádná reakce, ale založila si ruce na prsou. Nahrabila se na židli. Rty jí znovu krvácely, zřejmě se do nich opět kousla. „Na to vám seru.“

V tu chvíli vtrhl do místnosti detektiv s vytřeštěnýma očima a temnými skvrnami od potu v podpaždí své světle modré sportovní košile. Bradu a tváře mu pokrývalo husté strniště. Vypadal stejně

vyčerpaně, jak jsem se cítil i já.

„Došlo k další vraždě,“ vychrлил na Samse. „Další pověšená obět.“

Anne Elová reagovala potleskem: „To je paráda,“ řekla.

Kapitola 78

JEL JSEM NA MÍSTO ČINU Sám a připadal si jako ve snu. Mozek mi pracoval pomalu, ale metodicky. Jaký bude náš další postup? Neměl jsem nejmenší tušení. Byl jsem na dně.

Ten dům byl malým přístavkem jedné historické budovy v Garden District. Vypadal jako útulný penzion. Obklopovaly ho magnólie a banánovníky a kovaný železný plot, takový, jaké jsem viděl po celé Francouzské čtvrti.

Na místě už byla dobrá polovina místního policejního sboru. Spolu s námi se na místo začal sjíždět i tisk. Detektiv Sams dorazil pár minut po mně. Sešli jsme se na chodbě před pokojem v prvním patře, ve kterém k vraždě došlo. Interiér domu byl pečlivě zařízený do posledního detailu. Majitel byl zřejmě také fanouškem festivalu Mardi Gras – na zdech visely pérové vějíře, korále, pestrobarevné masky a kostýmy.

„Je to ošklivý, ještě horší, než jsme čekali,“ řekl Sams. „Je to *detektivka*, Jmenuje se Maureen Cookeová. Dělal na mravnostním, ale pomáhala nám s Danielem a Charlesem.“

Sams mě uvedl do detektivčiny ložnice. Byla malá, ale útulná, s blankytně modrým stropem. Někdo mi kdysi řekl, že ta barva má zabránit usazování okřídleného hmyzu.

Aureen Cookeová byla vysoká a štíhlá rusovláska něco přes třicet. Visela hlavou dolů na lustru. Nehty měla nalakované na červenou. Detektivka byla nahá kromě jemného stříbrného náramku na zápěstí.

Celé její tělo bylo potřísněné krví, ale na podlaze ani nikde jinde

nebylo stopy po kaluži krve.

Přistoupil jsem k ní blíž. „Smutné,“ zašeptal jsem. Další zmařený lidský život. Další mrtvý policista.

Obrátil jsem se na Mitchella Samse. Čekal, až promluví jako první.

„Tohle asi neudělali stejní vrazi,“ řekl jsem a zavrtěl hlavou. „Rány po zubech vypadají jinak. Jsou povrchní. Něco se změnilo.“

Couvl jsem od těla Maureen Cookové a rozhlédl se po jejím pokoji. Byly tam fotografie, které jsem znal ze studie prostituce ve Storyville od E. J. Bellocqa. Zvláštní, ale nijak překvapivé vzhledem k její práci. Pár asijských vějířů viselo nad její postelí, ve které zřejmě té noci spala. Pokud ji ovšem předchozího dne nezapomněla ustlat.

Zazvonil mi mobil. Palcem jsem stiskl tlačítko. Cítil jsem jen lhostejnost.. Potřeboval jsem se vyspat.

„Tak už jste jí našli, doktore Crossi? Co na to říkáte? Dejte mi svůj tip, jak ty vraždy zastavit. Už jste na to přece musel přijít.“

Měl jsem na lince Génia. Jak se o tom dozvědět?

Z ničeho nic jsem se do telefonu rozkřičel: „Dostanu tě. To vím úplně přesně, ty parchante!“

Přerušil jsem spojení a vypnul přístroj. Rozhlédl jsem se po pokoji. Ve dveřích stál Kyle Craig a díval se na mě.

„Jsi v pořádku, Alexi?“ zašeptal.

Kapitola 79

KDYŽ JSEM SE VRÁTIL do hotelu Dauphine, bylo půl jedenácté dopoledne. Byl jsem přetažený a nemohl usnout. Čekal tam na mě vzkaz: Ze San Franciska volala inspektorka Hughesová.

Natáhl jsem se na postel a zavolal Jamille zpátky. Zavřel jsem oči. Potřeboval jsem slyšet přátelský hlas, nejraději její.

„Možná mám pro tebe dobrou zprávu,“ řekla, když jsem ji zastihl doma. „Ve svém volném čase, ha – ha, jsem se pořádně podívala na Santa Cruz. Proč Santa Cruz, ptáš se možná. Bylo tam hlášeno několik zmizení, která se nepodařilo vyřešit. Podezřele hodně. Alexi, něco se

tam dole děje. A zapadá to do celého případu.“

„Santa Cruz bylo na našem původním seznamu,“ podotkl jsem. Snažil jsem se soustředit na to, co mi právě sdělila. Nemohl jsem si vybavit, kde Santa Cruz přesně leží.

„Máš unavený hlas. Není ti něco?“ zeptala se.

„Před pár minutami jsem se vrátil do hotelu. Byla to dlouhá noc.“

„*Jdi spát*, Alexi. Tohle může počkat. Dobrou noc.“

„Ne, stejně nemůžu usnout. Pověz mi víc o Santa Cruz. Chci to slyšet.“

„Tak jo. Mluvila jsem s poručíkem Conoverem z tamní policie. Zajímavý rozhovor. A znepokojující. Samozřejmě o těch zmizeních vědí. V posledním roce zaznamenali také časté krádeže domácích mazlíčků a hospodářských zvířat. V té oblasti je hodně rančů. Na upíry samozřejmě nikdo nevěří. *Ale* – Santa Cruz má zvláštní reputaci. Jdou fámy, že je to hlavní město upírů v USA. Někdy nebývá od věci fámám věřit.“

„Potřebuji se podívat na to, co jsi zjistila,“ řekl jsem jí. „Teď se zkusím trochu vyspat. Ale rád bych si přečetl všechno, co ti pošlou ze Santa Cruz. Můžeš mi to poslat?“

„Můj kamarád Tim z *Examineru* mi slíbil, že mi ty materiály pošle. Kromě toho, zítra mám volný den. Možná si udělám výlet.“

Znepokojeně jsem se zamračil. „Jestli tam pojeděš, vezmi někoho s sebou. Vezmi Tima. Myslím to vážně.“

Pověděl jsem jí o mrtvé detektivce Maureen Cookeové. „Nejezdi tam sama. Pořád ještě nevíme, s čím máme tu čest.“

„Někoho s sebou vezmu,“ slíbila mi, ale nebyl jsem si jistý, jestli jí mohu věřit.

„Bud' opatrná, Jamillo. Vůbec se mi to nechce líbit.“

„Jsi jenom utahaný. Prospi se. Jsem velká holka.“

Ještě chvíli jsme si povídali, ale nezdálo se mi, že bych ji přesvědčil. Jako většina dobrých detektivů byla i ona tvrdohlavá.

Zavřel jsem znovu oči a pomalu se propadl do spánku.

Kapitola 80

JAMILLA SEDĚLA za volantem svého spolehlivého, zaprášeného saabu na cestě do Santa Cruz. Svírala volant zřejmě příliš pevně a začínaly ji bolet ruce a tuhnout krk. Tohle vyšetřování prostě nemohla pustit ze zřetele. Vrazi byli stále na svobodě. Budou vraždit, dokud je někdo nezastaví. A ten někdo může být klidně ona.

Snažila se přemluvit svého přítele, aby jel s ní, ale Tim zpracovával pro *Examiner* reportáž z protestní akce cyklistů. Kromě toho si nebyla jistá, že s ním chce strávit celý den. Tim byl milý, to ano, ale Alex Cross to nebyl. Proto teď sjížděla z Route 1 a mířila k Santa Cruz sama. *Sama jako vždycky.*

Alespoň Tima upozornila, že do Santa Cruz jede, a kromě toho byla samozřejmě velká holka, po zuby ozbrojená. *Jo, po zuby,* pomyslela si. Při pomyslení na tesáky a strašlivé vraždy jimi způsobené jí přeběhl mráz po zádech.

Santa Cruz se jí ale vždycky líbilo. Možná proto, že stálo prakticky v epicentru zemětřesení v roce 1989 – 6,9 stupně Richterovy stupnice, šedesát tři mrtvých –, ale pak se celou oblast podařilo dát zase dohromady. Houževnaté malé město a jeho obyvatelé se odmítli vzdát. Město teď tvořilo množství zemětřesení odolných budov, z nichž většina nebyla vyšší než dvě patra. Santa Cruz představovalo ryzí Kalifornii, tu nejlepší.

Cestou zahlédla urostlého blondáťého surfaře, který vystupoval z VW s prkny připevněnými na střeše. Pojídal kus pizzy a mířil do knihkupectví Santa Cruz. Typická Kalifornie.

Po ulicích se pohybovaly nejrůznější typy lidí – postarší hippies, turisté, surfaři, studenti místní univerzity. Hrozně se jí to líbilo. Kde se však schovávali ti zatracení upíři? Byli tam vůbec? Věděli, že do Santa Cruz dorazila *ona* a jde jim po krku? Skrývali se mezi těmi post-hippies a surfaři, které mýjela cestou?

Její první zastávka byla na policejní centrále. Poručík Harry Conover nevěřil vlastním očím, že se dostavila osobně. Nejspíš si

nedokázal představit, že by měl nějaký policista stejný přístup k práci jako ona.

„Říkal jsem přece, že vám pošlu všechno, co o těch rádoby upírech najdu. Vy mi nevěříte?“ zeptal se. Potřásl hlavou s dlouhými světlými kudrnami a ublíženě se na ni zadíval. Conover byl vysoký, dobře stavěný a mohlo mu být asi pětatřicet. Takže vrstevník. Jamilla ho odhadla na muže, který si rád zaflirtuje a má o sobě vysoké mínění.

„Jistě že vám věřím. Ale měla jsem dneska volno a tenhle případ už mi leze na mozek. Tak jsem tady, Harry. Lepší než e-mail, ne? Co pro mě máte?“

Vytušila, že by jí nejraději poradil, aby to hodila za hlavu a užila si volný den. Už podobné rady slyšela a možná na nich něco bylo. Ne však teď, kdy jsou ti vrazi stále na svobodě.

„Četla jsem pár zpráv, že místní strašáci snad žijí v nějaké komuně. Máte ponětí, kde by to mohlo být?“ zeptala se.

Conover přikývl a dokonce se pokusil předstírat zájem. Oči mu každou chvíli zabloudily k jistým jejím partiím. Bylo vidět, že patří mezi muže, co si potrpí na prsa. „Tyhle zprávy se nikdy nepotvrdily,“ řekl. „Děti se spolčují, to je jasné, ale o žádné komuně nevím. Je tady pár klubů, kde bývá docela horko – Katalyzátor, Buranov A mládež se shromažďuje hlavně v podnicích na Pacific Street.“

Nevzdala to. Nikdy se nevzdávala. „Ale spousta dětí žila pohromadě – nevěděl byste, kde to mohlo být?“ Conover si povzdechl a zdálo se, že mu její vyptávání už trochu leze na nervy. Jamilla poznala, že nepatří mezi policisty, kteří by se v práci přetrhli. Kdyby pracoval pod ní, okamžitě by ho přeložila a Conover by tvrdil, že to bylo proto, že je muž. O to samozřejmě nešlo. Šlo o to, že byl líný a k ničemu a takové poldy nenáviděla. Copak nechápal, že na jeho práci závisejí lidské životy?

„Možná někde na úpatí hor. Nebo severně u potoka Boulder Creek,“ vysoukal ze sebe konečně Conover. „Fakt nevím, co bych vám ještě řekl.“

Bodejť bys věděl, Harry.

„Kde byste se vy poohlédli nejdřív?“ naléhala. *Kdyby sis vůbec zasloužil nosit uniformu.*

„Inspektorko, já bych se do tohohle hlavně nijak nehrnul. Jo, došlo

tady k několika podivným zmizením. Ale to se dá říct o každém městě na kalifornském pobřeží. Děti mají dneska větší roupy než my, když jsme byli v jejich věku. Nevěřím tomu, že tady v Santa Cruz přišel někdo k vážné úhoně, a rozhodně si nenechám nabulíkovat, že jsme nějaké *upírské* hlavní město na západním pobřeží. Tak to není. Můžete mi věřit. V Santa Cruz žádní upíři nejsou.“

Přikývla v předstíraném souhlasu. „Asi nejdřív zkusím ty kopce,“ řekla.

Conover jí zasalutoval. „Jestli přestanete honit do sedmi večer, zavolejte mi. Třeba bychom si mohli zajít na skleničku. Máte přece dneska volno, ne?“

Jamilla kývla. „Udělám to. Jestli skončím před sedmou, Harry. Díky za pomoc.“ *Pitomče.*

Kapitola 81

BYLA OPRAVDU NAŠTVANÁ. Kdo by na jejím místě nebyl? Zaparkovala saab naproti baru Asti ve vedlejší ulici blízko centra. Cestou ztratila z dohledu řeku San Lorenzo, ale ta musela být někde blízko. Každopádně ji cítila.

Právě vystoupila z auta, když se objevili dva muži. Rychle k ní přistoupili, každý z jedné strany.

Jamilla sebou trhla. Skoro to vypadalo, jako by spadli z nebe. *Blondáci, vlasy do ohonu, pomyslela si. Studenti? Surfaři?* Doufala, že ano.

Byli urostlí, ale nevypadali na návštěvníky posiloven. Spíš to měli od přírody. Hlavou se jí mihla vyobrazení bohů Eroze, Herma a Apollóna. Svalnaté sochy tesané z mramoru.

„Můžu vám nějak pomoci, pánové?“ zeptala se. „Hledáte pláž?“

Vyšší z nich promluvil s naprostou sebejistotou, která se až příliš

podobala domýšlivosti. „O tom pochybuju,“ řekl. „Nejsme žádní surfaři. Kromě toho jsme místní. A co vy?“

Oba měli hluboké modré oči. Jeden nevypadal na víc než na šestnáct. Jejich pohyby byly rozvážné a úsporné. Vůbec se jí to nelíbilo. V postraní ulici nebyl nikdo, koho by mohla požádat o pomoc.

„Třeba byste mohli říct vy *mně*, kde je pláž,“ nadhodila.

Stáli tak blízko, že se nemohla ani pohnout, aby se jednoho z nich nedotkla. Nemohla ani vytáhnout zbraň. Na sobě měli černá trička, džínsy a horolezecké boty.

„Co takhle kousek couvnout?“ řekla nakonec. „Jenom o pár kroků, dobře?“

Ten starší se usmál. Kulatý důlek, který se mu udělal mezi nosem a rtem, byl moc sexy. „Já jsem William. Tohle je můj bratr Michael. Nehledáte nás náhodou, inspektorko Hughesová?“

Ach ne, proboha. Jamilla se pokusila sáhnout do pouzdra pro pistoli. Popadli ji za paži a odzbrojili tak snadno, jako by byla malé dítě. Šokovalo ji, jak byli rychlí a silní. Společně ji srazili na chodník a nasadili jí pouta. *Kde k těm poutům přišli? V New Orleansu? U té zavražděné detektivky?*

Ten starší znovu promluvil. „Nekřičte, nebo vám zlomím vaz, inspektorko.“ Pronesl to s ledovým klidem. *Zlomím vám vaz.*

Pak promluvil ten druhý. „Když lovíte upíry, uloví upíři vás,“ řekl.

Kapitola 82

DOSTALA ROUBÍK a hrubě ji hodili na zadní sedadlo pick-upu. Motor naskočil a auto vyrazilo s trhnutím vpřed.

Jamilla se snažila soustředit se na cestu. Počítala vteřiny a minuty. Nejprve to byla jízda po městě plná zastavování a rozjíždění, která přešla v plynulou jízdu, možná po Route 1.

Pak následovala cesta plná výmolů. Odhadovala, že trvala asi čtyřicet minut.

Odesli ji do nějaké budovy, která vypadala jako farmářské stavení.

Lidé se smáli. Jí? V ústech měli tesáky. Bože. Položili ji na lůžko v malé místnosti a vyndali jí roubík.

„Tak vy hledáte Knížete,“ zašeptal jí zblízka do tváře ten, co si říkal William. „Udělal jste strašnou chybu, inspektorko. A ta vás bude stát život.“

Zlověstně se na ni usmál a ona měla pocit, jako by se jí vysmíval a zároveň ji sváděl. William se dotkl její tváře dlouhými, štíhlými prsty. Upřeně se jí zahleděl do očí a zlehka ji pohladil po krku.

Trhla sebou ve snaze uniknout, ale nemohla nic dělat. Kolem postávalo asi deset upírů a sledovali ji jako maso na rožni.

„O Knížeti nic nevím,“ řekla. „Kdo to je? Pomozte mi odsud.“

Bratři na sebe pohlédli a vědouce se ušklíbli. Několik ostatních se zasmálo nahlas.

„Kníže je vůdce,“ řekl William. Byl tak klidný, tak sebejistý.

„Koho ten Kníže vede?“ zeptala se.

„No, každého, kdo se ho rozhodne následovat,“ odpověděl William. Znovu se zasmál a zdálo se, že se úžasně baví na její účet. „Upíry, inspektorko. Takové, jako jsem já a Michael. A mnoho dalších v mnoha, mnoha městech. Nemáte vůbec představu kolik. Kníže pevně vyžaduje plnění svých instrukcí, které se týkají toho, jak máme myslet, jak jednat a podobně. Kníže nepodléhá žádné autoritě. Začínáte to chápat? Chtěla byste se s Knížetem setkat?“

„Je Kníže teď tady?“ zeptala se. „Kde to jsme?“

William si ji nepřestával měřit pohledem, jako by ji chtěl svádět. Nechutné. Pak se naklonil blíž. „Vy jste detektivka. Je teď Kníže tady? Kde to jsme? Řekněte mi to vy.“

Jamilla cítila, že se jí zvedá žaludek. Potřebovala prostor. „Proč jsme tady?“ zeptala se. Chtěla, aby nepřestávali mluvit, chtěla je zaměstnat, jak dlouho to jen půjde.

William pokrčil rameny. „No, jsme tady odjakživa. Tohle je bývalá komuna – hippies, drogy, hudba Joni Mitchellové. Naši rodiče byli hippies. Byli jsme izolováni od ostatních způsobů života a myšlení, takže jsme se naučili spoléhat jeden na druhého. Bratr a já si jsme mimořádně blízcí. Ale ve skutečnosti nejsme nic. Jsme tu, abychom sloužili Knížeti.“

„Byl Kníže vždy v komuně?“ zeptala se.

William zavrtěl hlavou a vážně na ni pohlédl. „Tady byli upíři vždycky. Drželi se stranou, nechávali ostatní na pokoji.“

„Kolik vás je?“

William pohlédl na Michaela, pokrčil širokými rameny a oba se zasmáli. „Spousty! Jsme všude.“

Náhle William zařval a vrhl se jí po hrdle. Jamilla vykřikla – nemohla si pomoci.

Zarazil se několik centimetrů od ní a vrčel jako zvíře. Pak začal William jemně přist. Jazykem jí přešel po tváři, rtech a víčkách. Nemohla uvěřit, co se to s ní děje.

„Pověsíme vás hlavou dolů a vypijeme vaši krev do poslední kapky. Nejúčasnější je, že se vám bude umírání líbit. Je to extáze, Jamillo.“

Kapitola 83

VRÁTIL JSEM SE do Washingtonu a vzal si tolik potřebný den volna. Proč ne? V poslední době jsem se s dětmi moc neviděl a kromě toho byla sobota.

Damon, Jannie a já jsme odpoledne zamířili do Corcoranovy umělecké galerie. Ty malé příšerky dělaly nejdříve různé obličejy, ale když jsme vstoupili do Paláce zlata a světla, upadly do naprostého transu. Nemohl jsem je odtamtud dostat. Typické.

Když jsme kolem čtvrté konečně dorazili domů, Nana mi řekla, že mám zavolat Timu Bradleymu ze *San Francisco Examineru*. *Nechte mě být. Tenhle případ snad nikdy neskončí. Proč mám volat Jamillinu příteli?*

„Mám ti vyřídit, že je to důležité,“ řekla Nana. Pekla dva třešňové koláče. Připomnělo mi to, jak je dobré být doma.

V Kalifornii byla jedna hodina. Zavolał jsem Tímu Bradleymu do kanceláře. Zvedl to okamžitě. „Bradley.“

„Tady detektiv Alex Cross.“

„Zdravím. Doufal jsem, že se ozvete. Jsem přítel Jamilly Hughesové.“

Tohle už jsem věděl. Přerušil jsem ho. „Je v pořádku?“

„Proč se na to ptáte, detektive? Včera jela do Santa Cruz. Věděl jste o tom?“

„Zmínila se, že se tam možná vypraví. Jel někdo s ní?“ zeptal jsem se. „Radil jsem jí, aby s sebou někoho vzala.“

Jeho reakce byla strohá a obranná. „Ne. Jak Jamilla vždycky říká, je už velká holka. A má u sebe velkou pistoli.“

Zamračil jsem se a zavrtěl hlavou. „Co se tedy děje? Stalo se něco?“

„No, vlastně ne. Jenom tolik, že mi měla včera večer zavolat a neozvala se. Dělán si trochu starosti. Nejspíš o nic nejde. Ale říkal jsem si, že vy toho o tom případu víte nejvíc...“

„Dělá podobné věci často?“ zeptal jsem se.

„Jako že pracuje na případu i ve volných dnech? Ano. Je to přece Nezmar. Ale rozhodně by mi zavolala, když to slíbila.“

Nechtěl jsem mu přidělovat starosti, ale dostal jsem o Jamillu strach. Vzpomněl jsem si na své dvě poslední partnerky, které obě zemřely a jejich vraždy nebyly dodnes objasněny. Géníus tvrdil, že Betsey Cavalierrovou zabil on. Nedávno zemřela Maureen Cookeová v New Orleansu. Že by teď byla na řadě Jamilla Hughesová?

„Zavolám na policii v Santa Cruz. Dala mi číslo na nějakého Conovera. Zapsal jsem si ho do zápisníku. Zavolám mu okamžitě.“

„Tak dobře. Děkuji, detektive. Dáte mi vědět, co jste zjistil?“ zeptal se reportér Tim. „Ocenil bych to.“

Slíbil jsem, že se mu ozvu, a pak se pokusil sehnat poručíka Conovera na ústředí policie v Santa Cruz. Nebyl ve službě, ale já se nenechal odbýt a chvilku se oháněl jménem Kyla Craiga. Seržant mi nakonec neochotně dal jeho číslo domů.

Vytočil jsem ho, a když to někdo zvedl, uslyšel jsem hlasitou hudbu, kterou jsem odhadl na U2. „Máme mejdan u bazénu. Přijďte taky. Nebo zavolejte v pondělí,“ řekl mužský hlas. „Zatím nashle.“

Linka oněměla.

Vytočil jsem číslo znovu a řekl: „Poručíka Conovera, prosím. Je to naléhavé. Tady detektiv Alex Cross. Jde o detektivku Jamillu

Hughesovou ze San Franciska.“

„Ále, kruci,“ uslyšel jsem a pak: „Conover u telefonu. Kdo je zas tohle?“

Co nejstručněji jsem mu vysvětlil, kdo jsem a co mám s tím případem společného. Měl jsem pocit, že je Conover opilý. *Nebyl* ve službě, ale proboha – nebyly ani dvě hodiny místního času.

„Odjela hledat do kopců upíry,“ řekl a uchechtl se. „V Santa Cruz žádný upíři nejsou, detektive. Můžete mi věřit. Jsem si jistě, že je v pořádku. Nejspíš už vyrazila zpátky do San Franciska.“

„Zatím došlo nejméně k *pěťadvaceti* vraždám, spáchaným v upířím stylu.“ Snažil jsem se přinutit Conovera, aby se pokusil soustředit. „Věší své oběti a vykrvují je.“

„Pověděl jsem vám, co vím, detektive,“ řekl. „Možná bych mohl zavolat pár hlídkových aut,“ dodal. „Udělejte to. A já zatím zavolám FBI. *Oni* na upíry věří. Kdy jste viděl inspektorku Hughesovou naposledy?“

Zaváhal. „Kdo ví? Když o tom tak přemýšlím, mohlo by to být tak před čtyřicetimi hodinami.“

Zavěsil jsem. Conover se mi nelíbil ani za mák.

Pak jsem si sedl a zamyslel se nad vším, co se stalo od té doby, kdy jsem poprvé potkal inspektorku Hughesovou. Z toho případu mi šla hlava kolem. Nikdy jsem se s ničím podobným nesetkal. S Géliem za patami už toho na mě bylo trochu moc.

Zavolal jsem Kylu Craigovi a do American Airlines. Pak jsem znovu vytočil číslo Tima Bradleyho a oznámil mu, že vyrazím do Kalifornie.

Do Santa Cruz.

Hlavního města upírů.

Jamilla se tam dostala do problémů. Cítil jsem to v kostech.

Kapitola 84

BĚHEM DLOUHÉHO LETU do Kalifornie jsem si uvědomil, že mi Génius dal už dva dny pokoj. To bylo neobvyklé a mě napadlo, jestli není také na cestách. *Mohl by být v letadle se mnou?* Vybavil se mi otřepaný vtip o paranoie. Muž si stěžuje svému psychiatrovi, že ho všichni nenávidí. Psychiatr na to, ať nemluví nesmysly – všichni ho ještě neznají.

Zhoršovalo se to. V jednom okamžiku jsem se dokonce vydal uličkou mezi sedadly a prohlížel si ostatní cestující. Nikdo mi nepřišel ani vzdáleně povědomý. Žádný Génius na palubě. Nevšiml jsem si ani nikoho s tesáky. Přestával jsem to zvládat.

Na letišti v San Francisku na mě čekali agenti FBI. Řekli mi, že Kyle Craig už je na cestě z New Orleansu. Kyle na mě v poslední době vyvinul ještě větší tlak, abych přešel k FBI. Z finančního hlediska to dávalo smysl. Agenti vydělávali mnohem víc než detektivové. I jejich pracovní doba byla většinou příznivější. Možná bych si o tom měl promluvit s Nanou a dětmi, až tohle skončí. Doufal jsem, že to bude brzy, i když zatím tomu nic nenasvědčovalo.

Odjel jsem z letiště se třemi agenty v tmavomodrém off-roadu. Seděl jsem vzadu se starším agentem ze San Franciska. Jmenoval se Robert Hatfield a seznámil mě s dosavadními poznatky. „Zjistili jsme, kde ti takzvaní upíři žijí. Je to ranč na úpatí kopců severně od Santa Cruz, nedaleko od oceánu. V tomto okamžiku nevíme, jestli je inspektorka Hughesová držena právě tam.“

„Jak to tam v těch kopcích vypadá?“ zeptal jsem se Hatfielda. Působil mladě, ale jeho věk bylo těžké určit – mohlo mu být mezi pětatřiceti a padesáti. Zdál se ve formě a byl nakrátko ostříhaný. Zjevně si dával záležet na tom, jak vypadá.

„Moc toho tam není. Zemědělská krajina. Několik velkých rančů. Skály, prérijní ptáci, pár pum.“

„Tygři žádní?“ zeptal jsem se.

„Zvláštní, že jste se zmínil právě o tygrech. Na tom ranči, o kterém mluvíme, byla dřív chována divoká zvířata. Medvědi, vlci, tygři, dokonce i jeden nebo dva sloni. Majitelé ta zvířata cvičili, většinou do filmů a reklam. Byli to hippies ze šedesátých let. Spolupracovali s

Tippi Hedrenem, Siegfriedem a Royem.“

„Zvířata už na ranči nejsou?“

„Už asi čtyři nebo pět let. Původní majitelé zmizeli. Nikdo neměl zájem ty pozemky koupit. Je toho asi padesát pět akrů. Žádná zvláštní kvalita. Uvidíte sám.“

„Co se stalo s těmi zvířaty, která tam byla?“

„Některá odkoupili jiní cvičitelé. Nějaké si snad vzala Brigitte Bardotová a zoo v San Diegu.“

Opřel jsem se v sedadle, abych si cestou všechno promyslel. Nechtěl jsem si dělat marné naděje. Přemýšlel jsem, jestli tam původní majitelé mohli nechat tygra. V hlavě se mi odvíjel divoký scénář. Upíři v Africe a Asii se údajně nemají proměňovat v netopýry, ale v tygry. Tygr rozhodně budí větší hrůzu než netopýr. Pak tu také byla pověst Santa Cruz jako centra upírů.

Projeli jsme kolem farmy u dálnice a pak kolem malé vinice. Nebylo toho tam moc k vidění. Agent Hatfield mi řekl, že v létě kopce dostanou hnědou a zlatou barvu jako africká step.

Snažil jsem se nemyslet na Jamillu a nebezpečí, ve kterém se možná ocitla. *Proč tam musela jezdit sama? Co ji pohánělo? Tatáž síla, co poháněla mě? Jestli zemře, nikdy si to neodpustím.*

Auto konečně sjelo z hlavní silnice. Nikde v dohledu nebylo jediné stavení, jen holé kopce. Na průzračně modré obloze se vznášel jestřáb. Byla to krásná scenérie a působila uklidňujícím dojmem.

Sjeli jsme na prašnou, kamenitou cestu plnou výmolů a pokračovali po ní asi dva kilometry. Podél cesty se táhl rozbitý drátěný plot.

Náhle jsme dorazili k šesti autům zaparkovaným po obou stranách cesty. Všechny byly neoznačené, převážně jeepy.

U jednoho z nich stál Kyle Craig. Ruce měl v bok a usmíval se, jako by se mi chystal svěřit nějaké úžasné tajemství.

Z něčeho takového jsem ho podezíral.

Kapitola 85

„MYSLÍM, ŽE PŘESNĚ tohle jsme potřebovali,“ řekl Kyle, když jsem k němu došel. Potřásli jsme si rukou, starý rituál, který odrážel Kylovu formálnost. Zdálo se, že je klidnější a lépe se ovládá než minulý týden. „Něco ti ukážu,“ řekl. „Pojď.“

Následoval jsem Kyla podle plotu, až jsme došli k rozbité bráně. Ukázal mi vybledlý obraz. Do jednoho břevna brány bylo vypáleno tělo a hlava tygra. Bylo to tak. Dorazili jsme k tygřímu doupěti.

„Zdá se, že skupinu uvnitř vede Kníže, předpokládám ten nový a lepší. Ještě se nám nepodařilo odhalit identitu vůdce. Minulý Kníže byl kouzelník Daniel Erickson, Alexi. Dva členové skupiny se právě vrátili z výletu. Byli v New Orleansu. Začíná to zapadat do sebe.“

Pohlédl jsem na Kyla a zavrtěl hlavou. „Jak jste tohle všechno zjistili? Kde jste k tomu přišli, Kyle?“ *Kolik toho přede mnou ještě tajíš? A proč?*

„Kontaktovala nás policie ze Santa Cruz a já se sem hned vypravil. Sbalili jednoho „nesmrtelného“, když ten pitomeček odjel z farmy. Je to místní středoškolák a nebyl tak oddaný jako ostatní. To on nám řekl, co víme.“

„Je tam Kníže právě teď?“

„Pravděpodobně. Ten kluk Knížete nikdy neviděl. Nepatří mezi „ty nahoře“. Ti dva, co přicestovali z New Orleansu, mezi ně ale patří. Slyšel, že to byli oni, kdo zabili Daniela a Charlese. Prý jsou to naprostí psychopati.“

„No, tomu bych věřil.“ Pohlédl jsem mezi větvemi borovic a cypřišů směrem k ranči. „A co Jamilla Hughesová?“

Uhnul pohledem. „Našli jsme její auto ve městě, Alexi. Ale není po ní ani stopy. Ten vyslýchaný kluk o ní také neví. Tvrdil, že včera pozdě večer byl na ranči nějaký rozruch. Myslel si, že někdo pronikl na farmu, nejspíš policie. Pak všechno ale utichlo – podle toho chlapce. Nemáme žádný důkaz, že je tam.“

„Mohu si s ním promluvit, Kyle?“

Sklopil zrak; zřejmě by mi nejraději neodpovídal. „Místní policie ho

odvezla do Santa Cruz. Mohl bys zajet do města a setkat se s ním. Já s ním mluvil, Alexi. Ten trouba měl ze mě strach. Představ si to.“

Kyle se choval podivně, ale já si připomněl, že rozumí vyšinutým zločincům lépe než kdokoliv, s kým jsem až dosud pracoval. Jeho podřízení se shodovali, že jednoho dne povede FBI. Já si však nebyl jistý, jestli by byl Kyle ochotný stáhnout se za kancelářský stůl.

„Vím, že si děláš o inspektorku Hughesovou starosti. Možná bychom tam měli vtrhnout hned, ale já bych raději počkal. Chci na ně zaútočit po půlnoci, Alexi. Nebo až před rozbřeskem. Nevím ani, jestli tam inspektorka Hughesová je.“

Kyle se odmlčel a zahleděl se ke vzdáleným budovám ranče. „Chci zjistit, jestli loví jako tlupa. Je spousta otázek, na které potřebujeme znát odpovědi. Co ty šílence žene kupředu? Chci si být *jistý*, že Knížete tentokrát dostaneme.“

Kapitola 86

BYLA TO DLOUHÁ, chladná a velmi napjatá noc na úpatí kopců u Santa Cruz. Nemohl jsem se dočkat, až to skončí, nebo možná spíš až to začne. Dozvěděli jsme se něco zajímavého. Právnička, která byla zavražděna v Mill Valley, se podílela na soudním procesu, jenž měl vést k získání kontroly nad těmito pozemky. Zřejmě proto musela ona i její manžel zemřít.

Pozoroval jsem ranč dalekohledem z úkrytu okolních stromů a skalek. Díval jsem se, dokud mě nezačaly bolet oči. Až do jedenácti nikdo neodešel. Neviděl jsem ani, že by někdo stál na stráži. Lidé uvnitř byli buď blázni, nebo mimořádně sebejistí. Nebo byli možná nevinní a my byli na špatné adrese.

Snažil jsem se nedělat si starosti o Jamillu, ale moc se mi to nedařilo. Nemohl jsem snést pomyšlení, že by mohla být mrtvá. Byl o

tom Kyle přesvědčený? Nebo to dokonce věděl a tajil mi to?

O půlnoci vyšli ven dva muži a vedli tygra. Sledoval jsem je dalekohledem na noční vidění. Byl jsem si skoro jistý, že jsem je viděl v New Orleansu. Byli na tom fetišistickém bálu. Vyběhli na volné prostranství za dům.

Jeden z mužů klesl na všechny čtyři a pak se začal válet s kočkou ve vysoké trávě. Proboha, oni si hráli. Opravdu podivné. Vzpomněl jsem si, že byl tygr odvolán od své kořisti v parku Golden Gate.

Asi za dvacet minut odvedli muži šelmu do kotce za hlavní budovou. Mazlili se s tím skoro třímetrákovým zvířetem, jako by to byl velký pes. Světla v hlavní budově a blízké noclehárně jasně svítla asi do dvou. Ozýval se odtamtud hlasitý rock. Pak světla zhasla.

Nikdo z domu se nevypravil na lov.

Stále jsme nevěděli, jestli je Jamilla uvnitř nebo jestli je vůbec naživu. Zůstal jsem vzhůru a pozoroval ranč. Nemohl jsem usnout, ani na hodinu. FBI pokračovala ve sbírání informací o lidech uvnitř panství. Co se tam mohlo odehrávat?

Neměli jsme žádné informace o identitě Knížete. Věděli jsme však, co jsou zač ti dva blondatí mladíci. William a Michael Alexanderové byli synové páru, který na ranči cvičil zvířata. Jejich matka bývala zooložka. Chlapci nerušeně vyrůstali ve společnosti divokých zvířat. Do školy v Santa Cruz chodili do svých devíti a dvanácti let a od té doby byli vzděláváni doma. Při svých občasných návštěvách města nosili marocké galábije a byli bosí. Říkalo se o nich, že jsou chytří, ale divní a mimořádně tajnůstkářští. Na počátku puberty se chlapci dostali do problémů a byli posláni do státního nápravného ústavu pro násilné přepadení. Prodávali také drogy a byli přistiženi při vloupání.

Kolem třetí přišel ke skále, odkud jsem pozoroval ranč, Kyle.

„Vypadáš nějak zdrchaně,“ poznamenal jsem.

„Díky. Dlouhá noc. Dlouhý měsíc. Děláš si o ni starosti, vid’?“ zeptal se. Tvářil se jako nezaujatý pozorovatel, klidný a rozvážný. Celý Kyle. „Nic víc nevím, Alexi. Řekl jsem ti všechno.“

„Pořád mám před očima tělo Betsey Cavalierové. Nic podobného už bych nechtěl zažít. Ano, dělám si o ni starosti. Ty ne? Co cítíš ty, Kyle?“

„Jestli je naživu, nemají žádný důvod ji zabíjet. Víc se jim hodí

živá.“

Jestli je naživu.

Kyle mě poplácal po rameni. „Vyspi se trochu, jestli můžeš,“ poradil mi. „Odpočiň si.“ Pak odešel. Ale když jsem se za ním podíval, viděl jsem, že mě pozoruje.

Sedl jsem si pod dub a přikryl se bundou. Mezi třetí a půl čtvrtou jsem musel usnout. Ve snu jsem viděl Betsey Cavalierrovou a pak svou partnerku a přítelkyni Patsy Hamptonovou – která byla také zavražděna. Nakonec jsem uviděl Jamillu. *Proboha, ať se jí nic nestane. To bych nesnesl.*

Cítil jsem, že nade mnou někdo stojí. Otevřel jsem oči.

Byl to Kyle. „Je čas jít dovnitř,“ řekl. „Čas získat nějaké odpovědi.“

Kapitola 87

RANČ BYL ASI čtyři sta nebo pět set metrů daleko. Terén mezi námi a domem byl příliš plochý a přehledný na to, abychom se ke komplexu mohli nepozorovaně doplížít. Byla právě tam Jamilla zavražděna?

„Možná je ještě naživu,“ zašeptal Kyle. Bylo to, jako by mi četl myšlenky. Co ještě ví? Co přede mnou skrývá?

„Přemýšlel jsem o těch bratrech,“ přiznal jsem. „Nikdy dříve nemuseli být opatrní a ani nebyli. Opatrní byli kouzelníci. Vraždili dvanáct let a nenechali se chytit. V případě žádné z těch vražd nefigurovali ani jako podezřelí.“

„Myslíš, že nový Kníže se chtěl Daniela a Charlese zbavit?“

„Vsadím se, že ano. Bratři páchali vraždy ve městech na trase turné kouzelníků. Kníže chtěl, abychom Daniela a Charlese chytili. Byla to past.“

„Proč byli tedy v New Orleansu zabiti?“

„Možná proto, že jsou ti bratři psychopati. Možná dostali rozkaz udělat, co udělali. Budeme se muset zeptat Knížete.“

„Myslí si, že je nikdo nemůže zastavit. Ale to se mýlí,“ řekl Kyle.
„My je zastavíme.“

V tom okamžiku došlo k překvapení. Hlavní dveře ranče se otevřely a vyběhlo z nich několik mužů v tmavých šatech. Dva bratři mezi nimi nebyli. Rozběhli se k travnaté ploše, kde parkovaly pick-upy a dodávky. Nastartovali auta a převezli je k domu.

Kyle zvedl vysílačku a zalarmoval ostřelovače ukryté ve stromech a skalách za námi. „Buďte ve střehu.“

„Kyle, nezapomeň na Jamillu.“

Neodpověděl.

Hlavní dveře se znovu otevřely. Ve dvojicích z nich začali vycházet lidé v tmavých pláštích s kapucemi.

Jedna osoba v každé dvojici držela té druhé u hlavy pistoli.

„Krucí,“ zašeptal jsem. „Vědí o nás.“

Nebyla šance poznat, kdo je kdo a jestli jsou některé z osob v pláštích opravdu rukojmí. Snažil jsem se rozpoznat Jamillinu postavu, její chůzi. Byla mezi nimi? Byla naživu?

„Všichni kupředu. *Ted*,“ zavelel Kyle do vysílačky. „Běžte. Běžte!“

Černě oděné figury nepřestávaly proudit do čekajících automobilů.

Jedno z rukojmích náhle padlo na zem – jen jedno.

„To je ona!“ vykřikl jsem.

„Odstraňte toho nad ní!“ rozkázal Kyle.

Zazněl výstřel jednoho z ostřelovačů. Postava s kapucí se zhroutila na zem.

Řítíli jsme se z příkrého kopce k farmě. Některé postavy v pláštích na nás střílely. Nikdo nebyl zasažen. FBI ještě palbu neopětovala.

Pak zazněly z kopců výstřely. Některé z temných postav padly na zem, mrtvé nebo zraněné. Několik jich zvedlo ruce nad hlavu.

Nespouštěl jsem oči z postavy, kterou jsem považoval za Jamillu. Znovu vstala, ale stěží se držela na nohou. Pak jí kapuce spadla a já poznal, že je to opravdu Jamilla. Držela ruce vysoko nad hlavou.

Rozběhl jsem se tryskem. Hledal jsem bratry a Knížete.

Zamířil jsem k Jamille. Masírovala si zápěstí. Třásla se po celém těle, tak jsem přes ni přehodil bundu. „Jsi v pořádku?“

„Nejsem si jistá. Pověsili mě na trám, Alexi. Tomu bys nevěřil. Myslela jsem, že je to můj konec.“ V očích měla slzy.

„Kde je Kníže?“ zeptal jsem se.

„Možná ještě vevnitř. Myslím, že je odtamtud ještě jeden východ.“

„Zůstaň tady. Podívám se.“

Zavrtěla hlavou. „Jen přes mou mrtvolu. Chci jim to oplatit. Jdu s tebou.“

Kapitola 88

PROHLEDALI JSME s Jamillou hlavní budovu ranče a pak i vedle stojící noclehárnu. Nenašli jsme tam žádného opozdilce, ani Williama nebo Michaela. A ani toho záhadného Knížete. Jamilla se pořád ještě trochu třásla, ale odmítla se vrátit do bezpečí.

„Jseš si jistý, že ti bratři nebyli venku s ostatními?“ zeptala se. „Dva blondáci? Vlasy do ohonu?“

„Jestli tam byli, Kyle už je má. Ale já si to nemyslím. Co tamhle ta bouda? Nevíš, co tam je?“

Zavrtěla hlavou. „Když mě sem přivezli, neobtěžovali se provést mě po ranči. Šoupli mě rovnou do kobky a tam jsem zůstala viset, abych tak řekla.“

Rozrazil jsem dveře boudy a uviděl ohřívače a vodní pumpy. Místnost silně páchla močí. Do díry ve zdi skočila myš. To, co jsem uviděl pak, mnou otřásl. U protější zdi ležela dvě bezvládná těla. Chlapci kolem patnácti. Oba nazí kromě několika kroužků v obličejí a na hrudi.

Sklonil jsem se nad nimi a prohlédl si je zblízka. „Vypadají na děti z ulice. Vysáli jim z žil krev.“ Těla byla pokousaná – nejen na krku, ale i v obličejí a na končetinách. Jejich kůže byla bledá jako alabastr.

Napřímil jsem se a nechal jsem je tak. Nemohli jsme pro ně nic

udělat. Mezi zaprášenými stroji, které zajišťovaly farmě teplo, vodu a nejspíš i klimatizaci, jsem si povšiml nějakého poklopu.

Přešel jsem místnost, abych se podíval zblízka. Poklop nebyl zajištěný a podařilo se mi ho zvednout. Tma. Ticho. Co se skrývalo tam dole? Kdo tam byl? Pohlédl jsem na Jamillu a posvítíl baterkou do otvoru. Dolů vedly kovové schody. Pak následoval tunel.

Na podlaze tunelu jsem spatřil stopy Několik párů.

„Běž to říct Kylovi,“ požádal jsem Jamillu. „Přiveď pomoc.“

Jamilla už vybíhala ze dveří. Díval jsem se do temného otvoru a přemýšlel, jestli je tam někdo, kdo se dívá nahoru na mě.

Kapitola 89

ČEKAL JSEM TAK DLOUHO, jak jsem mohl, a pak jsem se pomalu zasunul do černé díry. Bez problémů jsem se tam vešel a začal jsem pomalu sestupovat po kovovém schodišti.

Tvořilo ho několik úzkých stupňů. Posvítíl jsem kolem sebe baterkou. Viděl jsem hliněnou podlahu a stěny obložené vlnitým plechem. Žárovky na stropě byly rozbité. Konec úzkého tunelu mizel ve tmě.

Nic jsem před sebou neslyšel, a začal jsem tedy postupovat tunelem kupředu. Pohyboval jsem se pomalu a opatrně. V jedné ruce jsem držel baterku a v druhé pistoli glock. Ohlédl jsem se po Kylovi a Jamille. Kde mohli být?

O kousek dál v tunelu jsem zahlédl napůl rozloženou mršinu. Zadržel jsem dech a posvítíl si na ni.

Hledělo na mě jedno oko.

Díval jsem se na malého srnce, ze kterého zbývala jen hlava a ramena. Někde jsem četl, že tygři začínají požírat svou kořist od zadku a žerou všechno včetně kostí. Na zemi byly další rozmazané

stopy. Vypadalo to na dvě osoby, ale ve slabém světle jsem to nemohl zjistit s určitostí. Vedle nich jsem spatřil menší otisky, které mohly být způsobeny šelmou. *Ach, bože.*

Pokračoval jsem dál a snažil se přizpůsobit oči polotmě. V hlíně ležely skleněné střepy. Někdo schválně rozbil žárovky

Zaslechl jsem tygří řev a málem jsem upustil baterku. Ještě nikdy jsem nebyl v uzavřeném prostoru s tygrem. Řev šelmy v tunelu se odrážel od plechových stěn. Byl nečekaný a děsivý. Nevěděl jsem co dál.

Kočka zařvala ještě jednou a já zjistil, že se nemohu pohnout. Byl jsem jako přibitý na místě. Chtělo se mi obrátit a zamířit zpět, ale nebyl to v té chvíli dobrý nápad. Tygrovi bych v tomhle tunelu neutekl a nikde jinde vlastně také ne.

Šelma mě pozorovala někde v inkoustové tmě tunelu přede mnou. Zvažoval jsem, že bych zhasl baterku, ale zatím jsem ji nechal svítit. Alespoň uvidím šelmu přicházet. Soustředěně jsem upíral oči do tmy a glockem mířil přímo před sebe. Přemýšlel jsem, jestli je možné zastřelit velkou kočku pistolí, třeba i s velkou ráží. Nemohl jsem to vědět – nikdy jsem neslyšel, že by se o to někdo pokusil. Měl jsem však jisté pochybnosti.

Šelmu jsem neviděl, ale dobře jsem si dokázal představit třicet zubů v její tlamě. Vybavily se mi rány, které kočka způsobila obětem v parku Golden Gate.

Uslyšel jsem volání; někdo tam byl. Za mnou.

„Alexi, kde jsi? Alexi?“

Slyšel jsem, jak se ke mně Jamilla blíží tunelem, a oddechl si.

„Nehýbej se,“ zašeptal jsem. „Nic nedělej. Je tady tygr.“

Netroufl jsem si pohnout se. Ani jsem si nebyl jistý, že bych to dokázal. Ocitl jsem se ve slepém bodě. Nedokázal jsem si představit, že by ten tygr mohl být stejně vyděšený jako já. Byl v té tmě i Kníže? A ti dva bratři? Nebo někdo jiný?

„Alexi?“

Byl to Kyle. Šeptal. *Když jsem ho však slyšel já –*

„Zůstaň tam, Kyle. Myslím to vážně. Zůstaň, kde jsi, jestli mě nechceš vidět mrtvého.“

Všechno se přihodilo v jediném strašlivém okamžiku.

Šelma se náhle vyřítila na mě. Plnou rychlostí? Poloviční rychlostí? Rozhodně zatraceně rychle.

Skočila přímo do kuželu světla z mé baterky. Kočka měla ocelové svaly, zářivé zuby a veliké, jasné oči. Směřovala ke mně se stejnou jistotou jako smrtící kulka.

Neměl jsem na výběr a nemohl si dovolit chybit. Instinktivně jsem stiskl spoušť glocku. Vypálil jsem tři rychlé výstřely. Mířil jsem na hlavu a hrud', ale nemohl jsem si být jistý, že jsem zasáhl.

Šelma se na mě nepřestala řídit. Ani nezpomalila. Kulky z pistole ji nedokázaly zastavit. Nemohl jsem se bránit, neměl jsem kam utéct, kde se ukrýt.

Tygr do mě tvrdě narazil a srazil mě k zemi jako slabou kořist. Čekal jsem, až se do mě zaboří jeho silné tesáky a začnou mi trhat maso a drtit kosti. Možná jsem vykřikl. Nemám tušení, co jsem udělal. Nikdy v životě jsem nebyl tak vyděšený. Ani přibližně.

Tělo šelmy mě minulo a pokračovalo dál! Nedávalo to smysl. Nechápal jsem to. Pak v tunelu za mnou zaznělo hlasité žuchnutí. Tygr padl k zemi. Zastřelil jsem ho.

Kapitola 90

„DO PRDELE! DO PRDELE!“ vylétlo z Jamilliných úst. Pak se usmála. „No páni! Nevěřím vlastním očím.“ Zírala dolů na obrovské, divoké zvíře, které se mě pokusilo zabít a teď leželo u jejích nohou.

Vstal jsem a přinutil nohy k pohybu. Opatrně jsem couvl k místu, kde stál Kyle a ona. Šelma ležela přes celou šíři tunelu. Nepohnula se a ani se k tomu nechystala.

„Jsou tam dole v tunelu? Ti dva bratři?“ ptal se Kyle šeptem. „A

Kníže?“

„Nikoho jsem neviděl. Jenom stopy a tu kočku. Pojd'me,“ vypravil jsem ze sebe nakonec.

Tunel byl mnohem delší, než jsem si myslel. Nebyl jsem si ani jistý, kterým směrem míří. K silnici? K úpatí kopců? K Tichému oceánu?

„Rozmístnil jsem muže po obvodu pozemku, asi šest set metrů daleko. Jsou mezi nimi velké rozestupy,“ namítl Kyle. „Nechce se mi to líbit.“

Neodpověděl jsem. Ještě jsem se třásl po svém setkání s tygrem. Srdce mi bušilo jako motor jedoucí na plné obrátky. Obával jsem se šoku.

„Alexi?“ ozvala se Jamilla. „Vnímáš mě? Jseš v pořádku?“

„Dejte mi minutu. Budu v pořádku. Jdeme dál.“

Brzy jsme před sebou zahlédli první paprsky denního světla. Vypadalo to nadějně. Ale kde se ocitneme, až z tunelu vyjdeme?

„Nedokážu odhadnout, jak jsme daleko,“ řekl jsem. „Nebo co je mezi námi a tím světlem.“

Do něčeho jsem narazil bokem. Pak ramenem. Uskočil jsem a celý se roztrásl. Byl to však jen trámek ve stěně tunelu. O nic nešlo, ale k smrti mě to vyděsilo.

Pak jsem spatřil část scény venku – pár cypřišů naklánějících se ve větru, kousek šedé oblohy.

Nebylo to daleko, možná třicet čtyřicet metrů. Obvykle je nejnebezpečnější částí razie vstup do objektu, teď to však byl východ z tohoto temného tunelu.

Obrátil jsem se na Kyla a Jamillu a zašeptal: „Jdu první.“

Věděl jsem, že to umím s pistolí lépe než Kyle a jsem silnější než Jamilla. Kromě toho to tak v posledních několika letech bylo pokaždé: Gary Soneji, Casanova, Geoílrey Shafer, teď bratři Alexandrovi a Kníže. *Pokaždé jdu první. Jak dlouho to ještě bude pokračovat? Proč to dělám?*

„Nezapomeň, že jsou to lidi,“ připomněla mi Jamilla. „Taky krvácejí.“

Prál jsem si jí věřit. Potichu a rychle jsem vyrazil kupředu. U ústí tunelu jsem zaváhal a zhluboka se nadechl.

Nevím ani proč, ale když jsem vyskočil na světlo, zařval jsem z

plných plic. Žádná slova, jen hlasitý výkřik. Vlastně možná vím proč – bál jsem se těch dvou vrahů, jejich nelítostné sekty, Knížete. Možná krváceli, ale lidé to nebyli. Ne jako my.

Ocitl jsem se v malé rokli obklopené nízkými vršky. Nikoho jsem neviděl, nebylo ani patrné, že by tam nedávno někdo byl. Museli ale přijít tudy. Tygr určitě nebyl v tunelu sám.

Jamilla a Kyle se vynořili za mnou. Z jejich tváří bylo patrné zklamání, únava a zmatek.

Nejprve jsem to *uslyšel*.

Pak se zpoza jednoho kopce vyřítil pick-up. Mířil přímo na mě a já si mohl vybrat: buď skočit zpátky do tunelu, nebo se postavit tváří v tvář blondátým vrahům. Seděli v autě. Viděl jsem je sedět v autě.

Postavil jsem se jim.

Kapitola 91

TVÁŘE VRAHŮ na mě hleděly přes zaoblené přední sklo vozu. Pozvedl jsem zbraň a držel ji tak pevně, jak jsem jen dokázal. Jamilla a Kyle udělali totéž. Černý ford se přibližoval rychle, skoro jako by nás vybízel ke střelbě.

Vystřelili jsme tedy. Sklo se roztříštilo. Kulky prorazily otvory ve střeše a kapotě. Hluk výstřelů byl ohlušující. Štiplavý pach korditu mi naplňoval nosní dírky.

Pick-up náhle zastavil a pak vyrazil zpět. Pokračoval jsem ve střelbě a snažil se zasáhnout řidiče, jak se terč vzdaloval. Auto couvalo pryč a zahrnulo nejdřív doleva, pak doprava a opět doleva. Vyběhl jsem na kopec s těžkýma nohama, jako bych měl na botách olověná závaží.

Nemohl jsem je nechat uniknout. Dostali jsme se k nim tak blízko. Ti dva by zabíjeli znovu a znovu. Byli to šílenci, zrůdy, stejně jako ten, kdo je vyslal na jejich misi.

Jamilla a Kyle stoupali tím strmým, travnatým terénem několik kroků za mnou. Všichni tři jako bychom hráli ve zpomaleném filmu. Pick-up sebou trhal ze strany na stranu. Modlil jsem se, aby se cestou do příkrého kopce převrhl. Zaslechl jsem zuby převodovky a auto náhle vyrazilo *dopředu*. Znovu se řítilo na nás a nabíralo rychlost.

Klekl jsem na jedno koleno, pečlivě zamířil a vystřelil tři kulky do předručního skla. Sklo jimi bylo proděravělé.

„Alexi, uхни!“ vykřikla Jamilla. „Rychle, Alexi!“ Pick-up se řítíl dál, neuhnul ani o píd'. Vypálil jsem kulku do míst, kde měl být řidič. Pak další.

Velké černé auto bylo už skoro u mě. Zdálo se mi, že cítím horko sálající z motoru. Tvář a krk mi pokrýval horký pot. Hlavou mi prolétla iracionální myšlenka, že upíra je možné zabít jen kulem, ohněm, nebo když je mu zničeno místo, kde spí přes den.

Nevěřil jsem v upíry.

Věřil jsem však ve zlo. Viděl jsem ho mockrát. Ti dva bratři byli vyšinutí vrazi. Nic jiného.

Uskočil jsem na stranu a auto prolétlo kolem mě. Rozběhl jsem se z kopce za ním. Doufal jsem, že se převrhne – a pak se to stalo. Chtělo se mi zájasat.

Pick-up dopadl ztěžka na bok, pak na střechu a potom se převálil ještě několikrát. Nakonec se zastavil na boku u řidiče a ještě se trochu kýval. Z motoru se valil černý kouř. Nejprve z něj nikdo nevystupoval.

Pak vylezl ven mladší bratr. Celý obličej měl od krve. Nemluvil – jen na nás zíral a pak začal vrčet jako zvíře. Vypadalo to, že zešílel.

„Nenuť nás tě zastřelit!“ křikl jsem na něj.

Nezdálo se, že by slyšel. Byl oslepený zuřivostí. Michael Alexander měl dlouhé, ostré tesáky, potřísněné krví. Jeho vlastní? Oči měl červené. „Zastřelili jste Williama!“ zaječel na nás. „Zabili jste mi bratra! Zavraždili jste ho! Byl lepší než vy všichni dohromady!“

Pak zaútočil – a já se nedokázal přimět vystřelit. Michael Alexander byl šílený; už neodpovídal za své činy. Řval a z úst mu kapala pěna. Každý sval na jeho těle byl napjatý. Nemohl jsem toho kluka zabít. Připravil jsem se, že s ním budu zápasit. Doufal jsem, že ho dokážu srazit k zemi.

Pak Kyle vypálil – jednou.

Kulka ho zasáhla do nosu. Uprostřed obličeje se mu otevřela tmavá, krvavá díra. Padl na zem. Nebylo pochyb, že je mrtvý.

V Kylovi jsem se zmýlil – uměl střílet. Byl plný překvapení. Měl bych se nad tím zamyslet, ale ne teď.

Náhle jsem uslyšel další hlas. Vycházel z nitra pick-upu. Někdo tam byl uvězněný. William? Byl druhý bratr naživu?

Pomalu jsem se blížil k převrácenému autu, pistoli v ruce. Z motoru se stále kouřilo. Báł jsem se, že auto exploduje.

Vylezl jsem na kývající se vrak a podařilo se mi otevřít zkroucené dveře. Uviděl jsem Williama – zastřeleného, s tváří zalitou krví.

Pak jsem zjistil, že se dívám do těch nejrozpuštěnějších, nejarogantnějších očí, které jsem kdy viděl. Okamžitě jsem je poznal. Bylo skoro nemožné mě znovu šokovat, ale tohle mnou trhlo. „Tak jste to vy,“ řekl jsem.

„Zabil jste je a budete zabít,“ vyhrožoval mi mužský hlas. „Zemřete. Zemřete, Crossi!“

Hleděl jsem na Petera Westina, specialistu na upíry, se kterým jsem se setkal před mnoha týdny v Santa Barbaře. Byl pořezaný, potlučený a krvácel. Dokonale se však ovládal, dokonce i s pistolí namířenou do obličeje. Byl klidný, sebejistý a bohorovný. Vzpomněl jsem si, jak jsem proti němu seděl v Davidsonově knihovně v Santa Barbaře. Řekl mi tehdy, že je *skutečný* upír. Teď už jsem mu věřil každé slovo, všechno, co kdy řekl. Konečně jsem našel ta správná slova. „Takže vy jste Kníže.“

Kapitola 92

TOHO VEČERA JSEM měl se strašidelným a neskutečným Peterem Westinem několik sezení ve vězení v Santa Cruz. Kyle by ho nejraději nechal převézt na východní pobřeží, ale já pochyboval, že se mu to podaří. Kalifornie ho chtěla. Westin měl na sobě černou sametovou košili s dlouhými rukávy a černé kožené kalhoty. Byl bílý jako papír. Pod průsvitnou kůží na spáncích mu tepaly modré žíly. Rty měl plné a rudější, než bylo obvyklé. Kníže skoro nevypadal lidsky a já si byl

jistý, že právě takovým dojmem chce působit.

Bylo velmi emocionálně vyčerpávající pobývat s ním ve stejné místnosti. Jamilla a já jsme se shodli, že máme stejný pocit. Westin neměl žádnou z běžných vlastností, které jsou spojovány s lidskými bytostmi: svědomí, společenskost, hluboké emoce, soucit, empatii. Byl kníže stejně uvnitř jako navenek. Byl vrah, přízrak, skutečný upír.

„Nechystám se na vás zkoušet běžné výslechové postupy,“ oslovil jsem ho potichu.

Westin jako by ani neposlouchal. Byl znuděný? Lhostejný? Pekelně vychytralý? Jako Kníže byl vlastně výjimečnou postavou: povýšenou, nadřazenou, fyzicky výraznou, vyzařující zvláštní energii. Měl mimořádně pronikavé oči. Neškodného učence, doporučujícího knihy o upírech, na mě v Santa Barbaře jen hrál.

Westin sklonil hlavu na stranu a upřeně se mi zahleděl do očí. Něco hledal; nedokázal jsem poznat co. Snesl jsem jeho pohled, což ho zřejmě podráždilo. „Do hajzlu,“ vyštěkl.

„Tak co?“ zeptal jsem se konečně. „Na co myslíte, Petere? Na to, že nejsem hoden vás vyslýchat?“

Usmál se – a byl v tom i náznak srdečnosti. Věděl jsem, že dokáže být okouzlující. Zjistil jsem to v té knihovně v Santa Barbaře.

„*Pokud* bych s vámi mluvil, *pokud* bych vám řekl všechno, co cítím a čemu věřím, nepochopil byste to,“ odvětil. „Byl byste jen ještě zmatenější, než jste teď.“

„Zkuste to,“ navrhl jsem.

Znovu se usmál, ale nepromluvil.

„Vím, že truchlíte pro Williama a Michaela. Nedáváte to najevo, ale miloval jste je,“ podotkl jsem. „Vím o vás aspoň tolik. Jste schopni hlubokých citů.“

Pak Peter Westin skoro nepostřehnutelně přikývl. Bylo to královské gesto. Opravdu truchlil pro Williama a Michaela. Nemýlil jsem se. Byl smutný, že jsou mrtví.

Konečně promluvil znovu. „Ano, detektive Crossi, mé city *jsou* hlubší, než si dokážete představit. Nemáte ani tušení, jak uvažuje někdo jako já.“

Pak už neřekl ani slovo. Kníže už neměl co říct. Byli jsme pouzí smrtelníci, kteří by ho nepochopili. Odešel jsem.

Skončilo to.

Pátá část
Duel

Kapitola 93

CÍTIL JSEM ČÁSTEČNOU ÚLEVU. Zdálo se, Že případ je konečně vyřešen. Peter Westin byl ve vězení. S jeho sektou jsme udělali, co se

dalo. Tlak byl uvolněn. Zastavili jsme krvácení.

Jamilla odjela předchozího večera; slíbili jsme si, že zůstaneme ve spojení, a já věděl, že to tak bude. Nasedl jsem ráno do letadla do San Franciska, abych chytil letadlo do D. C. Mířil jsem domů a byl to dobrý pocit.

Pořád vyplouvaly na povrch nové podrobnosti, ale já se obával, že se nikdy nedozvíme všechno o tom podivném kultu, který se zrodil v Kalifornii. Tak to většinou v podobných případech chodí. Člověk se nikdy nedozví tolik, kolik by si přál. Je to jedna z pravd o práci detektiva, kterou se člověk ve filmu nedozví. Myslím, že jejich konce by nebyly tak uspokojivé, kdyby byly bližší realitě.

Peter Westin se setkal s Danielem a Charlesem, když vystupovali v Los Angeles. Westin už měl své stoupence v Santa Cruz a Santa Barbaře, ale předstíral loajalitu, dokud nebyl sám dost silný, aby se stal Knížetem. Pak pověřil Williama a Michaela Alexandrovi, aby za něj odvedli špinavou práci. Dalo se předpokládat, měl následovníky takřka ve stovce měst, zvláště teď kdy Internet sblížil lidi z celého světa.

Něco mi stále dělalo starosti. Nemohl jsem přijít na to, co to přesně je, ale užíral jsem se tím celou cestu do San Franciska. Měl jsem obavy. Ale z čeho?

V San Francisku jsem měl pětáctýřicet minut na přestup. Vystoupil jsem zamyšleně z letadla.

Nešly mi z hlavy ty upírské vraždy v San Francisku.

A ten zatracený Génius.

Jamilla byla tady v San Francisku. Ale to byla úplně jiná záležitost.

Co mě to tedy znepokojovalo?

Pak jsem náhle přišel na to, co by to mohlo být. Možná jsem to věděl celou dobu. Zavolał jsem Jamille do Budovy spravedlnosti. Dozvěděl jsem se, že má volno.

Vytočil jsem číslo k ní domů, ale nebrala to. Možná se vydala na jeden z těch svým osmikilometrových běhů, kterými se vychloubala. Nebo měla rande s Timem Bradleyem z Examineru, po čemž mi rozhodně nic nebylo.

A nebo také ne.

Kde mohla být?

Stalo se jí něco, nebo se to jen hlásila o slovo má paranoia? Rozhodně jsem moc pracoval. To jsem neměl za potřebí.

Nemohl jsem riskovat. Spěchal jsem k přepážce American Airlines a zrušil můj let do D. C. Zavolal jsem Naně a řekl jí, že ještě pár hodin zůstanu v San Francisku. Domů dorazím večer, jen o něco později.

„Mám strach, že se tady někdo dostal do potíží,“ řekl jsem.

„Ano, a ten někdo jsi ty,“ opáčila. „Na shledanou, Alexi.“ Opět mi zavěsila. Nemohl jsem jí mít za zlé, že mě chce mít doma, ale já nechtěl, aby se ještě někomu něco stalo.

Vypůjčil jsem si auto u společnosti Budget. Měl jsem pocit, že to jde se mnou rychle z kopce. Na mysli mi vytanula slova Charlese Mansona: *Paranoidní lidé si jen všímají věcí, které ostatní nevidí*. Vždycky jsem si myslel, že se Manson mýlil naprosto ve všem, ale možná to tak nebylo; možná to v případě paranoie trefil naprosto přesně.

Cítil jsem v kostech, že je Jamilla právě teď v nebezpečí. Nemohl jsem se toho pocitu zbavit. Nemohl jsem ho ignorovat, ani kdybych chtěl. Byla to jedna z mých slavných předtuch a musel jsem se jí řídit.

Pomyslel jsem na svou dřívější spolupracovnici Patsy Hamptonovou – *a na její zavraždění*.

Vzpomněl jsem si na Betsey Cavalierovou – *a na její zavraždění*.

A na detektivku Maureen Cookeovou v New Orleansu.

Nedlouho poté, co jsem začal pracovat jako detektiv na oddělení vražd, jsem přestal věřit na náhodu. Přesto jsem neměl žádný racionální důvod se domnívat, že psychopatický vrah je právě tady v Kalifornii a ohrožuje inspektorku Jamillu Hughesovou.

Ale cítil jsem, že to tak je.

Cítil jsem, že Génus je někde blízko. Čekal jsem na jeho zavolání. Chystal jsem se vyřídit ho jednou pro vždy. Byl jsem připraven.

Kapitola 94

Z LETIŠTĚ JSEM ZAMÍŘIL k Jamille domů rychlostí značně překračující maximální povolenou rychlost. Cestou k ní jsem zavolal z mobilu. Stále to nezvedala. Po zádech mi stékal studený pot. Ještě nikdy jsem se nehnal za podobnou předtuchou.

Přemýšlel jsem, co mohu v té situaci dělat. Jedna z možností byla zavolat na pomoc sanfranciskou policii, ale do toho se mi moc nechťelo. Policisté uvažují logicky a předtuchy jim moc nejdou pod nos. Mé zkušenosti s psychopaty by mi mohly dodat na důvěryhodnosti ve Washingtonu, ale ne v San Francisku.

Mohl jsem zavolat FBI – rozhodl jsem se však, že to neudělám. Měl jsem pro to hned několik důvodů, i když i ty patřily spíš do oblasti tušení.

Chtěl jsem zaparkovat blok od Texas Street, kde Jamilla bydlela. Nejprve jsem ale vyjel do příkrého kopce Potrero Hill a objel blok řadových domů různých stylů poblíž jejího bytu. Viděl jsem odtamtud zátoku, nákladové doky Pier 84 a v dálce Oakland. Minul jsem nákupní centrum New Potrero Market, obchod J. J. Mac's, restauraci Severní hvězda – Jamillino teritorium. Kde však byla Jamilla?

Doprava byla docela hustá. Doufal jsem, že můj vypůjčený sedan nevzbudí pozornost. A že spatřím Jamillu, jak chodí po nákupech nebo běží domů z blízkého parku.

Nikde jsem ji však neviděl. Kde je, kruci? Ne že by neměla právo na volný den.

Nedokázal jsem si představit, že by se jí něco stalo, ale stejný pocit jsem měl i u Patsy Hamptonové a Betsey Cavalierrové.

Dvě mrtvé partnerky ve dvou letech.

Nevěřil jsem na náhody.

Patsy Hamptonovou zabil britský diplomat jménem Shafer. Tím jsem si byl skoro jistý. Betseyina vražda zůstala nevyřešená a to mi dělalo starosti. Nešel mi z hlavy Génius. Nějak jsem se stal součástí jeho příběhu, jeho fantaskního světa. Jak? Proč? Jednoho večera mi zavolal: „Betsey Cavalierrová je mrtvá.... Jsem ten, komu říkáte Génius. S touhle přezdívkou dokážu žít. Jsem tak dobrý.“

Vrah ji zabil nožem a pořezal ji po celém těle, dokonce i mezi

nohama. Nenáviděl nohy. To bylo jasné. Až dosud jsem se setkal jen s jedním vrahem s takovou nenávistí k ženám: Casanovou v Severní Karolíně. Byl jsem si jistý, že Casanova je mrtvý a Betsey Cavalierrovou zabít nemohl. Přesto... Cítil jsem zvláštní souvislost s Casanovou a tím, co se stalo v Severní Karolíně. Jaká souvislost to může být?

Našel jsem místo k zaparkování asi dva bloky od bytu Jamilly Hughesové na kopci blízko Osmnácté ulice. Bydlela ve starším domě ve viktoriánském stylu. Vypadal velice útulně. Na okolních stromech visely úhledné malé cedulky s nápisem „Přátelé městské zeleně“.

Znovu jsem vytočil její číslo. Nebrala to.

Srdce mi rychle bušilo. Musel jsem něco udělat. Došel jsem k domovním dveřím, zazvonil, ale nikdo mi neotevřel. *Sakra. Kde je?*

V zeleném trávníku podél chodníku byly zapíchnuté nápisy „Bezpečná čtvrť“. Doufal jsem, že je v téhle čtvrti opravdu v bezpečí.

Sedl jsem si do auta a čekal. Byl jsem jako na jehlách. Uvažoval jsem, kdo by mohl být Géníus, pak jsem se v myšlenkách vrátil k Betsey. Myslel jsem na Casanovu a na Kate McTiernanovou, unesenou v Severní Karolíně. Proč jsem si vzpomněl právě na *tohle*? Jaká v tom byla spojitost?

Jamilla ne. Nesmí se to stát znovu. Nesmí se jí nic stát.

Náhle mi zazvonil mobil. Okamžitě jsem zmáčkl tlačítko.

Byl to on. Hrál svou krutou hru. Zdálo se, že je blízko. „Kdepak to jste, doktore Crossi? Myslel jsem, že míříte domů ke své rodině. Možná je na čase, abyste to udělal. Vaše práce tady je u konce. Víc toho udělat nemůžete. Vůbec nic. Nechtěl byste přece, aby se něco stalo Naně a dětem, vidíte? Nic horšího by se nemohlo přihodit, že?“

Kapitola 95

OKAMŽITĚ JSEM ZAVOLAL Naně do Washingtonu. Buďto nebyla doma, nebo na mě ještě měla vztek a nebrala telefon. *Kčertu. Zvedni to, Nano.*

Horečně jsem číslo vytočil znovu, ale pořád nic. *Zvedni to, zvedni to! Sakra, zvedni ten telefon!*

Po krku a čele mi začal stékat pot. Dělo se to, čeho jsem se obával ze všeho nejvíc. A já byl příliš daleko, abych proti tomu mohl něco udělat.

Zavolal jsem Sampsonovi a požádal ho, aby spěchal ke mně domů a pak mi okamžitě zavolal. Na nic se neptal.

„Posílám tam hlídkový vůz. Bude u domu za pár minut. Já jedu hned za ním a ozvu se ti, až dorazím na místo, Alexi,“ řekl.

Seděl jsem v autě a netrpělivě čekal na Sampsonovo zavolání. Hlavou mi vířily nejruznější strašné představy. Nemohl jsem udělat nic – ani pro Jamillu, pokud byla v nebezpečí, ani pro svou rodinu ve Washingtonu.

Myslel jsem na Génia a na to, jak se choval v minulosti. Vždycky se mi posmíval, provokoval mě, mátl a pak udeřil, když jsem to nejméně čekal.

Když jsem to nejméně čekal.

Jednal, nemluvil.

Vraždil.

Věděl, že jsem se nevrátil do Washingtonu; věděl jistě, že jsem v San Francisku?

Nemohl jsem se soustředit, jak bych potřeboval. Bylo možné, aby byl právě v Jamillině ulici? Aby mě sledoval? Už dokázal, že je dost chytrý na to, aby mě sledoval a nenechal se spatřit. Touží po konfrontaci?

Mobil znovu zazvonil. Srdce mi poskočilo v hrudi. Stiskl jsem tlačítko.

„Cross,“ řekl jsem.

„Všechno je v pořádku, Alexi. Jsem u vás doma s Nanou a dětmi. Jsou v bezpečí. Jsem s nimi.“

Zavřel jsem oči a vydechl úlevou. „Dej mi ji k telefonu,“ požádal jsem Sampsona. „Dej mi ji, ať chce nebo ne. Potřebuji si s ní promluvit o tom, co uděláme dál.“

Kapitola 96

SAMPSON MI SLÍBIL, že zůstane s Nanou a dětmi, dokud se nevrátím domů. Nikomu jsem nemohl důvěřovat víc, s nikým na světě by nebyly bezpečnější. Přesto jsem si nemohl být jistý a ta nejistota mě tížila. Věděl jsem, že nedokážu odjet z Kalifornie, dokud nenajdu Jamillu a nepřesvědčím se, že je v pořádku.

Nakonec jsem zavolał Timovi Bradleymu do *Examineru*. Neměl ponětí, kde je, nevěděl ani, že si vzala den volna. Možná jenom potřebovala vypadnout z města, utéct své práci.

Začínal jsem mít pocit, že to asi byla chyba, zdržet se v San Francisku. Čím déle jsem seděl před jejím domem, tím víc jsem o tom byl přesvědčený. Třeba už mi moje práce začínala lézt na mozek. Instinkty pak odcházejí jako první.

Pokaždé když už jsem byl rozhodnutý, že odjedu, jsem si vzpomněl na tu noc v domě Betsey Cavalierrové, viděl její mrtvé tělo.

A kromě toho, na instinktech jsem postavil svou kariéru.

Pocitech, tušeních, zkušenostech.

Pokud to nebyla jen obyčejná tvrdohlavost.

Zůstal jsem na místě. Několikrát jsem vystoupil z auta a prošel se po ulici. Znovu nastoupil. Seděl a čekal. Připadal jsem si hloupě, ale nevzdal jsem to. Opět jsem se spojil se Sampsonem. Doma bylo všechno v pořádku. Dorazil tam další detektiv, Jerome Thurman. Ochrana proti Géniovi byla zdvojená. Bude to stačit?

Pak jsem uviděl Jamillu přijíždět v jejím saabu. Vykřikl jsem radostí a uhodil do palubní desky. *Jo. Tady je. Díky bohu v bezpečí.*

Zaparkovala půl bloku od svého domu na Texas Street, vystoupila a vytáhla za sebou sportovní tašku Univerzity San Francisco. Chtěl jsem se k ní rozběhnout a obejmout ji, ale zůstal jsem v autě. Na sobě měla tmavomodré tričko a seprané šedé kalhoty. Vlasy měla svázané do ohonu. Byla v pořádku; nikdo jí neublížil. *Génius Jamillu nezabil.*

Rozhlížel jsem se kolem a snažil se zjistit, jestli ji někdo nesleduje. Byl jsem v pokušení rozjet se na letiště a odletět domů do Washingtonu. Připomněl jsem si však, co se stalo Betsey Cavalierrové

poté, co jsme společně uzavřeli jeden případ.

Dal jsem Jamille čas, aby došla domů, a pak jí zavolal z mobilu.

„Tady Jamilla Hughesová. Po zaznění signálu zanechte prosím svůj vzkaz.“

Kruci! Nenáviděl jsem tyhle přístroje. Nedovolil jsem, aby se objevil u nás doma.

„Jamillo, tady je Alex Cross. Zavolej mi. Je to důležité. Prosím –“

„Ahoj, Alexi! Kde jsi? Jak se máš?“ Poznal jsem po hlase, jak je ráda, že mě slyší.

„Prosím, buď opatrná,“ pokračoval jsem ve svém vzkazu, který jsem jí chtěl nechat na záznamníku. Řekl jsem jí, proč si dělám starosti. Nakonec jsem přiznal i to nejhorší: že jsem na ulici před jejím bytem.

„No tak pojď nahoru, proboha,“ vybídla mě. Nezdálo se, že by ji to překvapilo. „Řekla bych, že to přeháníš. Ale promluvíme si o tom.“

„Ne, zůstanu ještě chvíli venku. Doufám, že mě nemáš za blázna. Ten, kdo zabil Betsey Cavalierrovou, se se mnou spojil hned po její smrti. Génus by mohl být tady v San Francisku. Zabil ji hned po tom, co jsme dokončili jeden případ. Detektivka Cookeová byla zabita po zavraždění těch kouzelníků v New Orleansu.“

Chvilku bylo ticho. „Možná jseš opravdu trochu blázen, Alexi, ale chápu, kam tím míříš. Děkuju, žes na mě přijel dát pozor. A to, co se stalo tvé kolegyni, mě *opravdu* postrašilo.“

Pomohlo mi, že vím, kde Jamilla je, a že jsem si s ní promluvil. Po našem rozhovoru jsem seděl v autě a pozoroval ulici. Celá léta jsem se učil poslouchat své instinkty i v případech, že je logika odmítala. Nevím ani, kolikrát jsem už přemýšlel o vraždě Betsey Cavalierrové a snažil se přijít na to, kdo ji spáchal, ale teď jsem se nad tím zamyslel znovu.

Zůstal jsem tam několik hodin. Několikrát jsem mluvil s Jamillou. Naléhala, abych přišel k ní do bytu. Odmítl jsem. „Musím to udělat po mém.“

Připozdívalo se a já začínal být unavený. Viděl jsem, jak u ní zhasla světla. V pořádku. Aspoň jeden z nás se choval rozumně.

Čekal jsem dál. Něco mi leželo v hlavě, něco, co jsem si skoro ani nechtěl připustit. Měl jsem všechny stopy, jen jsem je nedokázal správně interpretovat. Chtěl jsem se řídit svými „slavnými instinkty“ a

podívejte, kam mě dovedly.

Pak jsem ho uviděl a všechno začalo dávat smysl. Všechny kousky skládačky zapadly rázem do sebe. Ne jen Betseyina vražda, ale i vražda Casanovy, pronásledování Kate McTiernanové – skutečnost, že byl vždycky o krok přede mnou.

Vrah byl v Jamillině ulici.

Génius byl tady v San Francisku.

Byl jsem si tím jistý a rozklepal jsem se strachy. Naplnilo mě to ale také nepředstavitelným zklamáním, smutkem, zmatkem. Bylo mi na zvracení.

Byl to Kyle Craig. Sledoval Jamillin dům, pronásledoval ji jako šílenec, kterým opravdu byl. Ten zatracený Génius přišel, aby ji zabil.

Jak bych ho mohl zastavit?

Kapitola 97

„JAMILLO, JSI VZHŮRU?“ řekl jsem potichu. Po zádech mi běhal mráz. Hůř už být nemohlo. Nespouštěl jsem z Kyla oči. Určitě pozoroval Jamillin dům. *Kčertu s ním.*

„Už ano. Ne, byla jsem vzhůru. Kde jsi, Alexi? Neříkej, že pořád ještě venku. To mi prosím neříkej. A co se vlastně děje?“

„Poslouvej. Génius je před tvým domem. Vidím ho. Myslím, že se brzy pokusí dostat dovnitř. Je tam zadní východ?“

Pak jsem jí prozradil, kdo je tím vrahem.

Vybuchla vzteky, který patřil převážně Kylovi. „Věděla jsem, že s ním není něco v pořádku – ale takhle moc. Musíme toho parchanta zastavit. Kašlu na to, jak chytrý si myslí, že je.“

Poradila mi, kde mám hledat zadní vchod a pak požární schodiště, které mě dovede do jejího patra. Spěchal jsem tam. Doufal jsem, že mě Kyle nevidí. I když – byl to přece Génius.

Byl chytrý, nejchytřejší ze všech mých dosavadních protivníků.

O sledování toho věděl nejspíš víc než já.

Nedělal chyby, alespoň až dosud.

Zadní vchod do budovy jsem našel snadno a rozběhl se nahoru po schodech. Snažil jsem se nedělat hluk. Neměl jsem šanci zjistit, kde je Kyle v tomto okamžiku.

Když jsem doběhl k jejímu bytu, dveře byly otevřené. Sevřel se mi žaludek. „Jamillo?“

Okamžitě vyhlédla zpoza rohu. „Pojď dovnitř. Nic mi není, Alexi. Dneska ho dostaneme, ne on nás.“

Zavřel jsem za sebou dveře a zhasli jsme všechna světla. Stále jsem viděl většinu obývacího pokoje, kuchyň a dveře na malou terasu. Arkýřové okno s lavičkou. Její domov. Místo, kde ji chtěl zabít. Opatrně jsem vyhlédl ven – Kyla jsem na ulici neviděl. Byl na pohybu.

Jamilla nevypadala vystrašeně, jen zmateně a rozčíleně. Držela v ruce služební revolver. Byla připravená na všechno.

Myslím, že jsem ještě úplně nepochopil, co se právě stalo venku. Připadal jsem si jako ve snu. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Kyle Craig býval můj přítel. Pracovali jsme spolu na mnoha velkých případech.

„Proč je tam venku, Alexi?“ zeptala se konečně Jamilla. „Proč po mně jde? Vůbec to nechápu. Co jsem mu udělala?“

Pohlédl jsem jí do očí a na okamžik zaváhal. Pak jsem promluvil. „Nepřišel sem vlastně proto, aby dostal tebe; aspoň myslím, že ne. Jde mu o mě – je to mezi Kylem a mnou. Stal jsem se součástí jeho fantazií, příběhu, který každý den vypráví sám sobě. Chce dokázat, o kolik je lepší než já. Musí dokázat, že je opravdu Génus.“

Kapitola 98

GÉNIUS PODNIKL další krok, o kterém věděl, že je jen dalším krokem v širším schématu věcí. Stáhl se. Byl na kopci šest bloků od bytu Jamilly Hugesové. To mu umožňovalo sledovat její dům, arkýřové okno a malou terasu.

Tohle miloval – když mohl ovládat věci svou nezlomnou vůlí. Tak to šlo už více než dvanáct let, během kterých na něj nikdy nepadl ani stín podezření.

Cross byl teď uvnitř, což celou záležitost velmi zkomplikovalo nebo možná usnadnilo. Brzy bude muset učinit další rozhodnutí. Měl by v tomto okamžiku všechno riskovat? Všechno změnit? Léta žil složitým dvojím životem. Dělal si, co chtěl, kde chtěl a kdy chtěl, užíval si svobody. Kolik dalších byt jen okusilo toto zakázané ovoce? Byl zároveň policista i zločinec. Možná ale nadešel čas to změnit. Možná se jeho život stal příliš bezpečným, příliš předvídatelným. Kyle miloval lov – v tom byl jako Casanova a Džentlmen, dva velmi talentovaní vrazi, jeden pracující v Severní Karolíně a druhý v jižní Kalifornii. Zjistil, že se shoduje s Casanovou, že muži jsou od přírody lovci. A tak lovil – muže a ženy – a obě pohlaví zabíjel stejně rád; ale udělal důležitý krok kupředu.

Lovil také vrahy. Porážel je v jejich vlastních hrách. Casanovu znal léta předtím, než se tento přepečlivý a opravdu odporný vrah nechal chytit jím a doktorem Crossem. Hrál vražedné hry s ním a s Džentlmenem. Kyle se dokonce zamiloval do jedné z obětí – mladé Kate McTiernanové. Stále měl pro drahou, sladkou Kate slabost. Hrál tolik rolí a to teprve začal.

Byl Génium – ale také pomáhal polapit muže, o kterém se věřilo, že je Géniem. Byl nepolapitelným vrahem v Baltimore, Cincinnati, Roanoke, Virginii a Philadelphii, dokud se mu neomrzela ta města a podřadná role, kterou v nich hrál. Při jeho pozici v FBI měl jeden zjevný problém – věřil, že jsou mu konečně na stopě. Byl si tím jistý, i když to byli takoví neschopní packalové. Střídal tolik vzrušujících rolí, tolik póz, že někdy ani sám nevěděl, kým zrovna je.

Hra s Alexem Crossem musela teď skončit. Cítil, že musí Crosse zesměšňovat a mučit, dokázat, o kolik mu je nadřazený. Pak trochu překročil vlastní hranici. Stalo se to, když zabil Betsey Cavalierrovou, svou vlastní agentku. Po pravdě řečeno se té vraždě nemohl vyhnout. Cavalierrová ho začala podezírat, když pronásledovala s Crossem Génia. Musela zemřít.

Stejně jako Cross. Cross byl loajální ke svým přátelům, důvěřivý, a to byly jeho největší slabosti. Ale Cross by ho odhalil, pokud se to už

nestalo. Jeho instinkty ho přivedly sem, chránit inspektorku Hughesovou. Cross měl potřebu být dobrý člověk, poctivý policista, ochránce. Takové mrhání intelektem. Jaká škoda, že Cross nemohl být lepším protivníkem.

Cross ho viděl na ulici – co se tedy bude dít dál? Každopádně mu to vstříklo adrenalin do žil. Skvělý pocit. Kyle věděl, že má málu času vymyslet další postup. Co dělat? Byli v bytě Hughesové. Měl před nimi náskok.

Svůj náskok, svou výhodu, nepromarní je.

Podnikl další krok.

Kapitola 99

„DOBŘE VÍŠ, ŽE JSEM ho nikdy neměla ráda, Alexi,“ řekla Jamilla, když jsme čekali v šeru jejího bytu. „Je to studený čumák, spíš stroj než člověk. A nemá rád ženy. Okamžitě jsem to vycítila.“

„No, já Kyla bohužel rád měl. Je pekelně chytrý. Dokázal dokonce zařídit, aby mi Génus volal, i když byl se mnou. Ted' musím přijít na to, co je opravdu zač. Myslím, že v tom není žádná psychóza. Dokáže vymýšlet složité plány. Pro jednou bych byl rád, kdyby mi zavolal.“

„Bud' velmi opatrný v tom, co si přeješ,“ varovala mě Jamilla.

Seděli jsme spolu v obývacím pokoji na dřevěné podlaze vedle stěny z polic. Byla tam také odřená posilovací lavice, starší model. Na podlaze se povalovala závaží, časopisy a přílohy *Chronicle*.

Doufal jsem, že Kyle do bytu nevidí, že nemá dalekohled. Nebo třeba hledí na noční vidění, připevněné na pušce. Na Michaelu Alexandrovi předvedl, že střílet umí. Byl dobrý ve spoustě věcí.

Pro jistotu jsme se s Jamillou drželi dál od oken.

„Dělá se mi špatně, když si představím, co už napáchal. Ráda bych věděla, jestli se někdy dozvíme, co všechno má na svědomí,“ řekla.

„Jestli ho chytíme, bude chtít mluvit. Kyle se bude chtít pochlubit tím, co udělal. Jestli na nás dnes v noci zaútočí, možná budeme brzy všechno vědět.“

„Myslíš, že ví, že jseš tady?“

Povzdechl jsem si a pokrčil rameny. „Nejspíš to ví. Třeba má dneska v plánu vyjít se vším na světlo. Jedno vím jistě: neudělá to, co od něj čekáme. To Génus nikdy nedělá. To je jediné, na co se můžeme spolehnout.“

Premýšleli jsme, že zavoláme posily, ale Jamilla usoudila, že bychom tím Kyla nejspíš zastrašili. *Chce přece nás dva, ne? Chceš se mi ještě posmívat, ty parchante? Tak pojď. Čekám na tebe, Kyle.*

Seděli jsme tedy ve tmě a čekali. Jamilla se dotkla mé ruky. Sedli jsme si blíž k sobě a opřeli se jeden o druhého. Vyčkávali jsme.

„Aspoň máme pohodlí,“ zašeptala Jamilla. „Mohlo by být hůř.“

„Všude dobře, doma nejlíp, co?“

Něco před čtvrtou jsme zaslechli venku nějaké zvuky. Pozvedli jsme zbraně.

Poprvé jsem stál tváří v tvář možnosti, že budu muset zastřelit Kyla, muže, který býval mým přítelem. Vůbec se mi ta představa nelíbila. Nebyl jsem si jistý, jak bych se zachoval, a to mi dělalo starosti.

Z terasy bylo slyšet tiché kroky. Svým způsobem se mi ulevilo. Tohle byl závěr Kylova fantaskního pří běhu, ve kterém tak dlouho žil. Možná právě nedokázal logicky myslet. Tím bychom byli ve výhodě.

„Je opatrný,“ zašeptal jsem a dotkl se hřbetu Jamilliny ruky. „Zkus se na to podívat jeho očima. Kyle si myslí, že nás má tam, kde nás chce mít.“

Rychle a odborně otevřel zámek. Uvědomil jsem si, jak dobře musí dům znát. Věděl, že má vystoupat po zadním schodišti a pak vylézt po kovovém žebříku na terasu.

Zámek ve dveřích na terasu udělal tiché cvak. Dál se nedělo nic.

„Zvládneme to, všechno je v pohodě,“ zašeptala Jamilla. „Tentokrát vyhrajeme.“

Stáli jsme ve tmě poblíž dveří. Ty se konečně pomalu otevřely. Kyle vstoupil dovnitř. V předklonu postupoval kupředu. Nemohl nás vidět, ale my viděli jeho.

Vrhl jsem se na Kyla celou vahou a plnou silou. Udeřil jsem s ním o zeď obývacího pokoje. Celý byt se otřásl. Knihy a sklenice padaly na podlahu z otevřených polic. Překvapilo mě, že jsem ho neprohodil zdí.

Udeřil jsem ho loktem do brady tak tvrdě, jak jsem jen dokázal. Dobrý pocit. Kyle byl urostlý a silný, ale já byl pevně rozhodnutý ho dostat. Praštil jsem ho pravým hákem do čelisti. Uhodil ho na solar plexus. Pořádná rána.

Chystal jsem se udeřit ho znovu, když Jamilla rozsvítila. Vytřeštil jsem oči a zatočila se mi hlava.

Nebyl to Kyle Craig.

Kapitola 100

„K ZEMI! K ZEMI! Pod okno!“ křikl jsem na Jamillu.

Bál jsem se, že by ji mohla zasáhnout kulka z pušky. Kyle mohl být venku a já věděl, že střílet umí. Padla k zemi a otočila se tváří ke mně stejně jako muž, který přišel přes verandu. Vypadal stejně zmateně, jak jsem se cítil i já. *Kdo to sakra je? Co se to děje? Kdo je ten chlap a kde je Kyle?*

Jamilla mu mířila na hrud' služebním revolverem. Její ruka byla překvapivě pevná. Z nosu mu tekla krev po mém úderu. Byl to dobře stavěný černoš se světlou pletí, něco přes třicet, krátké vlasy.

V hlavě jsem měl naprostý zmatek.

„Kdo kruci jste? *Kdo jste?*“ řval jsem na krvácejícího, pobledlého muže na zemi.

„FBI,“ vypravil ze sebe. „Jsem federální agent. Odložte zbraň. Odložte ji.“

Jamilla se také rozkřikla. „Jsem ze sanfranciské policie a zbraň rozhodně neodložím. Co děláte v mém bytě?“ Skoro jsem viděl, co si myslí, a nebylo to nic hezkého. „Mluvte!“

Zavrtěl hlavou. „Nemusím odpovídat na vaše otázky. V zadní levé kapse mám odznak a průkaz. Jsem od FBI, krucinál!“

„Zůstaňte ležet,“ poručil jsem mu. „Venku může být někdo s puškou. Poslal vás Kyle Craig?“

Výraz v agentově tváři zodpověděl mou otázku za něj, ale slovní odpovědi jsem se nedočkal. „Už jsem řekl, že nemusím odpovídat na vaše otázky.“

„To si pište, že musíte,“ neodpustila si Jamilla poslední slovo.

Udělal jsem to jediné, co jsem za daných okolností mohl udělat – zavolať jsem FBI.

Čtyři agenti z ústředí v San Francisku dorazili do bytu něco po páté ráno. Pořád jsme si dávali pozor na okna, i když jsem pochyboval, že je Kyle ještě vůbec ve městě. Génus byl o krok napřed. Měl jsem vědět, a vlastně jsem i *věděl*, že provede něco nečekaného.

V několika následujících hodinách se rozčlenění agenti FBI pokoušeli Kyla vystopovat. Nepodařilo se jim to, setřásl je. Postupně jsem je přesvědčil, že by Kyle mohl stát za mnoha nevyřešenými vraždami z posledních let. Kyle poslal toho agenta k Jamille a přikázal mu, aby se vloupal dovnitř. Namluvil mu, že v jejím bytě někdo zabil policejní inspektorku a Alexe Crosse.

Začínalo být opravdu horko.

A já byl ten, kdo požár založil.

Kapitola 101

V PŮL OSMÉ RÁNO mi z Washingtonu zavolať ředitel FBI Ronald Burns. Burns byl velmi obezřetný a já věděl, že by mi nevolal, kdyby neměl důkazy, že s Kylem jsou vážné problémy. Byl jsem stále zmatený a ublížený, ale považoval jsem své emoce za oprávněné.

Kyle Craig byl šílenec, ne já.

„Povězte mi všechno, co víte, řediteli,“ řekl jsem. „Vím toho o Kylovi spoustu, ale vy toho víte víc. Je nutné, abyste mi prozradil všechno.“

Burns hned neodpověděl. Na druhém konci linky bylo ticho. Znal jsem ho dost dobře, abych věděl, že Kyle byl jeho přítel. Nebo ho za něj aspoň považoval. Tak dlouho jsme se všichni mylili. Byli jsme oklamáni a zrazeni někým, komu jsme důvěřovali.

Konečně Burns promluvil. „Táhne se to nejspíš od případu Sběratele polibků. Možná to začalo už předtím. Nejspíš víte, že Kyle studoval na Dukeově univerzitě. Tam se seznámil s Willem Rudolphem alias Džentlmenem. Během vyšetřování měl Kyle možná na svědomí smrt reportérky Beth Liebermanové z *L. A. Times*. Byla na stopě Willa Rudolpha.

Zavřel jsem oči a zavrtěl hlavou. Pomáhal jsem ten případ vyřešit. Věděl jsem, že Kyle chodil na Dukeovu univerzitu, ale neměl jsem tušení, že zná Džentlmena, vraha, který terorizoval L. A. Krátce jsem v tom případě Kyla podezíral, ale měl neprůstřelné alibi.

„Proč jste mi o tom neřekl?“ zeptal jsem se Burnse. Už dlouho jsem se snažil pochopit postoje FBI. Zatím se mi to nepovedlo.

„Skutečně jsme začali Kyla podezírat až po zabití Betsey Cavalierrové. Ale ani tehdy jsme neměli žádný důkaz. Nebyli jsme si jistí, jestli je vrah, nebo náš nejlepší agent.“

„Proboha, Rone, měli jsme si promluvit. A teď je na útěku. Doufám, že teď už jste mi řekl všechno.“

„Alexi, teď víte to, co víme my. Možná víc. Doufám, že vy říkáte všechno *nám*.“

Když jsem domluvil s Burnsem, zavolaal jsem Sampsonovi do Washingtonu. Šokovalo ho to. Odstěhoval už Nanu a děti z našeho domu na Páté ulici. Jen on a já jsme věděli, kde jsou teď.

„Je tam všechno v pořádku?“ zeptal jsem se. „Už se všichni zabydleli?“

„Děláš si srandu, Alexi? Takhle našťvanou jsem Nanu ještě neviděl. Kdyby na ni Kyle zaútočil, vsadil bych všechny prachy na Nanu. Ale děti jsou v pohodě, i když už je jim jasný, že něco není v pořádku, ale drží se statečně“

Znovu jsem ho varoval. „Neodcházej od nich ani na minutu, John. Nejblížeš letem se vracím do Washingtonu. Nevím sice, jak by vás tam Kyle mohl vystopovat, ale nepodceňuj ho. Je velmi nebezpečný. Z nějakého důvodu chce ublížit mně a možná i mé rodině. Kdybych přišel na to proč, možná bych ho dokázal zastavit.“

„A když ne?“ zeptal se Sampson.

Nechal jsem tu otázku bez odpovědi.

Kapitola 102

MUSEL JSEM SE ZNOVU rozloučit s Jamillou Hughesovou a pokaždé to bylo o něco těžší. Tolik jsme toho spolu za krátkou dobu prožili. Musela mi slíbit, že bude v následujících několika dnech mimořádně opatrná. Pak jsem nastoupil do letadla.

Záhadné telefonáty konečně ustaly, ale i to bylo znepokojující. Nevěděl jsem, kde Kyle je a co dělá.

Sleduje mě stále? Vydá se za mnou zpátky do Washingtonu? Bránil jsem se podobným myšlenkám, ale nemohl jsem je vypudit z hlavy.

Díval se na mě dalekohledem, když jsem kráčet po chodníku k domu v Chapel Hill v Marylandu, kde bydlela má teta Tia? Mohl Kyle zjistit, že tam jsem? Proč by ne, byla to jeho práce. Mohl se dostat přes Sampsona a mě? Nevěřil jsem tomu, ale nemohl jsem to odpřísáhnout s naprostou jistotou.

Děti si užívaly krátké prázdniny. Teta Tia je vždycky rozmazlovala, stejně jako rozmazlovala mě, když jsem byl malý. „To nic není, to nic není,“ říkává, když nese na stůl čerstvě napečené koláče nebo dává někomu nečekaný dárek. Nana se k celé věci stavěla klidněji, než jsem čekal. Nejspíš byla ráda, že může pobýt u své „sestřičky“. Tia je mladší než Nana, „jenom sedmdesát osm“, ale velmi čilá, moderní a skvělá kuchařka.

Po vynikající večeři jsem si s dětmi hrál a povídal až do jedenácti, čímž jsme o hodně přetáhli jejich obvyklou hodinu, kdy chodily spát. V žádném případě nejsou dokonalé, ale jejich dobré vlastnosti rozhodně převáží ty špatné. Raději mluvím o těch dobrých, a proč ne? Jsem jejich táta a miluji Damona, Jannii a malého Alexe nejvíc ze všeho na světě.

Druhý den ráno jsem vrátil do Washingtonu. Mou rodinu dostal na starost tým agentů FBI. Vždycky jsem doufal, že tuhle zvláštní péči má rodina nikdy potřebovat nebude. Nahánělo mi to hrůzu.

Odpoledne jsem se zúčastnil porady v centrále FBI, kde jsem se dozvěděl, že na polapení Kyla Craiga bylo nasazeno více než čtyři sta agentů. Zatím nic neproniklo do tisku a ředitel Burns si přál, aby to tak zůstalo. Já také. Ale hlavně jsem chtěl chytit Kyla co nejdříve, než bude znovu vraždit.

Koho by ale zabil? Po kom by mohl Kyle jít teď?

Kapitola 103

„CHRISTINE, TADY ALEX,“ řekl jsem. Žaludek jsem měl jako na vodě. „Nerad tě otravuji, ale je to důležité. Jinak bych nevolal.“ To byla rozhodně pravda. Vůbec se mi do toho rozhovoru nechtělo.

„Je malý Alex v pořádku?“ zeptala se. „Je něco s Nanou?“

„Ne, ne. Všichni se mají dobře.“ Byla to jen půlka pravdy.

Následovalo krátké, nepříjemné ticho. Christine a já jsme se měli brát. Rozmyslela si to ona, protože nemohla snést mou práci detektiva. Ošklivé situace, jako byla tahle, na ni byly příliš.

„Alexi, něco se stalo, vid’? Jde o Geoffreyho Shafera? Vrátil se?“ ptala se znepokojeně. Geoffrey Shafer ji před časem unesl.

„Ne, o Shafera nejde.“

Řekl jsem jí o Kylo Craigovi. Znala Kyla a měla ho ráda a tahle

zpráva ji hluboce zasáhla. Vždycky ji děsila monstra, se kterými jsem se setkával při své práci. Nemohla mi to odpustit a já jí to neměl za zlé. Rozhovor s Christine mi připomněl, jak moc jsem ji miloval.

„Můžeš se na čas uchýlit někam do bezpečí? Nedá se nic dělat,“ řekl jsem nakonec. „Nerad tě takhle otravuju, ale Kyle je mimořádně nebezpečný.“

„Ach, Alexi. Odešla jsem od tebe, abych byla v bezpečí, a teď ses takhle vrátil do mého života.“

Slíbila, že odejde k jedné přítelkyni, které důvěřuje. Požádal jsem Christine, ať neříká do telefonu, o koho jde. Než zavěsila, rozplakala se. Bylo mi jí hrozně líto. Jeden telefonát stačil, aby se vrátilo všechno špatné, co mezi námi bylo.

Pak jsem zavolal Jammille. Jako záminka mi posloužilo, že jsem jí chtěl připomenout, aby byla opatrná. Ve skutečnosti jsem ji ale prostě chtěl slyšet. Bohužel zrovna nebyla doma. Nechal jsem jí vzkaz na záznamníku, že si o ni dělám starosti, a požádal ji, aby byla opatrná.

Pokračoval jsem v telefonování lidem, kterých se ta věc mohla týkat. Zavolal jsem každému, kdo byl někdy s Kylem v kontaktu.

Varoval jsem několik kolegů – Rakeema Powella a Jeroma Thurmana, kteří byli stále ve washingtonském sboru. Pochyboval jsem, že by si je Kyle vybral za své oběti, ale nebyl jsem si jistý.

Zavolal jsem svému kontaktu ve *Washington Postu*, novináři Zacharymu Scottu Taylorovi. Zach byl jeden z mých nejlepších přátel ve Washingtonu. Chtěl se mnou udělat interview, ale já mu to rozmluvil. Kyle žárlil na to, co o mně Zach dříve napsal. Sám mi to řekl. Z nějakého důvodu neměl Zacharyho rád.

„Je to vážné,“ řekl jsem Zachovi. „Nebylo by dobré toho šílence podcenit. Jsi na seznamu lidí, co mu lezli na nervy, a to není opravdu o co stát.“

Promluvil jsem si s agenty FBI Scorsesem a Reillym, kteří se mnou pracovali na únosu Maggie Rose Dunneové a Michaela Goldberga. Věděli o honu na Kyla, ale nenapadlo je, že by mohl jít i po nich. Slíbili, že si budou dávat pozor.

Zavolal jsem své neteri Naomi, která byla unesena Casanovou. Naomi pracovala jako advokátka v Jacksonville na Floridě. Žila s chlapíkem jménem Seth Samuel Taylor a plánovali, že se koncem

roku vezmou. „Rád ničí štěstí druhých,“ řekl jsem Naomi. „Bud’ opatrná. Víím, že budeš.“

Vytočil jsem i číslo Kate McTiernanové v Severní Karolíně. Vzpomněl jsem si na tu večeri s Kylem a se mnou. Mělo to znamenat něco víc? U Kyla si nemohl být nikdo jistý. Kate slíbila, že si bude dávat velký pozor, a připomněla mi, že má teď černý pásek třetího stupně. Já jí na oplátku připomněl, že se Kylovi vždycky líbila. Čím déle jsem s Kate mluvil, tím větší starost jsem si o ni dělal. „*Neriskuj, Kate. Kyle je ten největší šílenec, se kterým jsem se kdy setkal.*“

Spojil jsem se se Sandy Greenbengovou, dobrou známou z Interpolu, která s Kylem několikrát pracovala. Šokovalo ji zjištění, že je Kyle vrah. Slíbila, že bude mimořádně opatrná, dokud ho nedostaneme, a nabídla mi svou pomoc.

Kyle Craig, kterého jsem kdysi považoval za svého přítele, byl chladnokrevný zabiják.

Stále jsem tomu nemohl uvěřit. Pokusil jsem se dát dohromady seznam lidí, které si mohl Kyle vybrat za své budoucí oběti.

1. Já
2. Nana a děti
3. Sampson
4. Jamilla

Pak jsem si uvědomil, že ten seznam píšu ze svého pohledu, který se nemusí shodovat s Kylovým. Zkusil jsem to znovu.

1. Kylova rodina – všichni do jednoho
2. Já a má rodina
3. Ředitel FBI Burns
4. Jamilla
5. Kate McTiernanová

Seděl jsem v prázdném domě na Páté ulici a přemýšlel, co udělá Kyle teď. Přivádělo mě to k šílenství – cítil jsem, že se pohybuji v kruhu.

Kyle byl schopný všeho.

Kapitola 104

KONEČNĚ ZAVOLAL ZNOVU.

„Zabil jsem je a nic necítím. Vůbec nic. Tý ale budeš, Alexi. Svým způsobem za to můžeš ty. Ty a nikdo jiný. Ani jsem je nechtěl zabít, ale nemohl jsem jinak. Horor musel pokračovat. Přiznávám, že teď se mi to všechno Vymklo z rukou.“

Tohle strašné přiznání jsem si vyslechl ve čtvrt na šest ráno. Když telefon zazvonil, spal jsem teprve asi tři hodiny. Zachvátila mě panika. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem ho slyšel.

„Koho jsi zabil?“ zeptal jsem se Kyla. „Koho? Řekni mi to.“

„A k čemu by to bylo dobré? Jsou mrtví, zavraždění. Je to někdo, na kom ti záleželo. Nemůžeš nic dělat jen se mě pokusit chytit. Myslím, že bych ti mohl pomoci. Nechtěl jsi slyšet právě tohle? Nebude to fér?“ Neovladatelně se rozesmál. Bože, ještě nikdy jsem nezažil, že by se přestal ovládat.

Nechal jsem mluvit jeho nafouknuté ego. Přesně to přece chtěl a potřeboval, ne?

Koho Kyle zabil? Kdo je mrtvý, proboha? Zavraždil víc než jednoho člověka.

„Vždycky jsme pracovali jako tým. Vlastně to mohlo být mé vrcholné číslo – chytit sám sebe. Často jsem si to představoval. Já proti sobě.“ Opět se rozesmál.

Přinutil jsem se nezeptat se Kyla znovu, koho zabil. Jen by ho to rozzuřilo. Mohl by zavěsit. Měl jsem hrozný strach. Kdo zemřel? Christine? Kate? Jamilla?

Někdo od FBI? Kdo? Bože, kdo to mohl být? *Měj slitování, ukaž, že jsi člověk, ty parchante.*

„Nejsem vyškolený psycholog jako ty, ale mám jednu amatérskou

teorii,“ řekl Kyle. „Myslím, že by za mým řaděním mohla stát rivalita mezi sourozenci. Co ty na to? Víš, Alexi, měl jsem mladšího bratra. Podnítil můj oidipovský komplex, když mi byly jen dva roky. Vecpal se mezi mě a mé rodiče. Ověř si to, Alexi. Zkonzultuj to s Quantikem. Mohlo by to být důležité.“

Chladnokrevně se mi vysmíval – jako detektivovi i jako psychologovi.

Roztřásl se mi ruce. Měl jsem dost. „Koho jsi zabil tentokrát?“ zařval jsem do telefonu. „*Kdo to je?*“

Kyle mě naprosto zdrtil. Podrobně mi popsal vraždy, které právě spáchal. Byl jsem si jistý, že mluví pravdu.

Pak zavěsil.

O pár minut později už jsem seděl v autě a s vytřeštěnýma očima jsem se řítil přes Washington vstříc obětem strašných vražd.

Kapitola 105

NE, NE, NE!

Tohle jsem nečekal. Bylo to, jako by mi bodl nůž do srdce. Kyle mě hluboce zasáhl – a chtěl tím něco říct: *Bude hůř Tohle byl teprve začátek.*

Stál jsem strnule v ložnici Zacha a Liz Taylorových. Skoro jsem neviděl přes slzy. Zemřelí dva z mých nejlepších přátel. Byl jsem u nich už mockrát – na večíрку, na večeri, popovídat si. Zach a Liz navštěvovali náš dům na Páté ulici. Zach byl kmotr malého Alexe.

Jedinou útěchou mi mohlo být, že zemřeli rychle. Kyle se nejspíš obával dopadení. Věděl, že se nesmí v jejich bytě dlouho zdržet.

Ať ho k tomu vedlo cokoliv, zabil Taylorovy jednou ranou do hlavy. Neobtěžoval se zohavováním těl. Chápal jsem, co tím chtěl říct. *O ně tady nešlo.*

Šlo o nás dva.

Na Zachovi a Liz Taylorových mu nezáleželo ani za mák. To mi nahánělo největší strach. Jak snadno dokázal vraždit. Jak moc mi chtěl ublížit.

Tohle byl teprve začátek.

Bude hůř.

Na místě činu nebyly žádné známky zuřivosti nebo vášně. Zabil je naprosto chladnokrevně. *Ach, Kyle, Kyle. Slituj se nad námi.*

Nemusel jsem si dělat poznámky, věděl jsem, že si budu všechno pamatovat. Ty hrůzné podrobnosti mě neopustí až do smrti.

Kulky zničily poloviny jejich obličejů. Přinutil jsem se podívat se zblízka. Vzpomínal jsem, jak zamilovaně pořád vypadali. Zach mi jednou řekl: „Liz je jediný člověk, kterého mám vedle sebe při dlouhé jízdě autem.“ To pro něj znamenalo hodně. Pořád si měli co říct. Při pohledu na jejich mrtvá těla jsem cítil neuvěřitelnou prázdnotu. Byli mrtví. Jaká neuvěřitelná a zbytečná ztráta.

Prošel jsem kolem jejich těl k velkému oknu s výhledem do ulice. Díval jsem se na vývěsní štít kavárny Lautrec, teď zavřený. Myslel jsem na Kyla na útěku, co se asi děje v jeho hlavě a kam by mohl zamířit teď.

Chtěl jsem ho chytit, zastavit. *Ne, chtěl jsem Kyla zabít. Chtěl jsem mu ublížit tím nejhorším možným způsobem.*

Přistoupil ke mně seržant Ed Lyle z jednotky pro průzkum místa činu. „Upřímnou soustrast, detektive. Co od nás chcete? Jsme připravení dát se do práce.“

„Náčrty, video, fotografie,“ odpověděl jsem. Ale ve skutečnosti jsem nic z toho nepotřeboval. Nepotřeboval jsem další stopy a důkazy.

Věděl jsem, kdo je vrah.

Kapitola 106

DORAZIL JSEM DOMŮ kolem jedné odpoledne. Potřeboval jsem se vyspat, ale měl jsem na to jen pár hodin. Zůstal jsem vzhůru a procházel se prázdným domem na Páté ulici.

Chodil jsem z místnosti do místnosti. Cítil jsem, že musím tu

katastrofu zarazit, ale nevěděl jsem, kde začít. Hlavou se mi honil seznam možných Kylových obětí: má rodina, Sampson, Christine, Jamilla Hughesová, Kate McTiernanová, má neteř Naomi, Kylova rodina.

Stále jsem měl před očima mrtvá těla Zacha a Liz. Byli popraveni v nejlepších letech svého života – kvůli mně. Konečně se mi podařilo vyzvracet se a byla to ta nejlepší věc, která mě za celý den potkala. Pak jsem udeřil pěstí do zrcadla v koupelně a skoro ho rozbil.

Kyle byl vždycky o krok napřed, co? Bylo to tak celá léta. Ten všivý parchant.

Naprosto spoléhal na své schopnosti, nevěřil, že bychom ho mohli dopadnout. Co udělá teď? Koho zabije? Koho? Koho?

Jak se mu mohlo podařit zmizet? Jak se mohl stát neviditelným, když ho hledalo tolik lidí?

Měl peníze – o to se Kyle postaral ve své roli Génia. Jaký bude jeho další krok?

Dlouho do noci jsem seděl u počítače vedle okna mé ložnice. Byl venku a sledoval mě? Nepředpokládal jsem, že by Kyle něco takového riskoval. Ale jak jsem mohl vůbec něco předpokládat?

Byl schopný páchat masové vraždy. Kdyby měl v plánu tohle, kde by udeřil? Ve Washingtonu? V New Yorku? L. A.? Chicagu? Ve svém rodišti Charlotte v Severní Karolíně? Nebo někde v Evropě? V Londýně?

Byla jeho rodina v bezpečí – jeho žena, syn a dcera? Jednoho léta jsme s nimi byli na prázdninách v Nags Head. Párkrát jsem přespal v jejich domě ve Virginii. Spřátelil jsem se s jeho ženou Louise. Slíbil jsem jí, že se pokusím dostat Kyla živého. Nebyl jsem si ale jistý, že chci ten slib dodržet. Co bych udělal, kdybych stál Kylovi tváří v tvář?

Kyle by mohl jít po vlastních rodičích, zvláště pokud by svaloval vinu za své chování na otce. William Hyland Craig býval armádním generálem a pak se stal předsedou správních rad několika velkých podniků. V mládí Kyla hodně tloukl, učil ho disciplíně a nenávisti.

Rivalita mezi sourozenci? Kyle se o ní zmínil sám. Soupeřil se svým bratrem Blakem až do jeho smrti v roce 1991. Je možné, že Kyle Blaka zabil? Bylo to označeno za nehodu při lovu. A co starší bratr, který ještě žil v Severní Karolíně?

Považoval *mě* za svého mladšího bratra? Viděl ve mně Kyle Blaka? Od začátku se mnou soupeřil a snažil se mě ovládnout. Ženy v mém životě pro něj mohly představovat hrozbu, extrémní variantu rivality mezi sourozenci. To proto zabil Betsey Cavalierrovou? A co Maureen Cookeová v New Orleansu? A Jamilla?

Poznamenal jsem si, že mám rozpracovat dysfunkční rodinný trojúhelník, který by zahrnoval Kyla i mě.

O krok napřed.

Alespoň zatím.

Jestli půjde po svých rodičích nebo bratrovi, dostaneme ho. FBI jim poskytla tu nejlepší možnou ochranu.

Kyle to věděl. Neudělal by něco tak hloupého.

O krok napřed.

V tom jako by byl klíč ke Kylovu vybájenému životu. Nikdy by neudělal něco tak zjevného. Jak by si však mohl teď udržet náskok? Napadla mě velice ošklivá možnost. Co když má Kyle v FBI někoho, kdo mu pomáhá?

Když se mi konečně podařilo usnout, vzbudil mě telefon v ložnici. Byly tři ráno. *K čertu s ním. Copak nikdy nespí?*

Zvedl jsem sluchátko, zavěsil a vytáhl zástrčku ze zdi.

Už mám těch tvých telefonátů dost, Kyle. Polib mi.

Od teď budu určovat pravidla já. Je to má hra, ne jeho.

Kapitola 107

RÁNO JSEM SE nad černou kávou zamyslel nad naším posledním společným případem: Daniel a Charles, Peter Westin, bratři Alexandrovi. Co to znamenalo v Kylově fantazii? Strašidelný příběh, který spřádal, zahrnoval nás oba. Přizval mě k tomu vyšetřování a

využil ho, aby mě ovládl.

Stále jsem se snažil složit tu skládačku z pohledu psychologa. Ten však mohl být zavádějící. U Kyla si člověk nemohl být jistý ničím. Pokud by ve svém chování spatřil nějakou logiku, porušil by ji; pokud znal motivy svého jednání, což nebylo vyloučené, mohl toho využít ke svému prospěchu.

Kolem poledne jsem zavolal Kylovu staršímu bratru Martinovi, radiologovi žijícímu poblíž Charlotte – které jsme kdysi považovali za začátek vražedného řádění Daniela a Charlese. Byl s nimi Kyle v nějakém kontaktu ještě dříve, než jsme je začali podezírat? Nebylo to vyloučené.

Martin Craig se snažil pomoci, ale nakonec přiznal, že se svým bratrem už deset let nepromluvil. „Naposled jsme se viděli na Blakově pohřbu,“ řekl Martin. „Nemám bratra rád, detektive Crossi, a on nemá rád mě. Nevím, jestli má vůbec někoho rád.“

„Byl váš otec na Kyla mimořádně tvrdý?“ zeptal jsem se Martina.

„Kyle to vždycky tvrdil, ale popravdě řečeno jsem toho na vlastní oči moc neviděl. Matka také ne. Kyle si rád vymýšlel různé historky, ve kterých obvykle vystupoval jako velký hrdina nebo ubohá oběť. Matka vždycky říkala, že co do velikosti ega je Kyle druhý za bohem.“

„Jaký byl na to váš názor?“

„Detektive Crossi, můj bratr v boha nevěřil a nikdy by nesnesl být v něčem druhý.“

Hlavním tématem vztahu tří bratrů bylo soupeření a Kyle si vždycky myslel, že on a Martin v očích rodičů vítězí. Kyle i Martin byli na střední škole dobří v basketbalu, ale Martin hrál kromě toho na baskytaru v místní hudební skupině a vedl záviděníhodný společenský život. Všichni tři chodili na Dukeovu univerzitu, ale Martin a Blake pokračovali na medicíně. Kyle se stal právníkem, což byla kariéra, kterou jeho otec odsuzoval. Kyle mluvil o rivalitě mezi sourozenci a já možná začínal trochu rozumět světu, existujícímu v jeho fantazii.

„Martine,“ zeptal jsem se nakonec, „je možné, že Kyle zabil vašeho mladšího bratra Blaka?“

„Blakova smrt měla být nehoda při lovu,“ řekl Martin. „Ale detektive Crossi, můj bratr Blake byl mimořádně zodpovědný a

opatrný člověk, *skoro stejně opatrný jako Kyle*. Nemohl se nedopatřením zastřelit. Celým srdcem věřím, že s tím měl Kyle něco společného. Proto jsem s ním celá ta léta nepromluvil. Můj bratr je Kain. Věřím, že je vrah, a přeji si, abyste ho dopadl. Chci bratra vidět na elektrickém křesle. Přesně to si Kyle zaslouží.“

Kapitola 108

NIC NIKDY NEZACÍNÁ TAM, kde si myslíme. Vzpomněl jsem si, že Kyle poskytl pro televizi a noviny skoro všechna interview, která se týkala zatčení Petera Westina poblíž Santa Cruz. Toužil po ocenění. Chtěl být hvězda. Svým způsobem toho dosáhl teď – byl nejjasnější hvězdou ze všech.

Dostal jsem nápad, co podniknout dál, něco, co by mohlo Kyla znervóznit. Kontaktoval jsem FBI a probral to s ředitelem Burnsem. Můj nápad se mu líbil.

Ve čtyři odpoledne byla do haly budovy FBI svolána tisková konference. Ředitel Burns ji krátce uvedl a pak představil mě. Burns sdělil novinářům, že se budu podílet na pátrání, dokud nebude Kyle Craig předán spravedlnosti, a že Kyle bude rozhodně dopaden.

Vzal jsem si na sebe černý kožený kabát do auta a zapnul jsem si ho, když jsem přistupoval k mikrofonomům. Chtěl jsem vypadat důležitě. Chtěl jsem vypadat jako hvězda. Já, ne Kyle. Tohle bylo mé pátrání. Ne jeho. To on byl kořist.

Přede mnou mechanicky bzučely kamery, zářily blesky a upíraly se na mě pátravé pohledy lidí od tisku, kteří čekali na odpovědi, jež jsem jim nemohl dát. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí.

Prinutil jsem svůj hlas, aby zněl tak důležitě, jak jsem jen dokázal. „Jmenuji se Alex Cross. Jsem detektiv na oddělení vražd ve Washingtonu. V uplynulých pěti letech jsem úzce spolupracoval se

zvláštním agentem Kylem Craigem. Zním ho velmi dobře.“ Zmínil jsem pár podrobností naší společné minulosti. Snažil jsem se, aby to, co říkám, znělo pompézně a vševědoucne. Famózní doktor-detektiv.

„Kyle mi pomohl vyřešit několik vražd. Byl to kompetentní pomocník, sice bez šancí na další kariéru, ale neúnavný dřič.

Brzy ho dopadneme, ale Kyle, jestli mě slyšíš, ať jsi kdekoliv, poslouchej dobře. Vzdej se. Pomůžu ti. Vzdej se mi. To je tvá jediná možnost.“

Odmlčel jsem se, pohlédl do televizních kamer a pak pomalu ustoupil od mikrofonů. Všechny objektivy byly namířeny na mě. Chovali se ke mně jako ke hvězdě. Přesně jak jsem doufal, že budou.

Ředitel Burns pronesl několik slov o tom, jak mu leží na srdci veřejná bezpečnost, a o rozsahu pátrání po Kylovi. Přemrštěně mi děkoval za to, že jsem přišel.

Ze svého místa vedle ředitele Burnse jsem se stále díval do televizních kamer. Věděl jsem, že ze mě Kyle nespustí oči. Byl jsem si jistý, že ho tohle zpravodajství rozzuří.

Poslal jsem Kylovi jasný vzkaz a výzvu.

Pojď si pro mě, jestli to dokážeš. Už nejsi Génus – teď jsem jím já.

Kapitola 109

PAK JSEM ČEKAL.

Druhý den ráno jsem zajel navštívit Nanu a děti. Moje teta Tia měla malý žlutý domek obložený prkny a s bílými hliníkovými okenicemi. Stál v tiché ulici v Chapel Gate, které říkala „venkov“. Když jsem dojel k domku, nespatriil jsem žádný důkaz přítomnosti FBI, což bylo

dobré znamení. Dělali svou práci dobře.

Akci měl na starost zvláštní agent Peter Schweitzer. Provázela ho skvělá pověst. Schweitzer se se mnou setkal u hlavního vchodu a představil mi šest dalších agentů v Tiině domě.

Když jsem se seznámil s bezpečnostními opatřeními, šel jsem za Nanou a dětmi. „Ahoj, tati.“ „Nazdar, tat’ko.“ „Ahoj, Alexi.“ Zdálo se, že mě všichni rádi vidí, dokonce i Nana. Právě seděli v kuchyni nad velkou snídaní a Tia měla plné ruce práce s palačinkami a horkými párky. Objala mě a nechtěla pustit a pak to samé absolvovali všichni ostatní. Moc se mi to líbilo, potřeboval jsem jejich objetí.

„Nemůžou se tě nabažit, Alexi,“ zasmála se Tia a spráskla ruce, přesně jako to dělala od nepaměti.

„To je tím, že ho tak málo vidíme,“ zašklebil se Damon.

„Tahle věc je už skoro u konce,“ řekl jsem a doufal, že je to pravda. Moc jsem tomu nevěřil. „Ale nejlépe si tady špatně.“ Zasmál jsem se a ještě jednou Tiu objal.

Dal jsem si k snídani párky a pobyl u Tiy něco přes hodinu. Pusy se nám ani na chvílku nezastavily, ale jen jednou jsme narazili na současnou složitou situaci. „Kdy se budeme moci vrátit domů?“ zeptal se Damon.

Všichni na mě pohlédli a čekali na dobrou odpověď. Dokonce i malý Alex na mě vykulil oči. „Nechci vám lhát,“ přiznal jsem nakonec. „Nejdříve musíme najít Kyla. Pak se budete moci vrátit domů.“

„A všechno bude zase jako dřív?“ zeptala se Jannie. Odhalil jsem v její otázce drobnou lest. „Ještě lepší než dřív,“ odpověděl jsem. „Brzy chystám velké změny. Slibuju.“

Kapitola 110

V DESET HODIN JSEM NASEDL do letadla do Charlotte v Severní Karolíně. Vypravil jsem se na jih navštívit členy Craigovy rodiny. Možná tam Kyle bude také. Nepřekvapilo by mě to.

Jeho otec William Craig nebyl raději doma, když jsem přijel k

venkovskému sídlu, kde Kyle a jeho bratři vyrůstali. Byla to farma s nepravidelným domem ze dřeva a kamene, rozkládající se na čtyřiceti akrech půdy. Jeden ze zaměstnanců mi prozradil, že natřít deset metrů bílého plotu ohraničujícího koňské pastviny stojí patnáct dolarů.

S Miriam Craigovou jsem si promluvil na zadní verandě s výhledem na skalku a potok. Zdálo se, že dokonale ovládá své emoce, nad čímž jsem se možná ani neměl pozastavovat. Paní Craigová mi toho řekla o rodině hodně.

„Kylův otec a já jsme neměli nejmenší tušení o temných stránkách jeho charakteru, pokud se ovšem všechna ta strašná obvinění zakládají na pravdě,“ prozradila. „Kyle byl vždycky uzavřený, introspektivní, jak byste nejspíš řekl vy, ale nic nenaznačovalo, že by mohl mít takové problémy. Ve škole si vedl dobře a stejně tak v atletice. Dokonce hrál velmi dobře na klavír.“

„Nevěděl jsem, že uměl hrát,“ přiznal jsem. Byla však pravda, že Kyle často mou hru komentoval. „Chválili jste ho vy a jeho otec za to, jak dobře si vedl například ve škole nebo v atletice? Myslím, že chlapci potřebují slyšet chválu častěji, než předpokládáme.“

„Nechtěl o tom slyšet,“ ohradila se paní Craigová. „Vždycky řekl ‚No jo‘ a odešel. Skoro jako by mu vadilo, že se zmiňujeme o něčem tak samozřejmém.“

„Byli Kylovi bratři ve škole lepší než on?“

„Co se týkalo prospěchu, tak ano, ale všichni naši chlapci byli skvělí studenti. Většina učitelů považovala Kyla za chytřejšího. Jestli se dobře pamatuji, měl nejvyšší IQ, sto čtyřicet devět.“

„Ale nepozorovali jste žádné známky, že by mohl mít nějaké problémy?“

„Ne, detektive Crossi. Věřte mi, hodně jsem o tom přemýšlela.“

„Kylův otec má na to stejný názor?“

„Mluvili jsme o tom zrovna včera večer. Shodli jsme se. Je jen příliš nešťastný, aby tady mohl být. Kylův otec je hrdý muž a dobrý člověk.“

Pak jsem se vydal za Kylovým bratrem. Mluvil jsem s doktorem Craigem v bílé konferenční místnosti na klinice v Charlotte, kde byl společníkem.

„Kyle byl jízlivý a velmi krutý. Víím, že Blake si to o něm myslel

také,“ prozradil mi u čaje.

„Krutý v jakém směru?“ zeptal jsem se.

„Ne že by týral zvířata nebo něco tak zjevného – byl krutý k ostatním lidem. Zvířata měl Kyle vlastně docela rád. Byl krutý ve škole. Jak verbálně, tak fyzicky. Skutečný parchant. Nikdo ho neměl rád. Pokud si pamatuji, neměl žádné blízké přátele. To je divné, ne? Kyle nikdy neměl jediného důvěrného přítele. Něco vám povím, detektive. Ve druhém ročníku a většinu prvního ročníku ho otec nechával spát v garáži, protože se s ním nedalo vydržet.“

„To bylo snad trochu přísné,“ namítl jsem. Tohle mi o Kylovi prozradilo zatím nejvíc. Kyle se o tomhle trestu nikdy nezmínil. Ani paní Craigová.

„Neřekl bych, že to bylo přísné, detektive. Myslím, že to bylo spravedlivé. Kyle by si býval zasloužil, aby ho rodiče vyhodili z domu už ve třinácti. Můj bratr byl zatracená zrůda a zřejmě mu to zůstalo.“

Kapitola 111

KOHO SI KYLE VYBERE jako další oběť? Tahle otázka mi nešla z hlavy. Když jsem dorazil večer domů, napadlo mě, jestli bych neměl jet do Seattlu. Neměl jsem dobrý pocit. Půjde Kyle po Christine Johnsonové? Věděl, kde udeřit, aby mi způsobil největší bolest. Kyle mě znal tak dobře – a já ho zřejmě neznal vůbec.

Zaútočí na Christine? Nebo na Jamillu? Uvažoval jsem stejně jako Kyle?

O krok napřed.

K čertu s ním.

Možná se pokusí dostat mě; třeba bych měl jen zůstat v domě na Páté ulici a čekat, až se objeví.

Ta otázka mě pálila v hlavě. Co uniká všem, kteří Kyla hledají? Co

chce – víc než cokoliv jiného? Co ho žene kupředu? Kdo může být na seznamu jeho obětí – kromě mě?

Kyle chtěl prosazovat svou vůli, ale také si užívat výjimečných a zakázaných potěšení. V minulosti mu šlo o násilný sex, peníze – miliony dolarů – a odplatu všem, které nenáviděl.

V půl druhé jsem šel konečně spát, ale – *jaké překvapení* – nemohl jsem usnout. Pokaždé když jsem zavřel oči, viděl jsem Kylův obličej. Tvářil se domýšlivě a sebejistě. Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho tak arogantního a krutého, jako byl on. Myslel jsem na čas, který jsme spolu strávili, naše dlouhé filozofické debaty. Rozsvítil jsem lampičku a dělal si poznámky. Kyle byl metodický a logický, ale často mě překvapil taktikou nebo strategií, která se vymykala jeho dřívějším postupům. Přemýšlel jsem o té razii v Santa Cruz. Upírské vraždy se zdály být dávnou minulostí. Chtěl mě tam – abych ho viděl jako hrdinu. O to mu šlo především, ne? Potřeboval mi předvést, jak je dobrý. Chtěl dostat Petera Westina osobně.

Náhle se mi v hlavě vynořila jedna opravdu dobrá otázka.

Kdy se mu nepodařilo prosadit, svou vůli?

Po čem Kyle tajně toužil a přitom se mu to nepodařilo získat?

To nejhorší mělo teprve přijít, ne? Zach a Liz Taylorovi byli teprve začátek.

Pak se mi vybavila jedna Kylova touha, se kterou se mi svěřil jednoho večera poté, co jsme uzavřeli jeden z našich nejhorších případů.

Popadl jsem sluchátko a začal vytáčet meziměsto. Doufal jsem, že ještě není pozdě. Myslel jsem si, že vím, koho se chystá zavraždit teď'.

Ach ne, Kyle. Proboha, ne!

Kapitola 112

MOŽNÁ JSEM UŽ ZAČÍNAL bláznit. Jel jsem skoro šest hodin po I-95 směrem na Nags Head v Severní Karolíně. Nervózně jsme střídal rozhlasové stanice, abych neusnul. Uvažoval jsem o tom, že Kyle ještě

nechce, aby to skončilo – dobře se bavil a prožíval své okamžiky slávy.

Už jsem v téhle části Severní Karolíny byl s Kate McTiernanovou. Kyle také. Snažili jsme se polapit sadistického vraha, který si říkal Casanova. Unesl osm žen a držel je v lese poblíž Chapel Hill. Kyle byl v našem týmu, nebo jsem si to aspoň myslel. Byl ale také Casanovovým spoluviníkem. Teď už jsem věděl, že je to pravda.

Do Outer Banks jsem dorazil před setměním. Jak jsem se blížil k oceánu, vybavovaly se mi různé drobnosti: lepkavé koláčky z trhu v Nags Head, dlouhé procházky s Kate McTiernanovou po pláži Coquina, nadpřirozeně krásné pláže ve státním parku Jockey's Ridge. Vzpomínal jsem, jak moc jsem Kate obdivoval. Stále jsme byli dobří přátelé, volali jsme si nejméně dvakrát měsíčně. Pracovala teď v oblastním zdravotním středisku v Kitty Hawk a žila s jedním knihovníkem, kterého si chtěla vzít. Bydleli v Nags Head, jen několik kilometrů odtud.

Kyle byl z Kate celý pryč. Jednou se o tom zmínil: „Dokázal bych tu dívku milovat, kdybych neměl Louise a děti. Možná bych je kvůli Kate opustil. Byl bych s ní šťastný. Kate by mě dokázala zachránit.“

Jezdil do Nags Head Kate navštěvovat. Jezdil se na ni dívat. Trápil ho, že ji nemůže mít, že mu byla Kate McTiernanová *odepřena*. Věděl také, jak moc pro mě Kate znamená.

Kyle už tam, byl, ne? Nebo se blížil.

Sice jsem Kate varoval, ale cestou na jih jsem jí zavolal znovu a bez obalu sdělil, ať se kouká sbalit a vypadnout z Nags Head. Nezajímalo mě, jak je dobrá v karate a kolik pásků už získala. Chystal jsem se bydlet u ní. Byl jsem přesvědčený, že tam Kyle míří také. Dívání už má určitě dost. Jestli se tam objeví, bude chtít Kate zabít.

Konečně jsem dorazil do města a pozorně se rozhlížel kolem sebe. Město bylo tak krásné a poklidné, jako by se tam nikdy nemohlo stát nic zlého.

To nejhorší teprve přijde, opakoval jsem si stále. Proto zabil nejprve Zacha a Liz. Taylorovi byli teprve začátek. Předzvěst věcí, které přijdou.

Jel jsem po úzké dlážděné cestě podél písečných dun. Hledal jsem jakékoliv známky Kylovy přítomnosti. Číslo 1021 byl patrový domek

kousek od oceánu. Velmi malebný a vkusný, přesně takový, jaký bych si pro Kate představoval. Kdyby jí Kyle ublížil, nikdy bych si to neodpustil.

Nad střechou vlála skotská vlajka, což bylo také pro Kate typické. Její šest let staré volvo parkovalo na příjezdové cestě, přesně jak jsem chtěl. Světla v domě svítila jako majáky, které mi měly ukázat cestu – a Kylovi možná také.

Vypadalo to, jako by byl někdo doma – a teď už opravdu byl.

Všechno mi připadalo neskutečné. Nervy jsem měl napjaté a ježily se mi vlasy na krku. Můj šestý smysl mi říkal, že je Kyle nablízku. Prostě jsem to věděl, cítil jsem to v kostech. Byl však můj pocit správný? Nebo jsem jen bláznil? Nebyl jsem si jistý, co z toho by bylo horší.

Zajel jsem se svým autem do garáže a zavřel těžké dřevěné dveře. Sevřela se mi hrud' a nemohl jsem popadnout dech.

Pak jsem vstoupil do domu Kate McTiernanové. Můj smysl pro rovnováhu byl narušený. Táhl mě to doprava.

Začal zvonit telefon.

Vytáhl jsem glock a rozhlédl se v kuchyni po Kylovi. Nic jsem neviděl. Ještě ne.

Kde mohl být?

To nejhorší teprve přijde.

Jsem na to připraven?

Kapitola 113

ZVEDL JSEM SLUCHÁTKO a uhodil se do kolena o kuchyňský stůl.

„Všude jsem tě hledal, Alexi.“ Kyle byl tak klidný a suverénní. Neměl žádné svědomí, ani ponětí o pocitu viny. Jeho arogance mi stále vyrazela dech. Přál jsem si, aby stál proti mně, abych ho mohl

udeřit do tváře.

„No, tak jsi mě našel. *Gratuluju*. Tobě se prostě nikdo neschová. Udělal jsi na mě dojem. Jsi opravdový Génius, Kyle.“

„Však já vím. Chtěl jsem se s tebou rozloučit, jak se sluší a patří. Až tohle naše malé dobrodružství skončí, odejdu. A už je u konce. *Páni*. Není to úleva?“

„Chceš mi prozradit, kde jsi?“ zeptal jsem se ho.

Na okamžik se odmlčel a já cítil, jak mi v žilách proudí adrenalin. Trásla se mi kolena. Náhle jsem dostal strach, že Kyle znovu vraždil.

„Asi by nevadilo, kdybych ti to řekl. Musím si to promyslet. Hmmm. Je tady všude spousta krve. Je to mistrovský masakr. Tentokrát jsem překonal sám sebe. Překonal jsem Garyho Sonejiho, Shafera, Casanovu. Je to mé nejlepší dílo. A dobře víš, že tyhle věci dokážu objektivně posoudit.“

Srdce se mi na okamžik zastavilo a zatočila se mi hlava. Cítil jsem, jak se mi odkrývá mozek. Opřel jsem se o kuchyňskou linku. „Kde, Kyle? Řekni mi, kde jsi. Kde sakra jsi?“

„Třeba jsem u tvé tety Tiy u Baltimore,“ odpověděl. Pak se zasmál jako šuenec. „V Chapel Gate. Moc hezké městečko.“

Z úst mi unikl sten a podlomila se mi kolena. Před očima se mi míhaly obrazy členů mé rodiny – Nany, Jannie, Damona, Alexe. Měl jsem být u nich. Jak se mohl dostat přes agenty FBI? A Sampsona? Nemohlo se mu to podařit. To není možné.

„Lžeš, Kyle.“

„Ale, že by? Proč bych lhal? Zamysli se nad tím. Jaký by to mělo smysl?“

To nejhorší teprve přijde. Potřeboval jsem zavolat Tie. Nikdy jsem je neměl opouštět.

Někde nad sebou jsem uslyšel jekot. Co sakra...?“

Zvedl jsem hlavu a nemohl uvěřit svým očím. Kyle vyskočil ze dveří na půdu. Stále ječel. V pravé ruce držel sekáček na led, v levé mobilní telefon.

Zvedl jsem paži a snažil se krýt. Nebyl jsem dost rychlý. Zaskočil mě. Nenapadlo mě podívat se nahoru.

Sekáček mi vnikl pod zvláštním úhlem do hrudi. Projela mnou vlna bolesti. Padl jsem na podlahu. Zasáhl mi srdce? Umírám? Takhle to

má skončit?

Volnou rukou mě Kyle udeřil do tváře. Cítil jsem, jak praskla kost. Levá strana obličeje jako by se mi propadla.

Kyle pozvedl pěst, aby udeřil znovu. Ten šílenec byl silný a chtěl mě potrestat. Byl jsem tak důležitou postavou v jeho fantaziích. Byl duševně chorý, posedlý. Nemohl jsem uvěřit, co všechno napáchal.

Hlas v mé hlavě křičel: *Najdi způsob, jak ho zabít!*

Druhý úder mi sklouzl po spánku. Pohnul jsem se a on minul. Bylo to jako noční můra. Z hrudníku mi trčela rukojeť sekáčku na led.

Jednou rukou jsem Kyla popadl za límec jeho větrovky a druhou za černé vlasy. Trhl jsem jím na stranu a na okamžik jsem ho dostal ze sebe.

Nějak se mi podařilo vstát a zvednout Kyla s sebou. Oba jsme chrčeli a lapali po dechu. Cítil jsem, jak slábnu. Krvavá skvrna na mé košili se zvětšovala.

Otočil jsem se a udeřil Kylovou hlavou do prosklené kuchyňské skříňky. Sklo se roztráсило. Střepy se rozlétly na všechny strany.

Vytáhl jsem mu hlavu ze skříňky. Jeho tvář při tom pořezaly ošklivé střepy. I já mu chtěl ublížit. Pomstít se za Betsey Cavalierovou, Zacharyho Taylora a jeho ženu, za všechny ostatní, které zavraždil. Jeden člověk měl na svědomí tolik lidí. Génius. Kyle Craig.

„Mé oči! Mé oči!“ vykřikl. Konečně jsem mu ublížil.

Vší silou jsem ho udeřil pěstí do čela. Přitáhl jsem si ho k sobě a držel, abych ho mohl bít dál. Nemohl jsem ho pustit. Mlátil jsem Kyla Craiga, trestal ho. Nevím, kde jsem vzal tu sílu. Bil jsem Kyla za všechno, co napáchal: za vraždy, za krutou zradu, za to, jak mě pronásledoval, za to, co provedl mé rodině.

Už se nemohl udržet na nohou, a tak jsem ho pustil na podlahu. Byl v bezvědomí a já stál nad jeho tělem, vyčerpaný, plný obav a bolesti. Cítil jsem, že už to nejsem já. Čím jsem se to stal? Co se mnou udělaly ty brutální vraždy, které jsem viděl?

Ustoupil jsem od těla zhrouceného na podlaze. Sekáček mi stále trčel z hrudi. Musel ven. Věděl jsem, že bych to nemohl a neměl udělat sám. Musel jsem do nemocnice. Možná se o mě postará doktorka Kate McTiernanová.

Odbyl jsem si jeden telefonní hovor. Velmi důležitý telefonní hovor.

Byl tohle jen začátek? Jistě že byl.

Génius a já jsme byli konečně sami. Měli jsme si toho tolik co povědět. Na tuhle chvíli jsem už dlouho čekal a on možná také.

Kapitola 114

NEBYL TO PŘÍJEMNÝ POCIT stát nad Kylem Craigem s vědomím, že nemám tušení, kdo ve skutečnosti je. Byl to krutý psychopat, který mě léta pronásledoval a zabil mnoho lidí, z nichž někteří byli moji přátelé. „Ty zatracenej parchante,“ procedil jsem mezi zuby.

První případ, na kterém jsme spolu pracovali, byl dvojnásobný únos ve Washingtonu. Napsal jsem o něm knihu *Jako pavouk*, ve které Kyle také vystupoval. Později mi pomohl dopadnout únosce a vraha Casanovu v Severní Karolíně. Tam jsme se také seznámili s Kate McTiernanovou. Kyle se mnou při vyšetřování úzce spolupracoval. To na jeho popud jsem byl jmenován styčným důstojníkem mezi FBI a washingtonskou policií. Tehdy jsem nevěděl proč. Ted' už jsem to chápal.

Probral se z bezvědomí. Po tváři se mu rozlil posměvačný výraz. Pohlédl na mě a promluvil: „Já dobře vím, jak to bolí. Myslel sis, že jsme si blízci, že jsme přátelé.“

Nic jsem na to neřekl, jen jsem se díval do jeho chladných očí. Co jsem tam viděl? Nic kromě nenávisti a pohrdání. Nebyl schopný cítit vinu nebo soucit.

Pak se Kyle ušklíbl a já měl chuť ho znovu uhodit. Rozesmál se. Čemu asi? Co měl ještě na svědomí? Co ještě spáchal?

Začal tleskat. „Výborně, Alexi. Pořád mě ještě studuješ, vid'?" Měl by sis přiznat, že jsem tě pokaždé porazil.“

„Ted' jsi prohrál,“ připomněl jsem mu.

„Jseš si tím jistý?“ zeptal se. „Víš jistě, že máš navrch, partáku? Na tvém místě bych na to moc nesázel.“

„Jsem si jistý. *Partku*. A mám pár otázek. Několik věcí si potřebuji vyjasnit. Víš dobře, co se chci dozvědět.“

Znovu se ušklíbl. Samozřejmě že to věděl. „Severní Karolína. Chvíli jsi mě podezíral, protože jsem chodil na univerzitu s Džentlmenem. Trefa, Alexi. Znal jsem je oba, i Casanovu. Znal jsem je moc dobře. Zabíjel jsem s nimi, lovil s nimi. Ale pustil jsi mě z háčku, detektive Crossi. A pak ty dokonalé bankovní loupeže. Géniova práce. A samozřejmě jsem zabil tu roztomilou Betsey Cavalierrovou. Úžasná zábava.“

Díval jsem se do jeho nelítostných očí. Hrdlo jsem měl stažené. „Proč jsi jí ublížil?“

Kyle lhostejně pokrčil rameny. „To je můj způsob, jak v téhle hře vyhrát, tím, že způsobím tu největší myslitelnou bolest a pak pozoruji utrpení. Měl bys vidět, jak se teď tváříš. Krása k nezaplacení.“

Ne že bych toužil po tvém soucitu, doktore Crossi, ale viděl jsi mě někdy bez košile? Odpovím za tebe. Neviděl. To kvůli všem těm jizvám a šrámům. Můj otec, velký a uznávaný generál a předseda správních rad, mě léta mlátil. Myslel si, že jsem moc zlobivý kluk. A víš co? Měl pravdu. Otec to věděl nejlíp. Jeho syn byl monstrum. Ale co to říká o něm?“

Kyle se usmál. Nebo to byla grimasa? Zavřel oči. „Abych se vrátil k agentce Cavalierrové, tak ta vyšetřovala, kde jsem byl a co jsem dělal, když Génius páchal své loupeže a únosy. Chytrá holka. A hezká. A měla tě opravdu ráda, Alexi. Byl jsi její kakaové zlatíčko. To jsem nemohl nechat jen tak. Znamenala pro mě nebezpečí a dělila se se mnou o tvou pozornost.“

Sleduješ mě, Crossi? Není to na tebe moc rychlé? Všechno je to logické, ne? Zabodl jsem do ní nůž. Totéž jsem chtěl udělat tvé přítelkyni Jammille. Možná to ještě udělám.“

Pozvedl jsem glock a namířil na jeho hlavu. Ruka se mi třásla. „Ne, Kyle, neuděláš!“

Kapitola 115

VŠECHNO SMĚŘOVALO k tomuto okamžiku – posledních několik let, všechny ty Kylovy triky. Ruka se mi ještě třásla, když jsem pohyboval s pistolí, dokud se nedotkla Kylova čela. Abych byl upřímný, netušil jsem, co udělám.

„Doufal jsem, že k něčemu takovému dojde. Že se jeden z nás stane pánem situace. Teprve teď to pro mě začíná být zajímavé,“ řekl. „Co máš v plánu?“

Kyle přitiskl lebku k ústí hlavně. „Do toho, Alexi. Jestli mě takhle zabiješ, vyhrál jsem. To bude podle mého gusta. Konečně se stane vrah z *tebe*.“

Nechal jsem ho mluvit – Génia, posedlého touhou mít stále všechno pod kontrolou.

„Něco ti povím,“ pokračoval. „Uneseš trochu nepříjemné pravdy?“

„No tak, nenechávej mě čekat. Myslím, že to snesu, Kyle. Chci slyšet všechno.“

„Však uslyšíš. To, co dělám já..., je to, co chtějí dělat všichni muži. Prožívám to, o čem oni jenom sní. Dokonale ovládám prostředí, ve kterém se pohybuji. Neřídím se žádnými pravidly. Všechno, co dělám, dělám pro sebe. Takhle to chce každý, to mi věř. Tak přestaň být tak pokrytecký. Hrozně mě tím šťveš.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Mám pro tebe novinku. Já nestojím o ty tvé egoistické pubertální fantazie.“

„Prosím tě, ušetři mě té laciné pseudopsychologie. Ale ano, chceš to co já. Tu rozkoš, vzrušení z lovu. Žiješ tím. Copak to nechápeš. Ty *miluješ Lov! Miluješ ho!*“

Několik minut jsme studovali jeden druhého v té malé kuchyni. Vzduch zhoustl vzájemnou nenávistí. Pak se Kyle znovu zasmál – vybuchl smíchy. Smál se na můj účet.

„Tobě to pořád nedochází, vid’? Ty blázne. Jseš tak méněcenný. Nic pro mě neznamenaš. Já budu za pár dní volný. Budu si moct dělat, co

budu chtít. Představ si ty možnosti. Splním si všechny své sny. To zní nadějně, co říkáš, Alexi, starý kamaráde?

Chtěl jsem, abys věděl, kdo jsem a co jsem zač. Není to žádná zábava, když tě nikdo nezná. Chtěl jsem, aby se tohle stalo. Toužil jsem po tom. Víc než po čemkoliv jiném. Narafičil jsem to tak. A až se jednou dostanu ven, budeš vědět, že ti jsem nablízku... pozoruji tě a čekám. Tak vidíš, i tentokrát jsem vyhrál. Chtěl jsi mě chytit, ty pitomče. Co na to říkáš teď?”

Díval jsem se Kylovi do očí a bylo to jako ta hra, kterou hrají děti – kdo první uhne pohledem? Kdo mrkne? Nakonec jsem zamrkal já na něj. „Mám tě,“ řekl jsem.

„Jak já to vidím,“ pokračoval jsem, „udělal jsi právě svou první velkou chybu. Nemyslel jsi na všechno. Jeden důležitý detail ti unikl, Génie. Víš, co to je? No tak, ty chytráku. Zamysli se.“

Ustoupil jsem pár kroků od něho. Teď jsem to byl já, kdo se usmíval. Sledoval jsem, jak zoufale přemýšlí. „Dávej pozor.“

Vytáhl jsem z kapsy svůj mobilní telefon. Podržel jsem ho tak, aby na něj Kyle dobře viděl. Ukázal jsem mu, že na displeji svítí volá.

„Než jsme spolu začali mluvit, vytočil jsem číslo svého domácího telefonu. Všechno, cos mi právě řekl, je na mém záznamníku. Mám tvé přiznání, Kyle. Každé slovo. Prohrál jsi, ty chudáku, ty ubohý magore. Prohrál jsi, Génie.“

Kyle náhle vyskočil z podlahy a vrhl se na mě – a já ho musel udeřit ještě jednou. Byla to nejlepší rána mého života. Jeho tělo odlétlo do kouta a ztratil dva přední zuby.

A tak vypadal na fotografiích, které byly otištěny v novinách po jeho zatčení: ten skvělý Génie, kterému chybí dva přední zuby.

Kapitola 116

KONEČNĚ JSEM SI MOHL odpočinout, přestat být na čas poldou. Kyle Craig byl v přísně střežené cele ve vězení v Lortonu. Prokurátor byl přesvědčený, že máme dostatek důkazů k jeho odsouzení. Kylův

drahý právník z New Yorku vykřikoval, že je jeho mandant nevinný, že jsme to na něj nastražili. Bylo jasné, že proces bude patřit mezi největší, které Washington a celá země kdy viděly.

Já si však přál jediné – moci pustit Kyla a všechny ostatní psychopatické vrahy jednou provždy z hlavy. Pár týdnů jsem se neobjevil v práci a nebyl to špatný pocit. Cítil jsem se moc dobře. Rána po sekáčku na led se pěkně hojila. Jizva mi zůstane na památku. Většinu času jsem trávil doma. Natřel jsem skoro celý dům. Byl jsem na dvou Damonových koncertech za sebou. Hýřil jsem energií.

Trénoval jsem basketbal s Jannií, četl pohádky malému Alexovi, učil se vařit od nejlepšího šéfkuchaře ve Washingtonu. Udělal jsem si i čas na své osobní záležitosti. Několikrát jsem si pěkně popovídal s Christine Johnsonovou a poslal jí pár velice vydařeným fotografií Alexe. Jamilla Hughesová se měla brzy objevit ve Washingtonu na školení a měli jsme domluvenou schůzku.

Bylo kolem jedenácté a já hrál na verandě na piáno. Dům na Páté ulici byl tichý, všichni kromě mě spali.

Telefon nezvonil a já si vychutnával ten klid.

Ve dveřích se neobjevil nikdo se špatnou zprávou, kterou jsem v tu chvíli, nebo možná už nikdy, nechtěl slyšet.

Nikdo mě nepozoroval zvenčí, ukrytý ve stínech.

Soustředil jsem se na pár písni od D'Angela a docela se mi dařilo: „The Line“, „Send It On“, „Devil's Pie“.

A zítra? No, zítra bude velký den.

Hned ráno půjdu podat výpověď od policie.

A ještě jedna dobrá zpráva: nejspíš jsem se zamiloval.

Ale to je už jiný příběh.